जैन धर्मका छपेला पुस्तकोनुं सूचना पत्र.

१ श्री जैन धर्म ध्यान प्रदिपक पुस्तक किमत १॥ रुपया
२ श्री जैन धर्म सिद्धांतसार पुस्तक किमत १। रुपया,
३ श्री जैन धर्म ज्ञान प्रकाश पुस्तक किमत १२ आणा,
४ श्री हरीवंश ढाळ सागर. किमत १॥। रुपया,
५ रामलीछमणजीको रास, किमत १। रुपया,
६ श्री चंद्रराजाका रास, किमत १ रुपया,
७ हेमचंद्रसूरी कृत रामचरीत्र [बालावबोध] किमत १। रुपया,
८ विवध रत्न प्रकाश, किमत १२ आणा,
९ लक्ष्मण बोध नाटक, [जात्रा वर्णन] किमत १२ आणा,
१० श्री जैन काव्यमाला [आठ भाग] किमत १ रुपया.
११ नवतत्व प्रश्नोत्तर, साधु समाचारी, किमत १ रुपया,
१२ श्रीपाळ राजाको रास, चार खंडको, किमत १० आणा.
१३ जैन शिलोका संग्रह, किमत ५ आणा,
१४ मानतुंग मानवतीको रास, किमत ५ आणा,
१५ भक्तामर स्तोत्र, [अर्थ सहित] किमत ५ आणा,
१६ करकंडु आदि चार राजाका चार रास, किमत ५ आणा,
१७ रत्नकवरकी चोपाइ, किमत ४ आणा,
१८ एलापुत्रकी चोपाइ अने विजेशेठनो रास, किमत चार आणा,
१९ अंजना सतीको रास, २२ ढालको, किमत ३ आणा
२० स्नात्र पूजा तथा वीस थानकनी पूजा, किमत चार आणा,
२१ रात्री भोजन परिहारक रास, किमत चार आणा.
२२ लिलावती राणीको चोपाइ, किमत ४ आणा
२३ अर्थ सहित पडिकमणो, किमत ६ आणा,
२४ हंसराज वछराजका रास, किमत ५ आणा,
२५ हरीचंद राजाकी चोपाइ, ४ आणा,
२६ पांच पदारी मोटी वंदणा, किमत २ आणा,
२७ धन्ना माळभद्रकी चोपाई किमत ४ आणा
२८ मगाक कलमकी चोपाइ किमत ४ आणा

॥ श्री वर्धमानाय नम ॥

साधुजी महाराज श्री १००८ श्री सोनागमलजी महाराज प्रसादिक साधु मुनिराजकी तथा श्रावक लोकारी पोथी.

श्री जैन कथा रतन कोश.

ओ पुस्तक

जैनधर्मी साधु श्रावक लोकांने भणवा वाचवाने अर्थे योग्य जाणीने

नाना दादाजी गुंड इणने

आपना "व्यापारी" छापायन्त्रमाहे छपायोछे

सवत् १९४९

ओ पुस्तक पुना पेठ नानाकी आठे

बाई जगनानदासजी केशरचदजी नाहारकी

दुकान उपर मिलशी

किंमत १ रुपया.

प्रस्तावना.

१ इण पांचमां आरामें प्राणीमात्रनें धर्म मार्ग शुद्ध अराध्यांथी इहलोक अने परलोकमे तेनो जीव चतुर्गतिरूप संसारको अत करके अनं तमय सिद्धरूप स्थानक प्रतें पामे. एहवो जे जैनधर्म अनादी श्री वितराग प्रणित दयामय छे ते श्री जैनधर्म भविक जनके हिया फिटक रतन जैसा निरमला करणेके वास्ते ए पुस्तक तयार करके छपायाछे सो इणकुं वाच्यासुं तथा शिख्यासुं प्रतित आवेगी. जो शिखणेका अथवा वाचणेका उद्यम करेगा उणकुं शुद्ध साधु मुनिराजके मारगरी तथा श्रावक धर्म मारगरी ओलखना हो जावेगी. ए पुस्तकमें पाखन्मत्त का खंन्डन और जैनमत्तका मन्डन इसका निरणा बतायाहें, सो इसकु शिख्यासु ए मोक्ष मारग का हेत देखावणेंवाला छे. ए पुस्तक भव्य जी वके उपकार निमते आगमके अनुसार शुद्ध करायने छपाया हे.

२. श्री जैनधर्म मांहे महान विद्वान मोह

॥ इति खतावणी ६९ विषयकी समाप्त ॥

इण पोथीमे इकंदर गुणहत्तर रत्न लिख्या छे इणने जणसी तथा इण रितसुं चालसी तें साध मुनिराजरा तथा श्रावकरा कायारो कल्याण हुशी. ए पुस्तककी असातणा करणा नहीं तथा उघाडे मुंडे ओर दिवाका उजाले वाचना नहीं, मुख जेना करके वाचना.

॥ श्री आदिनाथाय नमः

॥ अथ श्री नवकारमंत्र प्रारंभः ॥

॥ णमो अरिहंताणं, णमो सिद्धाणं, णमो आयरियाणं, णमो उवज्झायाणं, णमो लोए सव्वसाहूणं ॥ एसो पंच णमुक्कारो, सव्व पाव प्पणासणो ॥ मंगलाणं च सव्वेसिं, पढमं हवइ मंगलं ॥ इति नमस्कारः ॥ १ ॥

अर्थः— ॥ अरिहंताणं के० ॥ अरि एटले कर्मरूप शत्रु तेने हंताणं एटले हणनार, अर्थात् जणें चार घनघाती कर्मरूप शत्रुनो नाश कर्यो अने जे चोत्रीश अतिशयोयें करी शोभित तथा वाणीना पेंत्रीश गुणोयें करी बिराजमान एहवा विहरमान श्रीअरिहतने महारो. ॥ णमो के० ॥ नमस्कार हो ॥ सिद्धाणं के० ॥ जेणें सकळ कार्य साध्यां, अने जे आठ कर्म खपावी, मोक्ष नगरें पहोता अने एकत्रीश गुणोयें करी साहित एवा सर्व श्रीसिद्ध भगवानने महारो ॥ णमो के० ॥ नमस्कार हो. ॥ आयरियाणं के० ॥ जे पोतें पांच आचार पाले अ

नें बीजाने पलावे छत्रीश गुणें करी सहित एहवा श्रीआचार्यजीने महारो. ॥ णमो के० ॥ नमस्कार हो. ॥ उवज्झायाणं के० ॥ जे शुद्ध सूत्राह्वार पोतें भणे, अने बीजाने भणावे तथा पच्चिश गुणें करी सहित एहवा श्री उपाध्यायजीने महारो ॥ णमो के० ॥ नमस्कार हो. ॥ लोए के० ॥ अढीद्वीपरूप मनुष्य लोकने विषे, ॥ सव्वसाहूणं के० ॥ थिविर कल्पादिक भेदोवाला सर्व साधु जे ज्ञान, दर्शन, चारित्र अने तपना साधनार तथा जे सत्तावीश गुणें करीने सहित छे तेमने महारो ॥ णमो के० ॥ नमस्कार हो. ॥ एसो के० ॥ ए जे अरिहंतादिक संबंधी, ॥ पंचणमुक्कारो के० ॥ पांच प्रकारनो नमस्कार छे. ते कहवो छे ! तो के ॥ सव्वपाव के० ॥ ज्ञानावरणादिक सर्व पाप तेहनो, ॥ प्पणासणो के० ॥ प्रकर्षे करी विनाशनो करणहार छे. वली ते कहेवो छे ? तो के ॥ मंगलाणंच सव्वसिं के० ॥ सर्व मंगल माहे ॥ पढमं के० ॥ प्रथम एटले मुख्य, ॥ मंगलं के० ॥ मंगल ॥ हवइ के० ॥ छे ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ तिखुत्तारी पाटी प्रारंभः ॥

॥ तिखुतो आयाहिण पयाहिणं करेमि वंदामि ण मंसामि सक्कारेमि सम्माणेमि कल्लाणं मंगलं देव यं चेइयं पज्जुवासामि मच्छएण वंदामि ॥ १ ॥

अर्थः—॥ तिखुतो के० ॥ त्रण वार ॥ आयाहिणं के० ॥ आदक्षिणतः एटले जिमणापासा थकी प्रारंभीनें, ॥ पयाहिणकरेमि के० ॥ प्रदक्षिणा प्रत्यें करु छु, ॥ वंदामि के० ॥ वादुं छुं, पगे लागुं छुं, ॥ नमंसामि के० ॥ मस्तक नमाडीने नमस्कार करुं छुं, ॥ सक्कारेमि के० ॥ सत्कार देउं छुं, ॥ सम्माणेमि के० ॥ सन्मान देउं छुं, ॥ कल्लाणं के० ॥ कल्याणकारी, ॥ मंगलं के० ॥ मंगलकारी, ॥ देवयं के० ॥ धर्मदेव समान, ॥ चेइयं के० ॥ छकायका जीवने सुखदायक एवा ज्ञानवंत प्रत्यें ॥ पज्जुवासामि के०॥ पर्युपासुं छु एटले मन वचन कायायें करीने सेवा करु छुं, ॥ मच्छएण वंदामि के० ॥ मस्तकें करी वांदुं छुं ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ इरियावहीनी पाटी प्रारंभः ॥

॥ इच्छाकारेण संदिसह भगवन् इरियावहिं

थं पडिक्कमामि, इछं इछामि, पडिक्कमिउं इरि यावहियाए, विराहणाए, गमणागमणे, पाणक्क मणे, बीयक्कमणे, हरियक्कमणे, उसा उत्तिंग प णग दग मट्टी मक्कडा संताणा संकमणे, जे मे जीवा विराहिया, एगिंदिया, बेइंदिया, तेइंदि या, चउरिंदिया, पंचिंदिया, अभिहया, वत्तिया, लेसिया, संघाइया, संघट्टिया, परिया विया, कि लामिया, उद्दविया, ठाणाउ ठाणं संकामिया, जीवियाउ ववरोविया, तस्स मिछामि दुक्कडं॥१॥

अर्थः—॥ इछाकारेण के० ॥ तुमारी इछा पू र्वक, ॥ संदिसह के० ॥ आज्ञा करो तो, ॥ भ गवन् के० ॥ हे महाभाग्य ज्ञानवंत! ॥ इरिया वहियं के० ॥ चालवानो जे मार्ग तेमांहे थइ एवी जे जीवबाधादिक सपापक्रिया ते थकी हुं. ॥ पडिक्कमामि के० ॥ पडिकमुं निवर्त्तुं ? इहां गुरु कहे. ॥ पडिक्कमह के० ॥ पडिक्कमो निवर्त्तो पा प टालो. तेवारें शिष्य कहे, ॥ इछं के० ॥ प्र माण छे. हुं पिण ॥ इछामि के० ॥ इछुं छुं. जे ॥ इरियावहियाए के० ॥ गमन छे प्रधान मुख्य जेमां एवो जे मार्ग तेन विषे थती एवी जे ॥

विराहणाए के० ॥ जंतुउनी विराधना ते थकी ॥ पडिक्कमिउं के० ॥ प्रतिक्रमवाने, निवर्त्तवाने वांछुं छुं, हिवे जीवविराधना शाथकी थाय ? ते कहे छे. ॥ गमणागमणे के० ॥ जातां ने आव तां, ॥ पाण के० ॥ प्राणीने ॥ क्कमणे के० ॥ पगें करी चांप्याथकी ॥ बीय के० ॥ बीजनें ॥ क्कमणे के० ॥ पगें करी चाप्याथकी, ॥ हरिय के० ॥ नीलवर्णवाली वनस्पति तेने, ॥ क्कमणे के० ॥ पगें करी चांपवाथकी ॥ उसा के० ॥ ठार एटले सूक्ष्म अपूकाय आकाशथकी पडे ते, ॥ उत्तिंग के० ॥ कीडीयोनां नागरां, ॥ पणग के० ॥ पांच वर्णी नील फूल, ॥ दग के० ॥ पाणी, ॥ मट्टी के० ॥ काची माटी, ॥ मक्कडा के० ॥ मर्कट एटले कोलियावडाना ॥ संताणा के० ॥ संतान, ए सर्वनें ॥ संकमणे के० ॥ पगें करी पीड्याथकी अथवा मसल्याथकी, घणुं शुं कहुं ॥ जे के० ॥ जे कोइ, ॥ मे के० ॥ में ॥ जीवा के० ॥ जीवो, ॥ विराहिया के० ॥ विराध्या होय दुःखमांहे पाड्या होय. ते कया जीवोने में विराध्या दुःखी कीधा होय ? तेनां नाम कहे छे.

॥ एगिंदिया ॥ के० ॥ जेहने शरीररूप एकज इंद्रिय होय ते पृथ्वी, पाणी, अग्नि, वायु, वनस्पतिना जीव, ॥ बेइंद्रिया के० ॥ शरीर तथा मुख ए दोय इंद्रियवाला जे शंख, शीप, गंडोला, अलसीयां, एहवा जेहनें पग न होय ते, ॥ तेइंद्रिया के० ॥ तीन इंद्रियवाला ते जेने शरीर, मुख, नाक होय ते, कुथुवा, जू, लीख, मांकड, कीडी प्रमुख जेहना मुख उपरें शिंग होय ते ॥ चउरेंद्रिया के० ॥ चार इंद्रियवाला ते जेने शरीर, मुख, नाक ने आंख होय ते, माखी, मच्छर, डास, वींछी, भमरी, टीड, जे उडनारा जीव जेने आठ पग, तथा मस्तकें शिंग होय ते, ॥ पंचिंदिया के० ॥ पांच इंद्रियवाला जेने शरीर, मुख, नाक, आख्यां अने कान होय, ते जलचर, खेचर, ए सर्व तिर्यंच जाणवा तथा मनुष्य, देव, नारकी, ए सर्व पचेंद्रिय जीव कहियें. हिवे ए सर्व जीवोने केवी रीतें विराध्या होय ? तेना प्रकार कहे छे ॥ अभिहया के० ॥ सामा आवतां हण्या, ॥ वत्तिया के० ॥ एक ढगले कऱ्या तथा धूलें करी ढांक्या, ॥ ले

सिया के० ॥ भूमियें घश्या तथा ढिगारेक मस ल्या ॥ संघाइया के० ॥ मांहो मांहे शरिरनें मे लववे करी एकठा कीत्रा, ॥ संघाट्टया के० ॥ थोडो स्पर्श करवे करी दुहव्या, ॥ परिया विया के० ॥ समस्त प्रकारें परिताप पमाड्या, पीड्या, ॥ किलामिया के० ॥ गाढी किलामणा उपजावीने मारया नही, पणं मृतप्राय कीधा, ॥ उद्दविया के० ॥ त्राम पमाडीने हाली चाली शके नही एहवा कीधा, ॥ ठाणाउ के० ॥ एक स्थानकथकी उपाम्रीने ॥ ठाणं के० ॥ बीजे ठे काणे ॥ संकामिया के० ॥ संक्रमाव्या मूक्या ॥ जीवियाउ के० ॥ जीवित थकी, ॥ विवरोविया के० ॥ चूकाव्या, मारया, नाश कीधा. ॥ तस्स के० ॥ ते संबधी जे अतिचार लाग्या ते ॥ दुकडं के० ॥ पाप कहीयें ते दुष्कृत ॥ मिछा मि के० ॥ महारुं मिथ्या एटले निष्फल थाउ ॥३॥

॥ अथ तस्सउत्तरीनी पाटी प्रारंभः ॥

॥ तस्स उत्तरीकरणेणं, पायछित्तकरणेणं, विं सोहिकरणेणं, विसल्लीकरणेणं, पावाणं कम्माणं, निग्घायणं ठाए, ठामि काउस्सग्गं, अन्नत्थ उ

ससिएणं. निसासिएणं, खासिएणं, छीएणं, जं भाइएणं, उडुएणं, वायनिसग्गेणं, भमलिए, पित्तमुछाए, सुहुमेहिं अंगसंचालेहिं, सुहुमेहिं खेलसंचालेहिं सुहुमेहिं दिठिसंचालेहिं. एव माइएहिं. आगारेहिं. अभग्गो. अविराहिउ.हुज्ज मे काउस्सग्गो. जाव अरिहंताणं. भगवंताणं. नमुक्कारेणं. न पारेमि. तावकायं. ठाणेणं. मोणेणं. झाणेणं. अप्पाणं वोसिरामि ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥

अर्थः– ॥ तस्स के० ॥ ते पापनीज वली विशेप शुद्धिने अर्थे जे कांइ आगल क वुं ते ने उत्तरी करण कहीयें एटले तेनेज ॥ उत्तरीकरणेणं के० ॥ विशेपे करा वली उपर शुद्ध करवुं अर्थात् जे अतिचारोनुं आलोयण प्रमुख पूर्वे कीधु छ, तेनी वली विशेप शुद्धिने अर्थे कायोत्सर्ग करुं छुं. ते कायोत्सर्गतो ॥ पायछित्त करणेणं के० ॥ शुद्ध प्रायश्चित्त ते पापनी आलोयणा करवाथकी होय. ते प्रायश्चित्त पिण ॥ विसोहिकरणेणं के० ॥ विशुद्धि, निर्मलता करवे करीने होय. वली ते विशुद्धि पिण विशल्य होय, तो थाय माटें ॥ विसल्लीकरणेणं के० ॥

मायाशल्य नियाणाशल्य मिथ्यात्वशल्य, ए
त्रीन शल्य टालवा थकी थाय, ए उत्तरीकरणा
दिक चार हेतुयें करीने शुं करवुं छे ? ते कहे
छे ॥ पावाणंकम्माणं के० ॥ संसारहेतुरूप जे
पाप कर्म तेने ॥ निग्घायणठाए के० ॥ निर्घा
तन एटले उच्छेदन करवानें अर्थे ॥ ठामि के०
॥ कायाने एक ठामें करुं छुं, ॥ काउस्सग्गं के०
॥ कायाने हलाववी नही ते रूप काउस्सग्गप्र
त्यें करुं छुं. हिवे इहां काया हलाववी नही. ए
वी प्रतिज्ञा करी छे माटें शरीरनुं कांइपण हा
लवु थयाथी प्रतिज्ञानो भंग थाय तेथी काउ
स्सग्गमां बारे आगार मोकला राख्या छे ॥अ
न्नत्थ के० ॥ उश्वासादिक जे आगारो कहेशे, ते
आगारो वर्जीने बीजे स्थानके कायाने हलाव
वानो नियम करुं छुं, तेनां नाम कहे छे ॥ उस
सिएणं के० ॥ उंचो श्वास लेवाथी, ॥ निससि
एणं के० ॥ नीचो श्वास मूकवाथी ॥ खा
सिएण के० ॥ खांसी आवे एटले खोकलो आ
व्या थकी, ॥ छीएणं के० ॥ छींक आया थकी
॥ जंभाइएणं के० ॥ जाम्नली ते बगासूं लेवा

थकी, ॥ उडुएणं के० ॥ उद्गार आयाथकां, ॥ वायनिसग्गेणं के० ॥ वायु निकलतां थकां, ॥ भमलिए के० ॥ भ्रमरीचक्री आव्याथी, ॥ पित्तमुछाए के० ॥ पित्तरा कोपमूं मूर्छा आयाथका. ॥ सुहुमेहिं के० ॥ सूक्ष्म थोडाक, ॥ अंगसंचालेहि के० ॥ शरीर हलाववाथी, ॥ सुहुमेहिं के० ॥ थोडो, ॥ खेलसंचालेहिं के० ॥ शरीर श्लेष्म तथा मूखना थूकनुं च लववुं करवाथकी, कफ गिलवाथकी ॥ सहूमेहिं के० ॥ सूक्ष्म थोडी, ॥ दिठिसंचालेहिं के० ॥ चक्षुदृष्टिनो संचार थवाथी एटले चक्षु हलाववा थकी. ॥ एवमाइएहिं के० ॥ ए आदि करीने इहां आदि पदें बीजा पिण ॥ आगारेहिं के० ॥ आगार लेवा पमे, ते लेतां थकां महारो काउस्सग्ग ॥ अभग्गो के० ॥ भांगे नही, खंडित हुवे नहीं, ॥ अविराहिउ के० ॥ अविराधित अखंडित हानी पोहोंचे नही एवो ॥ हुज्ज के० ॥ होजो, ॥ मे के० ॥ महारो, ॥ काउस्सग्गो के० ॥ कायास्थिर राखवी ते रूप व्यापार ते ॥ जाव के० ॥ ज्यां सुधि, ॥ अरिहंताणं भगवंताणं के० ॥ श्री

अरिहंत भगवंतने, ॥ नमुक्कारेणं के० ॥ नमस्कार सहित ॥ नपारेमि के० ॥ पारूं नही, ध्यान संपूर्ण न करूं, ॥ ताव के० ॥ त्यां सुधी ॥ कायं के० ॥ म्हारी कायाने, शरीरने, ॥ ठाणेणं के० ॥ एकठिकाणें स्थिरपणे राखीने, ॥ मोणेणं के० ॥ अबोलो रहीने, ॥ झाणेणं के० ॥ एकाग्र जे ध्यान तेणें करीनें, ॥ अप्पाणं के० ॥ म्हारी जे काया ते प्रत्यें, ॥ वोसिरामि के० ॥ हुं वोसिरावुं छुं, तजुं छुं. आ पाटी कहिनें काउस्सग्ग करणो. इरयावहीकीं पाटी मनमाहे कहेणी. पछी नवकार कहीनें काउस्सग्ग पारियें ॥ ४ ॥

॥ अथ लोगस्सकी पाटी लिख्यते ॥

लोगस्स उज्जोयगरे, धम्म तित्थयरे जिणे ॥ अरिहंते कित्तइस्सं, चउवीसंपि केवली ॥ १ ॥ उसभ मजियं च वंदे, संभव मभिणंदणं च सुमइं च ॥ पउमप्पहं सुपासं, जिणं च चंदप्पहं वंदे ॥ २ ॥ सुविहिं च पुप्फदंतं, सीअल सिज्जंस वासुपुज्जं च ॥ विमल मणंत च जिणं, धम्मं संतिं च वंदामि ॥ ३ ॥ कुंथुं अरं च मल्लिं, वंदे मुणिसुव्वयं नमिजिणं च ॥ वंदामि रिठनेमिं, पासं तह वद्धमा

णं च ॥ ४ ॥ एवं मए अभिथुआ, विहुय रय
मला पहीण जरमरणा ॥ चउवीसंपि जिणवरा,
तिछयरा मे पसीयंतु ॥ ५ ॥ कित्तिय वंदिय म
हिया, जे ए लोगस्स उत्तमा सिद्धा ॥ आरुग्ग बो
हिलाभं, समाहिवर मुत्तमं दिंतु ॥ ६ ॥ चंदेसु
निम्मलयरा, आइचेसु अहियं पयासयरा ॥
सागरवर गंभीरा, सिद्धा सिद्धि मम दिसंतु ॥७॥

अर्थः– ॥ लोगस्स के० ॥ पंचास्तिकायात्म
क लोकने ॥ उज्जोयगरे के० ॥ उद्योतना कर
णहार. ॥ धम्मतिछयरे के० ॥ धर्मरूप तीर्थ
ना करणार एवा, ॥ जिणे के० ॥ राग द्वेषना
जितनार जे ॥ अरिहंते के० ॥ श्री अरिहंत ते
नुं, ॥ कित्तइस्सं के० ॥ कीर्त्तन करीश तेमां ॥
चउवीसंपि के० ॥ ऋषभादिक चोवीस परमेश्व
रनुं तो नामोच्चारण पूर्वक कीर्त्तन करीश. अने
अपिशब्दथकी अन्य जिनोनुं पिण कीर्त्तन करी
श ते कहेवा छे ! तो के ॥ केवली के० ॥ केव
लज्ञानी छे. ते तीर्थंकरनो हुं कीर्त्तन करीश ॥
॥ १ ॥ हिवे ते चोवीश जिननां नाम कहे छे.
॥ उसभ के० ॥ श्रीऋषभदेवस्वामी प्रत्यें ॥ च

के० ॥ वली ॥ मजियं के० ॥ श्रीअजितनाथ प्रत्यें, वंदे के० ॥ वांदुं हुं, ॥ संनव के० ॥ श्री संनवनाथ प्रत्यें, ॥ मांनणंदणं के० ॥ श्रीअन्निनंदननाथ प्रत्ये ॥ च के० ॥ वली ॥ सुमइं के० ॥ श्रीसुमतिनाथनें ॥ च के० ॥ वली ॥ पउमप्पहं के० ॥ श्री पद्मप्रनस्वामी प्रत्ये, ॥ सुपासं के० ॥ श्रीसुपार्श्वनाथजीनें ॥ जिणं के०॥ रागद्वेषना जितनार, ॥ च के० ॥ वली ॥ चंदप्पहं के० ॥ श्रीचंद्रप्रनजीने, ॥ वंदे के० ॥ वांदुं हुं ॥ २ ॥ सुविहिं के० ॥ श्रीसुविधिनाथजीनें ॥ च के० ॥ वली एमनु बीजुं नाम ॥ पुप्फदंतं के० ॥ श्री पुष्पदंतजी डे, ते प्रत्यें, ॥ सीयल के० ॥ श्रीशीतलनाथजीने, ॥ सिज्जंस के० ॥ श्रीश्रेयासनाथजीनें ॥ वासुपुज्जं के० ॥ श्रीवासुपूज्यस्वामि प्रत्यें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ विमल के० ॥ श्रीविमलनाथजीनें, ॥ मणंत के०॥ श्रीअनंतनाथजीनें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ जिणं के० ॥ रागद्वेषना जीतणार, एहवा ॥ धम्मं के० ॥ श्रीधर्मनाथजीनें, ॥ संतिं के० ॥ श्रीशांतिनाथजीनें ॥ च के० ॥ वली, ॥ वंदामि के०

॥ वांदुं छुं ॥ ३ ॥ कुंथुं के० ॥ श्रीकुंथुनाथजीनें, ॥ अरं के० ॥ श्रीअरनाथजीनें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ मल्लिं के० ॥ श्रीमल्लिनाथजीनें, ॥ वंदे के० ॥ वांदुं छुं, ॥ मुणिमुव्वयं के० ॥ श्री मुनिसुव्रतस्वामी प्रत्यें, ॥ नमिजिणं के० ॥ श्रीनमिजिननें, ॥ च के० ॥ वली, ॥ वंदामि के० ॥ वांदुं छुं. ॥ रिठनेमिं के० ॥ श्रीअरिष्टनेमिजी प्रत्यें, ॥ पासं के० ॥ श्री पार्श्वनाथस्वामी प्रत्यें, ॥ तह के० ॥ तथा, ॥ वद्धमाणं के० ॥ श्रीवर्द्धमानस्वामी प्रत्यें. हु वांदुं छु. (चकार शब्द पादपूर्णार्थ छे) ॥ ४ ॥ एवं के० ॥ ए प्रकारें ॥ मए के० ॥ महारे जीवें जे, ॥ अभिथुआ के० ॥ नाम पूर्वक स्तव्या, ते चोवीशे परमेश्वर केहवा छे ? तो के ॥ विहुय के० ॥ टाल्या छे, ॥ रयमला के० ॥ कर्मरूपी रज तथा मल जेणें एवा छे. वली ॥ पहीण के० ॥ अतिशयें कर्मनें क्षय करया छे, ॥ जरमरणा के० ॥ जरा तथा मरण जेणें एवा जे ॥ चउवीसंपि के० ॥ चोवीश तीर्थंकर तथा अपि शब्दथकी बीजा पिण तीर्थंकर पूर्ववत् लेवा. ते सर्व ॥ जिणव

रा के० ॥ जिनवर, ॥ तिच्छयरा के० ॥ तीर्थंक
र ते, ॥ मे के० ॥ महारा उपर ॥ पसीयंतु के०
॥ प्रसन्न हो ॥ ५ ॥ कित्तिय के० ॥ कीर्त्तित छे
॥ वंदिय के० ॥ वांदेत छे ॥ महिया के० ॥ पूज्य
छे एहवा, ॥ जे के० ॥ जे तीर्थंकर, ॥ ए के० ॥ ए प्र
त्यक्ष ॥ लोगस्स के० ॥ लोकने विषे ॥ उत्तमा के०
उत्तम एहवा, ॥ सिद्धा के० ॥ सिद्ध थया एट ले
सिद्ध पाम्या निष्ठितार्थ थया एवा हे सिद्ध जगवं
त तुमे मुजने, ॥ आरुग्ग के० ॥ रोग रहित नि
र्मल एवो सिद्धपणु जाणवुं ते सिद्धपणु तो ॥
बोहिलाभं के० ॥ बोधबीज जे श्री जिनधर्मनी प्रा
प्ति थाय तेवारें प्राप्त थाय छे माटें श्रीजिनध
र्मनी प्राप्तिनो लाभ थवाने अर्थें ॥ उत्तमं के०
॥ उत्कृष्ट ते उंची एहवी ॥ समाहिवरं के० ॥
प्रधान समाधि ते प्रत्यें ॥ दिंतु के० ॥ देवो,
आपो ॥ ६ ॥ चंदेसु के० ॥ चंद्रमाथी ॥ निम्म
लयरा के० ॥ अत्यंत निर्मल, ॥ आइच्चेसु के०
॥ सूर्य समुदायथकी पिण, ॥ अहियं के० ॥
अधिक, ॥ पयासयरा के० ॥ प्रकाशना करणहार
॥ सागरवर के० ॥ प्रधान, छेल्लो स्वयंभूरमण

नाभा समुद्र तेनी पेरें, ॥ गंभीरा के० ॥ गुणें करी गंभीर, एहवा जे ॥ सिद्धा के० ॥ सिद्ध ते, ॥ सिद्धिं के० ॥ मुक्ति जे तेने, ॥ मम के० ॥ मुझ प्रत्यें, ॥ दिसंतु के० ॥ देवो आपो ॥७॥

॥ अथ सामायिक लेवणकी पाटी लिख्यते ॥

करेमि भंते सामाइयं, सावज्जं जोग पच्चखामि, जावनियमं, पज्जुवासामि, दुविहं तिविहेणं, न करेमि, न कारवेमि, मणसा, वयसा, कायसा, तस्स भंते, पडिक्कमामि, निंदामि, गरिहामि, अप्पाणं वोसिरामि ॥ १ ॥ इति ॥

अर्थः– ॥ भंते के० ॥ हे पूज्य ! ॥ सामाइयं के० ॥ समता परिणामरूप सामायिकने, ॥ करेमि के० ॥ हुं करूं छु ॥ सावज्जं के० ॥ अवद्य जे पाप, तेणें करी सहित एवा ॥ जोगं के० ॥ मन वचन कायाना योग, ते प्रत्यें ॥ पच्चखामि के० ॥ हुं निषेध करूं छुं, ॥ जाव के० ॥ ज्यांसुधि, ॥ नियमं के० ॥ सामायिक व्रतना नियमने ॥ पज्जुवासामि के० ॥ हुं सेवुं, रहुं, त्यांसुधि, ॥ दुविहं के० ॥ दोयकरणसुं एटले करणो करावणो ए दोयप्रकारका जो सावद्यव्यापार ते

प्रत्यें ॥ मणसा के० ॥ मनें करी, ॥ वयसा के० ॥ वचनें करी, ॥ कायसा के० ॥ कायायें करी ए, ॥ तिविहेणं के० ॥ तीन जोगसुं ॥ नकरेमि के० ॥ हुं करूं नहि. ॥ नकारवेमि के० ॥ हुं दुजा पासें न करावुं, ॥ तस्स के० ॥ ते सावद्यव्यापारूप पापने, ॥ भंते के० ॥ हे भगवंत ! आपना समीप हुं ॥ पडिक्कमामि के० ॥ पडिक्कमु छु, ॥ निंदामि के० ॥ हु आत्मानी साखें निंदु छुं, ॥ गरिहामि के० ॥ गुरुनी साखें हुं गर्हुं छुं. एटले विशेषें निंदुं छुं, ॥ अप्पाणं के० ॥ माहरा आत्माने, ते दुष्ट क्रियाथकी ॥ वोसिरामि के० वोसिरावु छुं, एटले विशेषें करीनें तजुं छु॥१॥

॥ अथ श्री नमुत्थुणंनी पाटी लिख्यते ॥

नमुत्थुण, अरिहंताणं. भगवंताणं, आइगराणं, तित्थयराणं, सयसंबुद्धाणं, पुरिसुत्तमाणं, पुरिससीहाणं, पुरिसवरपुंडरीयाणं, पुरिसवर गंधहत्थीणं, लोगुत्तमाणं, लोगनाहाणं, लोगहियाणं, लोगपईवाणं, लोगपज्जोयगराणं, अभयदयाणं, चखुदयाणं, मग्गदयाणं, सरणदयाणं, जीवदयाणं. बोहिदयाणं, धम्मदयाणं, धम्मदे

सियाणं, धम्मनायगाणं, धम्मसारहीणं, धम्मव रचाउरंतचक्कवट्टीणं, दिवोत्ताणं, सरणगइपइठा णं, अप्पमिहय वरनाणं दंमणधराणं, विअट्ट ब्उमाणं, जिणाणं, जावयाणं, तिन्नाणं, तारया णं, बुद्धाणं, वोहियाणं, मुत्ताणं, मोयगाणं, सव नूणं, सवदरिसिणं, सिव मयल मरुअ मणंत मखय मवाबाह मपुणराविति सिद्धिगइ नामधें यं ठाणं संपत्ताणं, नमो जिणाणं, जियन्नयाणं॥१॥

अर्थः—॥नमुत्थुणं के०॥ इहां नमोस्तु एटले नमस्कार हो अने णंकार जे बे, ते वाक्यालं कारने माटें बे, कोने नमस्कारहो, तो के ॥ अ रिंहताणं के० ॥ श्रीअरिहंत देवने, ॥ नगवंता णं के० ॥ नगवंतने, ॥ आइगराणं के० ॥ ध र्मना आदिना करणारने ॥ तित्थयराणं के० ॥ तीर्थना स्थापनार एटले साधु, साध्वी, श्रावक अने श्राविका, ए चार जातिना तीर्थना स्थाप नारने, ॥ सयंसंबुद्धाणं के० ॥ पोतानीमेले स म्यक् प्रकारें तत्वना जाण थया ॥ पुरिसुत्तमा णं के० ॥ पुरुषमांहे उत्तम ॥ पुरिससीहाणं के० पुरुषमांहे सिंहसमान, ॥ पुरिसवरपुंडरीयाणं के०

॥ पुरुषमांहे पुंडरीक कमल समान, ॥ पुरिस के० ॥ पुरुषमांहे, ॥ वर के० ॥ प्रधान, ॥ गंधहत्थीणं के० ॥ गंधहस्ती समान छे, ॥ लोगुत्तमाणं के० ॥ लोकमांहे उत्तम छे, ॥ लोगनाहाणं के० ॥ लोकना नाथ छे. ॥ लोगहियाणं के० ॥लोकना हितकारी छे, ॥ लोगपईवाणं के० ॥ लोकने विषे प्रदीप समान छे. ॥ लोगपज्जोयगराणं के० ॥ लोकमांहे प्रकर्षे करी उद्योतना करणार छे, ॥ अभयदयाणं के० ॥ अभयदानना देणार छे. ॥ चक्खुदयाणं के० ॥ ज्ञानरूप चक्षुना देणार छे. ॥ मग्गदयाणं के० ॥ मोक्ष मार्गना देणार छे. ॥ सरणदयाणं के० ॥ शरणना देणार छे. ॥ जीवदयाणं के० ॥ संजमरूप जीवतरना देणार छे. ॥ बोहिदयाणं के० ॥ समकित रूप बोधना देणार छे. ॥ धम्मदयाणं के० ॥ धर्मना देणार छे. धम्मदेसियाणं के० ॥ धर्मना उपदेशना देणार छे. ॥ धम्मनायगाणं के० ॥ धर्मना नायक छे ॥ धम्मसारहीणं के० ॥ धर्मरूप रथना सारथि छे. ॥ धम्म के० ॥ धर्मने विषे. ॥ वर के० ॥ प्रधान ॥ चाउरंत के० ॥

चार गतिनो अंत करवा माटे. ॥ चक्कवट्टीणं के० ॥ चक्रवर्त्ती समान छे. ॥ दिवोत्ताणं के०॥ संसारसमुद्रमां द्वीप समान, दुःखना निवारण करणार छे. ॥ सरणगइपइठाण के० ॥ सरणग तिना स्थानक नूत शरणागत वत्सल छे.॥ अप्पडिहय के० ॥ नही हणाय एवुं, ॥ वर के०॥ प्रधान, ॥ नाण के० ॥ ज्ञान ॥ दंसण के० ॥ दर्शन तेने ॥ धराणं के० ॥ धरणार. ॥ विअट्ट के० ॥ गयुं छे. ॥ छउमाणं के० ॥ छद्मस्थपणुं एटले कर्मरूपी आवरण जेने एवा. ॥ जिणाणं के० ॥ रागद्वेषने जीत्या छे जेणें. ॥ जावयाणं के० ॥ बीजाने रागद्वेषथकी मूकावे छे ॥ तिन्ना णं के० ॥ संसाररूपी समुद्र पोतें तरया छे अ ने ॥ तारयाणं के० ॥ बीजानें ससारसमुद्रथी तारनार छे ॥ बुद्धाणं के०॥ पोतें तत्त्वज्ञानने स मज्या छे ॥ बोहियाणं के० ॥ बीजानें तत्त्वज्ञान समजावणार, ॥ मुत्ताणं के० ॥ पोतें चातुर्गति क दिपाकविचित्र कर्मथकी मूकाणा छे तथा ॥ मोयगाणं के० ॥ बीजा नव्य प्राणीनें कर्मथ की मूकावणार छे ॥ सवन्नूणं के० ॥ सर्वज्ञ छे.

॥ सवदरिसिणं के० ॥ सर्व पदार्थना देखणार छे.॥सिव के० ॥ सर्व उपद्रव रहित एवा ॥ मय ल के० ॥ अचल ॥ मरुय के० ॥ अरुज रोग रहित ॥ मणंत के० ॥ अनंतज्ञानादि चतुष्टयें करी युक्त छे माटें अनंत छे.॥ मक्खय के० ॥ सर्व काल निश्चल ॥ मवाबाह के० ॥ अव्याबाध ए टले बाधा पीमा रहित ॥ मपुणरावित्ति के० ॥ जे गतिथकी फिरी संसारने विषे अवतार लेवो नथी एहवी ॥ सिद्धिगइ के० ॥ सिद्धिगति ए वुं छे ॥ नामधेय के० ॥ नाम जेनुं एवा ॥ ठा ण के० ॥ स्थानकने ॥ संपत्ताणं के० ॥ पाम्या छे. अर्थात् मोक्ष नगर प्रत्यें पाम्या छे. एहवा अ रिहंत नणी ॥ नमो क० ॥ महारो नमस्कार हो. ते जिन नगवान केहवा छे ? तो के ॥ जिणाणं के० ॥ कर्मरूपी शत्रुनें जीतणार, तथा ॥ जिय नयाणं के० ॥ इहलोकादिक सात नयप्रत्यें जीतणार छे ॥ १ ॥ इति ॥

॥ अथ सामायिक पारवानी पाटी लिख्यते ॥

नवमा सामायिक व्रतना पंच अइयारा जा णियवा न समायरियवा तं जहा ते आलोउं,

मण दुप्पणिहाणे, वय दुप्पणिहाणे, कायदुप्प णिहाणे, सामाइयस्स अकरणयाए, सामाइय स्स अणवुठियस्स करणयाए, तस्स मिच्छामि दुक्कडं. सामायिकने विषे दस मनना, दस वच चनना, बार कायाना, ए बत्रीश दोष मांहेलो कोई दोष लागो होय तो मिच्छामि दुक्कडं. आ हारसंज्ञा, भयसंज्ञा, मिहुणसंज्ञा, परिग्गहसं ज्ञा, ए चार संज्ञा मांहेली कोई संज्ञा करी हो य तो मिच्छामि दुक्कडं. स्त्रीकथा, राजकथा, भ क्तकथा, देशकथा, ए मांहेली कोई कथा करी होय तो मिच्छामि दुक्कडं. सामायिक समकाए णं, फासियं, पालियं, सोहियं, तिरियं, कित्ति यं, आराहियं, आणाए अणुपालियं, न भव इ तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ १ ॥ इति ॥

अर्थः—नवमा सामायिक व्रतना ॥ पंच अइया रा के० ॥ पांच अतिचार ॥ जाणियवा के० ॥ जाणवा योग्य, ॥ नसमायरियवा के० ॥ समा चरवा योग्य नही. ॥ तंजहा के० ॥ ते हिवे क हे छे तेने ॥ आलोउं के० ॥ आलोचुं छुं, ॥ म णदुप्पणिहाणे के० ॥ मन माठुं वर्त्ताव्युं होय,

॥ वयदुप्पणिहाणे के० ॥ वचन माठुं वर्त्ताव्युं होय. ॥ कायदुप्पणिहाणे के० ॥ काया माठी प्रवर्तावी होय. ॥ सामाइयस्स के० ॥ सामायिकनें ॥ अकरणयाए के० ॥ कीधुं के नही कीधुं तेनी बराबर खबर न रही होय, ॥ सामाइयस्स के० ॥ सामायिकने ॥ अणवुठियस्सकरणयाए के० ॥ पूरी थयाविना पारी होय. तो ॥ तस्स के० ॥ तेनुं ॥ दुक्कडं के० ॥ पाप ते ॥ मिछामि के० ॥ माहारु निष्फल थाउ. ॥ आहारसंज्ञा के० ॥ खावानी इछा थइ होय, ॥ नयसंज्ञा के० ॥ नयनीसंज्ञा थइ होय. ॥ मिहुणसंज्ञा के० ॥ मैथूननी इछा करी होय. ॥ परिग्गहसंज्ञा के० ॥ धन द्रव्यनी इछा करी होय. ए चार संज्ञा माहेली कोइ संज्ञा करी होय तो ते दुष्कृत पाप ॥ मिछामि के० ॥ माहारुं निष्फल थाउ, ॥ सामायिकसमकाएणं के० ॥ सामायिक कायायें बराबर रीतें ॥ फासियं के० ॥ स्पर्शी करयुं फरस्युं अंगीकार करयुं ॥ पालियं के० ॥ तेवुंज पाल्युं, ॥ सोहिय के० ॥ शोध्युं शुद्ध करयु ॥ तिरियं के० ॥ पार उतारियुं. ॥

कित्तियं के० ॥ कीर्त्यूं ॥ आराहियं के० ॥ आराध्युं ॥ आणाए के० ॥ वीतराग देवनी आज्ञायें करी ॥ अणुपालियं के० ॥ पालेलुं. ॥ नभवइ के० ॥ न होय ॥ तस्स मिच्छामि दुक्कडं के० ॥ ते दुष्कृत जे मने लागेलुं होय ते मारुं मिथ्या हो.॥१॥

॥ अथ सामायिकविधि प्रारंभः ॥

॥ प्रथम श्री सीमंधर स्वामीजीनी आज्ञा लेइने एक नवकार गुणीने " इरियावहिनी " पाटी भणवी; पछी तस्स उत्तरीनी पाटी भणीने काउस्सग्ग करवो, काउस्सग्गमांहि " इरियावहियाएथी " मांडीने " जीवियाउ ववरोविया तस्स मिच्छामि दुक्कडं " सुधीनो पाठ मनमां बोलीने एक नवकार मनमा कहीने काउस्सग्ग पारवो, पछी प्रगट " लोगस्सकी " पाटी कहीने सामायिकनी आज्ञा लेईने " करेमि भंतेनी " पाटी " जावनियमं " सुधी कहीने आगल मुहूर्त्त (घालणो हुवे तिके) घालणो, पछी " पज्जुवासामि " थकी " अप्पाणं वोसिरामि " सुधी पाठ कहीने सामायिक पच्चखवो. पछे डाबो गोडो उभो करीने दोयवार " नमु

त्थुणं " नी पाटी केहवी. दुजा नमुत्थुणं छेहडे
" ठाणं संपाविउ कामे नमो जिणाणं " एम केहवुं.
अने सामायिक पारती वेला " इरियावही, त
स्स उत्तरी " नी पाटी भणीने काउस्सग्ग कर
वो, पछी काउस्सग्गमांहे इरियावहिनी पाटी क
हिने एक नवकार गुणीने काउस्सग्ग पारवो, प
छी " लोगस्स " भणी " नमुत्थुणं " दोयवा
र उपर लिख्या मुजब कहीने नवमा सामायि
कव्रतनी पाटी " अणुपालिउ न भवइ तस्स
मिछामि दुक्कडं " सुधी कहीने तीन नवकार
गुणीने सामायिक पारवुं.

॥ इति श्री सामायिक अर्थ विधिः संपूर्णः ॥

॥ अथ अर्थ सहित दश पच्चखाण लिख्यते ॥

॥ प्रथम नमुक्कारसहिअंनुं पच्चखाण ॥

उग्गए सूरे नमुक्कारसहिअं पच्चखामि चउविहं
पि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नत्थ
णाभोगेणं सहसागारेणं वोसिरामि ॥ १ ॥

अर्थः— ॥ उग्गएसूरे के० ॥ सूर्यना उदय
थी मांडीने बे घडी प्रमाण एटले रात्रिभोजन
नो दोष निवारवाने अर्थे, बे घडी पछी ॥ नमु

कारसहिअं के० ॥ नवकार कहीने पारवुं तिहां सुधी ॥ पचखामि के० ॥ पचखाण छे, एटले नियम छे. अहींयां नवकार कहीने पचखाण पारवुं छे, माटें ए पचखाणनुं नाम नवकारसी कहेवाय छे. अहींयां गुरु, जे पचखाणनो करावनार होय ते पचखाइ कहे, तेवारें शिष्य जे पचखाणनो करनार होय ते पचखामि कहे. एम सर्व पचखाणोने विषे जाणी लेवुं. तथा संपूर्ण पचखाणें गुरु, वोसिरइ कहे, अने शिष्य जे पचखाणनो करनार होय ते वोसिरामि कहे. ए नवकारसीनुं पचखाण बे घडी प्रमाणकाल पर्यंत चउविहारोज होय, एवो आम्नाय छे, एटले रात्रिना चार पहोर जे रात्रिभोजननो नियम कर्यो हतो. तेना तीरण रूप एटले शिक्षारूप ए पचखाण छे. ए पचखाणमां बे घडी सुधी चउविहार होय, माटें बे घडी वीत्या पछी नवकार गणे, तो पहोंचे, पिण बे घडी वीत्यानी अगाउ नवकार गणे, तो न पहोंचे.

हिवे शानुं पचखाण करे ? ते कहे छे ॥ चउव्विहंपिआहारं के० ॥ चारे प्रकारना जे आहार

तेनुं पचखाण करे, ते आहारनां नाम कहे छे.

प्रथम ॥ असणं के० ॥ अशन एटले शालि जवार, गोधूम, बंटी प्रमुख तथा सर्व जातिना उदन एटले भात तथा मुग, मोठ अने तूवर प्रमुख सर्व कठोल तथा सातुआदिक सर्व जातिना लोट, तथा मोदकादिक सर्व जातिनां पकान्न, तथा सुरणादिक सर्व जातिनां कंद तथा मांडा प्रमुख सर्व जातिनी केलवेली वस्तु, ए सर्वने अशन कहियें. तेमज वेशण, वरियाली धाणा, सूआ, आदुं देइने विजी पिण केटलिएक वस्तुउने अशनज कहीयें.

बीजुं (पाणं के०) पांणी ते कांजी, यव, चोखा अने काकडी प्रमुखनां धोवण तथा नदी प्रमुख सर्व जलाशयनां पाणी, ए सर्व पाणी कहीये. तथा शाकरवाणी, द्राक्षवाणी. आम्बिल वाणी अने शेलडीरस प्रमुख ए सर्व, यद्यपि पाणीमांहे आवे छे, तथापि एने व्यवहारथी अशनज कहियें.

त्रीजुं (खाइमं के०) खादिम ते खारक, बदाम, शिंगाडां, खजूर, खोपरां द्राक्ष, तथा

अक्रोडादिक सर्व जातिनो मेवो, तथा कांकडी आंबा, फणस अने नालियेर प्रमुख सर्व जाति नां फल तथा शेकेलां धान्य, जेवां के धाणी, पहुआ प्रमुख तथा पापड प्रमुख ए सर्वने खादिम कहियें.

चोथुं ॥ साइमं के० ॥ स्वादिम ते दंतकाष्ठ. सुंठ, हिरडा, पींपर, मिरी, अजमो, जायफल, कसेलो, काथो, खसखस, जेठमध, तज, तमाल पत्र. एलची, लवंग, जायपत्री, सुपारी, पान, बीड लवण, आजो, अजमोद, कालिंजण, पिंपलीमूळ, चिणिकबाब, कचूरो, मोथ, कांटासेलीयो, कपूर, संचल, बेहेडां, आवलां, हिंगाष्टक, हिंग, त्रिविंसो, पुष्करमूल, जवासामूल, बावची, बावलछाल. धवछाल, खेरछाल, खिजडाछाल, पान, पंचफल, तुलसी, जीरुं. ए जीराने केटलाएक सूत्र सिद्धांतोमां स्वादिम कह्युं छे. अने केटला एक सूत्र सिद्धांतोमां खादिम कह्युं छे. तथा अजमाने पिण केटला एक आचार्य खादिम कहे छे, तथा कोठपत्र, कोठवडी, आमलगंठी, लिंबुइपत्र, आंबागोटली प्रमुखने स्वादि

म कहियें. ए चार प्रकारना आहार कह्या,

एम ए पूर्वोक्त चारे प्रकारना आहारनो नियम लेवाय. हिवे नियमभंग थवाना भयने लीधे अहींया नोकारसीना पचखाणने विषे बे आगार मोकलां मूके छे, ते कहे छे.

१ (अन्नत्थणाभोगेणं के०) अन्यत्राना भोगात् एटले विसरवा थकी. ते अहींया पचखाणनो उपयोग विसरवाथकी अजाणपणे अनुपयोगें कोइ वस्तु मुखमां प्रक्षेप करवाथी पचखाणभंग न थाय, परंतु विचमां पचखाण सांभरे, ते वारे तुरत मुखथी त्याग करे, थुंकी नाखे तो पचखाण न भांगे अथवा अजाणपणे मुखथकी हेठुं उतरया पछी कालांतरें सांभरयुं, अथवा तुरत सांभरयुं, तो पचखाण न भांगे, पिण शुद्ध व्यवहार माटें फिरी निःशंक न थाय तेथी यथा योग्य प्रायश्चित्त लेवुं, ए रीतें सर्व आगारोने विषे जाणी लेवुं.

२ (सहसागारेणं के०) जे पचखाण कर्युं छे, तेनो उपयोग तो विसरयो नथी, पिण कार्य करवामां प्रवर्त्तंतां योग्य लक्षण सहसा

त्कार एटले स्वन्नावेंज मुखमध्यें प्रवेश थाय, जेम दधि मंथतां गंटो उडी मुखमां पडे, अथ वा गाय, नेंश प्रमुख दोहोतां थकां, तथा घृता दिक मंथतां तथा घृतादिकनो तोल करतां अ चानक गंटो उडी मुखमां पके, अथवा चउवि हार उपवासें वर्षाकालें मेघना गंटा मुखमां प डे, तेथी पच्चखाण नंग न थाय, ए रीतें पूर्वो क्त बे प्रकारना आगारें करी ॥ वोसिरामि के० ॥ बे घडी सुधी चारे आहारने वोसिरावुं छुं, ए टले अपचखाणी आत्माने गंडुडुं ॥ इति ॥ १ ॥

॥ अथ बीजुं पोरिसि साढपोरिसिनुं पच्चखाण ॥

॥ उग्गए सूरे पोरिसिं पच्चखामि चउवि हंपि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्न त्थणान्नोगेणं सहसागारेणं पच्छन्नकालेणं दिसा मोहेणं साहुवयणेणं सवसमाहि वत्तिआगारेणं वोसिरामि ॥ २ ॥ एवं साढपोरिसियं पच्चखा मि पिण कहेवु.

अर्थः– ॥ पोरिसिं के० ॥ प्रहर दिवस सु धी अने साढपोरिसिनुं पच्चखाण लीये तो सा र्द्ध पोरिसि एटले अर्द्ध प्रहर सहित एक प्रहर

अर्थात् दोढ प्रहर सुधी ॥ पचखामि के० ॥ नियम करु छु. इहां पुरुप प्रमाण शरीरनी छाया ज्यां होय, पिण अधिक न्यून न होय तेनें पोरिसि कहियें, अथवा पुरुप जिमणे काने सूर्यनुं बिंबराखीने, दक्षिणायनने प्रथम दिवसें ढीचणनी छाया जे वखतें वे पगलां होय, ते वखतें पोरिसि थाय तिहांसुधि पचखाण करे.

॥ असणंपाणंखाइमंसाइमं के० ॥ अशन, पान, खादिम अने स्वादिम, ए चार प्रकारना आहारनो नियम करुं छुं.

हिवे आगार कहे छे, एक ॥ अन्नछणाभोगेणं के० ॥ अनाभोगे एटले अजाणते विसरवा थकी, बीजो ॥ सहसागारेणं के० ॥ सहसात्कारे, त्रीजो ॥ पछन्नकालेणं के० ॥ कालनी प्रछन्नता ते मेघादि, ग्रहादि, दिग्दाह रजोवृष्टि तथा पर्वत अने वादल प्रमुखें करी सूर्य ढंकाइ जाय, तेणें करी वखतनी बराबर खबर न पडे एवां अणजापणायें करी अधूरी पोरिसियें पिण पोरिसि पूर्ण थइ, एवुं समजीने पचखाण पारवामां आवे, तो तेथी भंग नहीं, अने कदापि ए री

तैं अधूरी पोरिसियें जिमवा बैठा एटलामां तम को जोयो, अने जाण्युं जे हजी सवार छे, पोरिसिनो वखत पूर्ण थयो नथी, तेवारें जे मुखमां कोळीयो होय, ते राखमां परठवीने बेसी रहे, अने यावत् पोरिसि पूर्ण थया पछी जिमवा बेसे, तो पचखाण भांगे नहीं.

चोथुं ॥ दिसामोहेणं के० ॥ दिशिने मूढपणे एटले दिशिविपर्यास थयाथी अजाणते पूर्वने पश्चिम अने पश्चिमने पूर्व करी जाणे. एम अजाणतां वेहेलुं पलाय तो पचखाण भंग नही, अने थोडुं जिम्या पछी कोइना कह्याथी जाणवामां आवे, तो मुखमांनो कोळीयो थूंकी नाखे. ए रीतें दिशिनो मोह टल्या पछी, अर्ध जिम्यो बेसी रहे तो भंग नहीं.

पांचमुं ॥ साहुवयणेणं के० ॥ उग्घाड पोरिसि एवा साधुना वचनें करी पोरिसि भणी, सांभलीने पाळे, तो पचखाण भंग नहीं, पछी ज्यारें जाणवामां आवे के साधु तो छ घमीनी पोरिसि भणे छे, तेवारें पूर्वली रीतें तेमज बेसी

रहे, तो पचखाण ज्ञांगे नही. ए पाठला बे आगार अमतानां छे.

छठुं ॥ सवसमाहिवत्तिआगारेणं के० ॥ सर्व प्रकारें शरीरमां असमाधि ते अस्वस्थता रहे, एटले पचखाण कस्या पछी तीव्र शूलादिक रोग उपने थके अथवा सर्पादिकें डश्यो होय, ते वेदनाथी जीव आर्तिमा पडे, अथवा जेवारें अकस्मात् कष्ट थाय, तेवारें सर्व इंद्रियोनी समाधिने अर्थे अपूर्ण पचखाणे पिण पथ्य औषधादिक लेवां पडे, तो तेथी पचखाण ज्ञंग न थाय, अने समाधि थया पछी तेमज पाठलो विधि करे. इहां पिण पचखाणनो आपनार, गुरु वोसिरइ कहे, अने शिष्य पचखाणनो करनार होय, ते वोसिरामि कहे.

॥ अथ त्रीजुं पुरिमड्ढनुं पच्चखाण ॥

उग्गए सूरे पुरिमड्ढ पच्चखामि. चउविहंपि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नठणा ज्ञोगेणं सहसागारेणं पच्छन्नकालेणं दिसामोहेणं साहुवयणेणं महत्तरागारेणं सवसमाहिवत्ति आगारेणं वोसिरामि ॥ ३ ॥

अर्थः–॥ उग्गए सूरे के० ॥ सूर्यना उदयथी मांडीने नवकार सहित ॥ पुरिमढ्ढं के० ॥ पहेला बे प्रहर सुधी पूरिमार्ध कहियें एटले बे प्रहर सुधी अशनादिक चारे आहारनुं पचखाण छे एना अन्नत्थणाभोगेणं इत्यादि आगारोना अर्थ सर्व प्रथम लिखाइ गया छे अने महत्तरागारेणंनो अर्थ प्रथम नही लिखायो, तो तेनो अर्थ ॥ महत्तर के० ॥ कोइ महोटा कार्यें एटले पचखाणमां जेटलो कर्मनिर्जरानो लाभ थाय छे, ते करतां पिण अत्यंत महोटो निर्जरानो लाभ जे कार्यमां थतो होय, अर्थात् कोइ ग्लानादिकना, वेयावच्चने अर्थें कोइ बीजा पुरुषथी ते कार्य न थइ शकतुं होय, त्यारें गुरु तथा संघना आदेशथी पुरिमढ्ढनो वखत पूर्ण थया विना जो पालवामां आवे, तो पचखाण भंग न थाय. अने ते कार्य पूर्ण थया पछी पाळलोज विधि समजवो ॥ ३ ॥

॥ अथ चोथुं विगइ निविगइनुं पचखाण ॥

विगइउ निविगइउ पचखामि अन्नत्थणाभोगेणं सहसागारेणं लेवालेवेणं गिहत्थसंसठेणं उ

खत्तविवेगेणं पडुच मखिएणं पारिठावणियागा
रेणं महत्तरागारेणं सव्वसमाहिवत्तियागारेण वो
सिरामि ॥ ४ ॥

अर्थः—भोजन करतां जेथकी कामादिक उ
न्मादरूप विकार थाय, तेने विगइ कहीयें, ते
निवीनां पचखाण ग्रहीने विगयना प्रमाणनी सं
ख्या करे एटले दूध, दहिं, घृत, तेल, गोळ प्र
मुख विगइमांथी एक पिण विगइनुं जे पचखा
ण करवुं, तेने विगइनुं पचखाण कहियें, अने
समस्त विगइनुं जे पचखाण करवुं, तेने ॥ निवि
गइउ पचखामि के० ॥ निविनुं पचखाण करुं छुं.

हिवे पचखाण भंगना भयथी जे आगार मो
कळां मूके छे, ते कहे छे. एक अन्नत्थणाभोगेणं,
बीजुं सहसागारेणं. ए बेना अर्थ लिखाइ गया छे.

त्रीजुं ॥ लेवालेवेणं के० ॥ लेपालेप ते आ
वी रीतें के घृत प्रमुख जे विगयनो नियम सा
धुने होय तेवा घृतादिक विगइथी गृहस्थनो
हाथ खरडायेलो होय, पछी तेने लूछी नाख्यो
होय, तेवा हाथथी अथवा खरडायेला चाटुवा
ने लुछीने ते चाटुवाथी वोहोरावे अथवा पीरसें,

तो पचखाण भंग न थाय.

चोथुं ॥ गिहत्थसंसठेणं के० ॥ गृहस्थनुं जे वाटकी प्रमुख भाजन ते विगइ प्रमुखें खरड्यु होय, तेवा भाजनथी जे गृहस्थ अन्न आपे, ते अन्न जिमे, तो पचखाण भांगे नही.

पांचमुं ॥ उखित्तविवेगेणं के० ॥ गाढी विगइ जे गोल प्रमुख छे तेना कटका रोटली उपर नाखी करी पछी उपाडी परहा कर्या होय, तेवी रोटली प्रमुख लेतां पिण पचखाण भंग न थाय.

छठुं ॥ पडुचमखिएणं के० ॥ रोटला प्रमुख ने लिगारेक सुंहाला राखवाने अर्थें मोण दीधुं होय, अथवा लिगारेक हाथ चोपडी कीधी होय, ते रेचवाली रोटली प्रमुख तथा पुड्यादिक लेतां पचखाण भंग न थाय.

सातमुं ॥ पारिठावणियागारेणं, ॥ आठमुं महत्तरागारेणं, अने नवमुं सव्वसमाहिवत्तियागारेणं, ए त्रण आगारनो अर्थ, बीजा प्रथम लिखाइ गयेला पचखाणोथी जाणवो ॥ ४ ॥

॥अथ एज निविगइनुं एकासण सहित पच्चखाण॥

॥ उग्गए सूरे निविगइ एकासणं पच्चखामि

तिविहंपि आहारं असणं खाइमं साइमं अन्नत्थणा
भोगेणं सहसागारेणं लेवालेवेणं गिहत्थसंसठेणं
उखित्त विवेगेणं पडुचमखिएणं पारिठावणियागा
रेणं महत्तरागारेणं सव्वसमाहिवत्तियागारेणं वो
सिरामि ॥ ४ ॥

अर्थः—एमां कहेला आगारादिकोनो अर्थ स
र्वे आगलना पंचखाणोमां लिखाइ गयो छे. इ
हां निवीना पचखाणमां जो पिंड विगइ अने
द्रव्यविगइ. ए बेहु विगइनुं पचखाण करे, तो
तेणें एमां कहेला नवे आगार कहेवां, अने जे
एकली द्रव्यविगइ मात्रनो नियम करे तेणें उ
खित्तविवेगेणं ए आगार मूकीने बाकीना आठ
आगार कहेवां ॥ ४ ॥

॥ अथ पांचमुं एकासणांबियासणांनुं पचखाण ॥

उग्गए सूरे एगासणं बियासणं पचखामि,
दुविहं तिविहंपि आहारं असणं खाइमं साइमं
अन्नत्थणाभोगेणं सहसागारेणं सागारिआगारे
णं आउट्टेण पसारेणं गुरुअब्भुठाणेणं पारिठा
वणिआगारेणं महत्तरागारेणं सव्वसमाहिवत्तिया
गारेणं वोसिरामि ॥ ५ ॥

अर्थः—उग्गए सूरे इत्यादिकनो अर्थ प्रथम ना पचखाणोमां लिखाइ गयो छे, ज्यां एक वार ॥ असण के० ॥ भोजन करवुं, तेने एकासणुं कहीयें अथवा ज्यां एकज आसन छे, ते एकासण कहेवाय छे, अने बेवार भोजन करवुं तेने वि आसणुं कहीयें, तेनुं ॥ पचखामि के० ॥ पचखाण करुं छुं. एकासणु अथवा बियासणुं करया पछी जो स्वादिम अने पाणी ए बे आहार लेवा होय तो दुविहंपि आहारं कहे एटले अशन अने खादिम ए बे आहारनुं पचखाण करे अने जो एकासणुं करी रह्या पछी एकज पाणी मोकलुं राखे तो तिविहंपि आहारं एटले अशन, खादिम अने स्वादिम, ए त्रणे आहारनुं पचखाण करे, अने जिम्या पछी एक पाणी मोकलुं राखे, तेवारें असणं खाइमं साइमंनो पाठ काहियें. हिवे एनां आगार कहे छे. त्यां एक अन्नत्थणाभोगेणं अने बीजो सहसागारेणं, एना अर्थ पेहेला लिखाइ गया छे.

त्रीजुं (सागारिआगारेणं के०) साधु जिमवा बेठा पछी त्यां कोइ सागारिक जे गृहस्थ ते

आयो, पछी ते चाल्यो जतो होय तो क्षण एक सबूर करे, बेशी रहे, अने जो तेने त्या स्थिर रहेतो जाणे, अने गृहस्थनी नजर पडे, तो साधु त्यांथी उठीने बीजे स्थानके जइ आहार लीये. केमके गृहस्थनी देखतां जिमे तो प्रवचनोपघातादिक भाहादोप सिद्धांतमां कह्यां छे, ते लागे. ए साधु आश्री कह्युं, अने गृहस्थ आश्री तो गृहस्थ एकासणुं करवा बेठा पछी जेनी दृष्टि पमतां अन्न पचें नही, एवा कोइ पुरुषनी दृष्टि पमे, अथवा सर्प आवे, चोर आवे, बंदीवान आवी उभो रहे, अकस्मात् अग्नि लागे, घर पडवा माडे, तथा अकस्मात् पाणीनी रेल आवे, इत्यादिक कारणें ते स्थानकथी उठीने बीजे स्थानकें जइ एकासणुं करतां पचखाण भांगे नहीं.

चोथुं ॥ आउट्टणपसारेण के० ॥ जिमवा बेठा पछी हाथ पग जंघादिक अंगोपांग पसारतां तथा संकोचतां कांइ आसन चलाय मान थाय तो पचखाण भंग न थाय.

पांचमुं ॥ गुरुअप्भुठाणेणं के० ॥ पचखाणें जिमवा बेठां छतां गुरु जे आचार्य उपाध्याय तथा

साधु आवे, तेमना विनय साचववाने अर्थे बे पगने ठामे राखी उठवुं पडे, तो पचखाण न्नंग न थाय.

छठुं ॥ पारिठावणियागारेणं के० ॥ विधियें निर्दोषपणे ग्रहण करेलुं अने विधियें वेहेंची आप्युं जे अन्न तेने साधुयें विधियें न्नुक्त करयां थकां कांहिं उगरयुं एवुं पारिष्ठापनयोग्य जे अधिक अन्न ते स्निग्ध अन्नने परठवतां जीव विराधनादि घणा दोष उपजे छे, एवुं जाणीने तेवुं अन्न तथा विगयादिकने गुरुनी आज्ञायें एकासणादिकथी मांडीने उपवास पर्यंत पचखाणवालाने वधेला आहारने जिमतां पचखाण न्नंग न थाय, ए आगार यतिने होय पिण श्रावकने न होय, तथापि आलावो त्रुटे माटें गृहस्थने एकज पाठ संलग्न कहेतां दोष नथी.

सातमुं ॥ महत्तरागारेणं, अने आठमुं सवसमाहिवत्तियागारेणंना अर्थ लिखाइ गया छे. ॥ वोसिरामि के० ॥ वोसिरावुं छुं ॥ ५ ॥

॥ अथ छठुं एकलठाणनुं पचखाण ॥

उग्गए सूरे एगलठाणं पचखामि ॥ तिविहंपि आहारं असणं खाइमं, साइमं, अन्नछाण-

नोगेणं सहसागारेणं सागारिआगारेणं गुरुअ
ब्बुठाणेणं पारिठावणिआगारेणं महत्तरागारेणं
सवसमाहिवत्तिआगारेणं वोसिरामि ॥ ६ ॥

अर्थः—एकलठाणानुं पच्चखाण पिण एकास
णा प्रमाणेंज छे. परंतु एमां हाथ पगादिकनो
संकोच विकोच थाय माटें सात आगार छे, ते
थी एक आउट्टणपसारेणं ए आगार न कहेवुं ॥६॥

॥ अथ सातमुं आंबिलनुं पच्चखाण ॥

उग्गए सूरे आयंबिलं पचखामि तिविहंपि
आहारं असणं, खाइमं, साइमं, अन्नत्थणाभोगे
णं सहसा गारेणं, लेवालेवेणं गिहत्थसंसठेणं
उखित्तविवेगेणं पारिठावणिआगारेणं महत्तरा
गारेणं सवसमाहिवत्तिआगारेणं पाणस्स लेवेण
वा अलेवेण वा अछेण वा बहुलेवेण वा ससि
छेण वा असिछेण वा वोसिरामि ॥ ७ ॥ इति

अर्थः—॥ आयंबिलं पचखामि के० ॥ आं
बिलनुं पचखाण करुं छु तेनां आठ आगार छे,
तेमांथी एक अन्नत्थणाभोगेणं अने बीजुं सहसाग
रेणं ए बे आगारना अर्थ आगल लिखाइ गया छे
त्रीजुं ॥ लेवालेवेणं के० ॥ जे विगय तथ

शाकादिकने सस्नेहलें आंगली तथा ज्ञाजना दिक खरड्यां होय तेने लेप कहियें, पछी तेने ज घणी सारी रीतें लुंछी नाखीने जेमां विगया दिकना अवयव कांइ पिण देखाय नहीं एवुं क र्युं होय तेने अलेप कहियें. एवा लेपअलेपवा लां ज्ञाजन होय, अथवा हाथ लेपालेपवाला होय, एवा कांइ लेप अलेपवाला ज्ञाजनें तथा हाथे पीरसवाथकी पचखाण ज्ञंग न थाय. एने लेपालेप आगार कहियें.

चोथुं ॥ गिहब्रसंसठेणं के० ॥ गृहस्थें पोता ने अर्थे हाथ तथा चाटुआदिकने विगयें करी खरड्या होय, तेवा हाथे अथवा चाटुआदिकें अन्न आपे. ते अन्न जिमतां थकां आंबिल ज्ञं ग न थाय.

पांचमुं ॥ उखित्तविवेगेणं के० ॥ गाढी विग य जे गोल प्रमुख छे तेने रोटली उपर मूकीने फिरी पराहिं करी होय, तेवी रोटली निवि आं बिलमां लेतां पचखाण ज्ञंग न थाय.

छठुं ॥ पारिठावणिआगारेणं के० ॥ परठवतो आहार लेतां एटले कोइ साधुयें अधिक वहो

रयुं होय, पछी ते तेने परठववानुं होय, ते परठवतां तेने घणीज अजयणा लागे, अने तेज विगय प्रमुखनुं पोताने पचखाण पिण होय, अथवा पोतें आयंबिल तप कर्युं होय, तेम छतां पिण, गुरुनी आज्ञायें तेवा आहारने लेवा थकी पिण पचखाण भंग न थाय.

सातमुं ॥ महत्तरागारेणं के० ॥ महोटी निर्जराने लाभे पचखाण भांगे नही.

आठमुं ॥ सव्वसमाहिवत्तिआगारेणं के० ॥ सर्व प्रकारें शरीर असमाधियें पचखाण भांगे नहीं, वोसिरामि एनो अर्थ सुलभ छे. तथा छण्ण पाणी वावरवा माटे पाणस्स एटले, पाणीना लेप अलेपादिक छ आगार कह्यां छे, तेनो अर्थ आगल तिविहार उपवासना पचखाणमां आवशे ॥ ७॥

॥ अथ आठमुं चउविहार उपवासनुं पचखाण ॥

उग्गए सूरे अभत्तठ पचखामि चउविहंपि आहारं असणं पाणं खाइमं साइमं अन्नछणाभोगेणं सहसागारेणं पारिठावणियागारेणं महत्तरागारेणं सव्वसमाहिवत्तियागारेणं वोसिरामि ॥ ८ ॥

अर्थः--सूर्यना उदयथी मांडीने ॥ अभत्तठं

के० ॥ अनत्तार्थं एटले जात पाणी खावा नं
हीं तेने अर्थं. चउविहंपिआहारं के० ॥ चारे आ
हारनो ॥ पच्चखामि के० ॥ नियम करुं छुं. ते
चार आहारनां नाम कहे छे. एक अशन, बी
जुं पान, त्रीजुं खादिम, अने चोथुं स्वादिम,
हिवे एनां आगार कहे छे. एक अन्नछणाभोगे
एं, बीजुं सहसागारेणं, त्रीजुं पारिठावणिआ
गारेणं, चोथुं महत्तरागारेणं, अने पांचमुं सवस
माहिवत्तिआगारेणं, एनो अर्थ लिखाइ गयो छे.

तथापि पारिठावणिआगारेणंना अर्थमां वि
शेष एटलुं छे के, पाणी अने आहार बे वानां
कोई परठवतो होय तो गुरुनी आज्ञायें आहा
र कीधो कल्पे, पिण एकलो आहारज कोइ प
रठवतो होय तो ते आहार कीधो कल्पे नहीं,
केम के ? चउविहारमां पाणीनो नियम छे, अ
ने पाणी विना मुख शुद्ध न थाय. माटें पाणी
अने आहार ए बे वानां परठवतो होय तो च
उविहार उपवासमां लीधा कल्पे, अने तिविहार
उपवासमां तो पाणी मोकलुं छे, माटें एकलो
आहार कोइ परठवतो होय तो पिण गुरुनी

अज्ञायें लीधो कल्पे ॥ ८ ॥

॥ अथ नवमुं तिविहार उपवासनुं पचखाण ॥

उग्गए सूरे अनत्तठं पचखामि तिविहंपि आहारं असणं खाइमं साइमं अन्नछणाभोगेणं सहसागारेणं पारिठावणिआगारेणं महत्तरागारेणं सवसमाहिवत्तियागारेणं पाणहार पोरिसिं पचखामि ॥ अन्नछणाभोगेणं सहसागारेणं पछन्नकालेणं दिसामोहेणं साहुवयणेणं महत्तरागारेणं सवसमाहिवत्तियागारेणं पाणस्स लेवेण वा, अलेवेण वा, अछेणवा, वहु लेवेण वा, ससिछेण वा, असिछेण वा वोसिरामि ॥ ९ ॥

अर्थः- ॥ सूरेउग्गए के० ॥ सूर्यना उदय थी आरंभीने ॥ अनत्तठं के० ॥ अनक्तार्थं एटले उपवासनुं ॥ पचखामि के० ॥ पचखाण करुं, ए तिविहारमां एक पाणीनो आहार मोकलो राखीने वाकीना ॥ असणं के० ॥ अशन अने ॥ खाइमं के० ॥ खादिम तथा ॥ साइमं के० ॥ स्वादिम ए ॥ तिविहंपिआहारं के० ॥ त्रण आहार तेनो नियम करुं छुं. हिवे एना आगार कहे छे.

लो अर्थ सुलन्न ळे ॥ ११ ॥

॥ अथ चउदनियमधारनारने देसावगासिक अन्नियहनुं पचखाण ॥

देसावगासिअं उवन्नोगं परिन्नोगंपचखामि अन्नह णान्नोगेणं सहसागारेणं महत्तरागारेणंवोसिरामि॥

अर्थः—॥ देसावगासिअं के० ॥ दिशिना अव काशनुं व्रत अथवा बद्दा नियम आश्री तो ॥ देस के० ॥ थोडामां अवकाश आपे तेने देशवकाशिक व्रत कहियें. एटले इहां कोइ एकली दिशिनुंज पचखाण करे, तवारें उपन्नोग परिन्नोगनो पाठ न कहियें तेने देसावगासिअं पचखाइज कहियें. हिवें ॥ उवन्नोग के० ॥ जे वस्तु एकवार न्नोगवीयें एवा आहार तथा विलेपनादिकनुं परिमाण करे, ते ते उपन्नोग कहियें. अने ॥ परिन्नोग के०॥वारंवार न्नोगवियें एवी वस्तु जे आन्नरण, स्त्री, वस्त्रादिक तेनुं परिमाण करे, एटले जे चौद नियम संन्नारे, तेने ए उपन्नोग परिन्नोगनो पाठ कहियें, एना आगारनो अर्थ आगल लिखाइ गयो ळे ॥ इति ॥

॥ इति पचखाणार्थ विधि समाप्त ॥

JAIN LIBRARY.

॥ अथ सीलसुंदरी तीढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ शांति जिनेसर सुख करुं, साता करी संसार ॥ मृगीआग बुझायवा, प्रगटीयो जलधार ॥ १ ॥ नमुं नमुं गुरुदेवकुं, प्रणम्य करुं अनंत ॥ तसुपसायें पामियो, संजम अरु अरु खंतदंत ॥ २ ॥ जे नव सिद्धि प्राणीयो, गुरुमुख सुणी उपदेश ॥ कनक कामणी त्यागनें, फेर न अंगिकरेस ॥ ३ ॥ उपाधि संग्रह जे करें, होइने अणगार ॥ लोनतरुनें सींचवा, मानुं थइ पणीहार ॥ ४ ॥ जत्र मूर्ग त्यां परिग्रहो, दशवी कालक पाठ ॥ सीलसुंदरीनी परें, लागो नुतन कर्म काठ ॥ ५ ॥ सीलसुंदरी आर्यका, रत्नपटीका धार ॥ सेव्य साधपणुं गम्यो, ते सुणजो विस्तार ॥ ६ ॥

ढाल १ ली ॥ पनां मोरी जोडरे. उदीया पुर मालेरे ॥ ए देशी ॥ जंबूद्वीपना नरतमेरे. नगर वसंतपुर ठाम ॥ क्षितिपत अरि मर्दन तिहांरे. न्याय नित गुणधांम ॥ सुगणनर सानलोरे, सील-सुंदरी अधिकार ॥ ए टेर ॥ १ ॥ धूंदाला फूंदालदारे, वसे बहु तिहां साह ॥ व्यवहार करें

रुडी रीतसुंरे. लीये लखमीनो लाह ॥सु० ॥२॥ धन्नो सेठ वसें तिहांरे, गुणश्री घरनार ॥ रुप मानुं अपसरारे, सील लक्षण गुणधार ॥ सु० ॥ ३ ॥ केइक बेटांने आलरेरे, पुत्री प्रसवी एक॥ नाम दिया सीलसुंदरीरे, मोटी थइ सुविवेक ॥ सु० ॥ ४ ॥ चढती यौवन पगथीयेरे, चोसठ कला प्रवीण ॥ वर जोग्य तात देखीकरीरे, स गाइ बेटीनी कीन ॥ सु० ॥ ५ ॥ उणहीज पुरमें सेठ थोरे, रत्नसागर तसु पूत ॥ गुणसागर रू पें भलोरे, विज्ञानी यौवन सयुक्त ॥ सु० ॥ ६॥ वहोत्तरने बत्तीस घरेरे. चार राखे तनु अंत ॥ सप्त अष्टादशने तजेरे, पुन्नपनोतो ते तंत ॥ सु० ॥ ७ ॥ तिणसेंती सगपण करीरे. मारी बणाइ वरात ॥ लाडां कोडां परणीयोरे, सुसरे जीमा या न्यात ॥ सु० ॥ ८ ॥ शिरपाव दायजो बहु दियोरे, सराहे नरनार ॥ इण सेठ व्याव रुडो कीयोरे, खरच्यो द्रव्य अपार ॥सु०॥९॥ सीलसुं दरी आइ सासरेरे, सासुने पाये लाग ॥ सासु दी आसीसडीरें. रहो आखी तुमारो सुहाग ॥ सु० ॥ १० ॥ ज्यां ध्रुव तारो त्यां लगेरे, थाजे

सपुती वधुय ॥ वर नारी सुख भोगवेरे जीव एक तन दय ॥ सु० ॥ ११ ॥ थान जन्म परण गे, ए थई पेहली ढाल ॥ रूपी दोलतराम इम कहेरे, आगल वात रसाल ॥ सु० ॥ १२ ॥

दुहा ॥ स्त्री उपर भरतारनो, दिन दिन चढतो प्रेम ॥ जिम रोहणी चद्रमा, राधा माधव जेम ॥ १ ॥ पुदगलीक सुख सेवतां, व्यतित हुवा केइ मास ॥ कर्म जोगे सुंदरी तणो, पती मृत्यु पाम्यो जास ॥ २ ॥ हा हा सब पुरी जन करे, अनरथ हुवो एह ॥ अनक्त भोगा बालका, विधवा हूय गइ तेह ॥ ३ ॥ ए ए देव भुंडी करी, जन्म निगमसे केम ॥ घडो गयो रही ठीकरी, लारें स्यूं विध हुइ एम ॥ ४ ॥ पीहरें पाग करावीया, पग वाइना जाम ॥ तात मात भ्राता दिके, दुःख पाम्यां तिण ठाम ॥ मावित कहे तुमना हुवा, उदय अशुभ कर्म ॥ हमारे घरमें रही, करो दान पुण्य धर्म ॥ ६ ॥

ढाल २ जी ॥ नणदलनी देशी ॥ मात तात विचारीयो, करवो वेटीनो सरतन ॥ धिग-धिग ॥ भाइ भावज केहना अवे, ज्यां दुःखे पीड त्या

मन ॥ धिग धिग ॥ जोवो कर्मगत वांकमी ॥ ए टेर ॥ १ ॥ च्यार नग बहु मोलिना, काष्ट पटी का खोदाय ॥ धि० ॥ च्यंतरें नग संखेपनें. बी डावी रंग लगाय ॥ धि०॥ २ ॥ जनक अनुग्रह करी, एकंत धूयाने तेड ॥ धि० ॥ वात कही सुं पी पटीका. राखी जे रुढी अवेर ॥ धि० ॥ ३ ॥ अंगीकरी ते पटिका, जीव ज्युं करत जतन ॥ धि० ॥ नीवी पूंजीछे ए माहरे, रखत पाटी सुं मन ॥ धि० ॥ जो० ॥ ४ ॥ दसा वैरागनी धारने, गो डया पापारंभ कर्म ॥ धि० ॥ त्याग वैराग सुंस आंखडी, कर रही जिनवर धर्म ॥ धि० ॥ ५ ॥ इम केते कालांतरे, श्रमणी सुव्रता नाम ॥ धि० ॥ समोसरी तिण शेहेरमे, सीलसुंदरी सुणी ताम ॥ धि० ॥ ६ ॥ बाइ आइ साधवीनके, श्र मणी दे उपदेश ॥ धि० ॥ ए सगपण बहूला कि या, कोइ न रह्यो अशेस ॥ धि० ॥ ७ ॥ स्वा रथीया सगपण ईसा. वेंटी शिरवेडो जेम ॥ धि० तन धन जोबन कारमो, एहसुं केहवो प्रेप ॥ धि० ॥ ८ ॥ वादीगर जिम जीवडो, कीधा वि विध परे सांग ॥ धि० ॥ राग लगाइ कुमत

तणी, जेसे पीधी कोइ नांग ॥ धि० ॥ ९ ॥ ए
तादृस गुरणी मुखें,सुणवाई जोडी हाथ ॥ धि० ॥
मावितानी आज्ञा लेइ, दिख्या लेहसुं तुम सा
थ ॥ धि० ॥ १० ॥ आहा सुहं कहे आर्यका,
आइ बापने तीर ॥ धि० ॥ आज्ञा देवो संजम
ग्रहूं, सुण मावीत दिलगीर ॥ धि० ॥ ११ ॥ इ
तरे ढाल दूजी थइ, कहे ऋषी दोलतराम ॥धि०
सीलसुंदरीना हिवे-देखो मोहना काम॥धि०॥१२॥

दुहा ॥ मावीत सेती बहु कीया, उत्तर प्रत्युत्त
र सर्व ॥ आग्या दीवी कन्या नणी, ठबवे खर
चयो द्रव्य ॥ १ ॥ गुरणी पासे आयनें, पटीका
लीधी संग ॥ गुरणी नेदन प्रीवीयो. अत्यंतरे
वे चतु नंग ॥ २ ॥ संगले गोचरी विहारमें, कृ
त्य प्रवन संनाल ॥ तो पिण गुरुणी न जाणीं
यो, पाटीमे नग जंजाल ॥ ३ ॥

ढाल ३ जी ॥ धनाजीरी ढालरी देसी ॥ सम
जो नव्यप्राणी. सुण जिन वाणी, कनक कांम
णी त्यागी ॥ फिर मती आदरजो शिष्या धरजो.
इम नाखे विलरागी ॥ ए टेर ॥ १ ॥ तव सील
सुंदरी गुणकी मुंदरी, साधपणो नित्य पालें ॥ पि

ण तृष्णा ठेली अलगी न मेली, पाटी नित्य संभाले ॥ गुरणी भवतरणी जन्म उद्धरणी, मन हरणी हे जाकी ॥ सीष्यनी करे सेव अहनिश मेव, विनयवंत हे ताकी ॥ स० ॥ २ ॥ ज्ञानार्थ भणंती जीव न हणंती. दयावंत हे श्रमणी ॥ गुरणीने सेवे निर्वद्य लेवे, गोचरी बुध्यानी गमणी ॥ करे जप तप ज्ञानादिक, उद्यम भारी ॥ पिण कनक राखे साचन भाखे, पाटीसुं ममता धारी ॥ स० ॥ ३ ॥ इम मोह गहेली ममताकि वेली, तिणे बहुं मोटी कीनी, औगुण एक मोटो कनक संग खोटो, तोटो पडे लोभमें भीनी ॥ इम ते करतां मूर्छा धरतां, तिर्यंचायु निकांच्यो ॥ मरण पुल तेहवे अवसरे एहवे, अजा तनुमें रोग माच्यो ॥ स० ॥ ४ ॥ आलोयां विना चारित्र हीना. कनक साल नही काढयो, कपट सालसुं इसे हालसुं. दोष रंग बहु चाढयो ॥ तबही ते अजा हुइ इसीरजा, मृत्यु कालज कीनो ॥ कनक उपयोगे कर्म जोगे, तिर्यंचमें वासो लीनो ॥ स० ॥ ५ ॥ हुइ वे सुंदरी तिणहीज, थांनक मांही ॥ नरभव निगमीयो परिसह न खम्यो, पाटी

सु ठवल्या लाइ ॥ ते पाटी परवेठी रहे नित्य
बेठी. ताडे तोही न जावे ॥ तब सघली आर्यां
ने, मनमें इम आवे ॥ स० ॥ ६ ॥ ए स्योछे का
रण जवतारण, आव्या मुनिवर ज्ञानी॥ तिण ठामें
आव्या सहु मन जाव्या, समणी पुछे हित आंणी
तब वे सुंदरीनो पूर्वजव गुरु जाख्यो ॥ इण पा
टी धारी ममता न वारी, तेहनो ए फल चाख्यो
॥ स० ॥ ७ ॥ ते परव तणीजी उपाश्रे आइ
जांम, वे सुंदरी प्रतें धिगकारी कहे तांम ॥ रे
रे तुं पापण दुष्टाचारण एस्यो विरुओ कीधो,
तुं पूर्वे साधुपणामें हुंती मन फेरो नही दीधो
॥ स० ॥ ८ ॥ निग्रंथी नाम धराइ ग्रंथने धारयो,
ते माटे नरजव केरो फल तुम हारयो ॥ तब
सुणी वे सुंदरी जाती समरन पायो, तब प्रत्य
क्ष दीठो गुरणी जिम फुरमायो ॥ स० ॥ ९ ॥
तब दीये धिगकार निज जीवनकुं त्यारे. जीम
सोवन थालमें लोहडाकी रेखा मारे ॥ तुं मेंप
णी मूरखणी कृतब कीनो ए खोटो, अवतो स
ही मोटो धारुं जिनधर्म ओटो ॥ स० ॥ १० ॥
तब श्रावकनो धर्म निज चित्त सेती धारी, की

थो जावजीवनो अणसण कारज सारी ॥ नरदेह मे विगारी तिर्यंच नवे सुधारी, तब वावे सुंदरी शुन परणांमे, ममता दीनी मारी ॥स०॥११॥ बहू दिनको अणसण सीजो कालज करीयो, तसुं जीव आठमे देवलोक अवतरीयो ॥ त्यां थी चावि पाग़ी मनुष्य देही पासी, त्यां दिख्या लेइ करणी चित्तदे तोडेगा कर्म फासी ॥ स०॥ ॥ १२ ॥ तिहां केवल उपासी अंतगड मोक्ष सिद्धासी, सिद्ध थासी फिरके नरनवमें नहीं आसी ॥ ए कहणीको मुद्दो कनक कांमणसे जूदो, होइ वली धारे जन्म बिगारे मोहकर्मको उदो॥ स० ॥ १३ ॥ ते पश्चाते पिगतावे ज्युं सुंदरी अजा, फल तंत गमावे हाणज थावे रहे न कवु मजा ॥ ए उपदेस माला नावे रसाला तिणमे ए वात चाली. ते कथा सुणके कर चतुरइ ढाल नाष्यमे घाली ॥ स० ॥ १४ ॥ आसो वद वारस उगणीसे सोले, कीयो नगर जोद्धाणे चतुमासे रंगरोले ॥ कीयो दोलतराम ऋषी एकवीस दिन तप जाणी, तिण मांहे सील सुंदरीनी ढाल वखाणी ॥ स० ॥ १५ ॥ मिथ्या

दूकृत हीनाधिक जेकोइ दाख्यो. म्हेतो निकेव
ल कथानुसारे नाख्यो ॥ कोइ उत्कृष्ट बोधी ढा
ल सोधी सुध कीजो. पिण चालणीसुं होय केडो
गुण मत लीजो ॥ स० ॥ १६ ॥ इति संपूर्ण.

॥ अथ सत्यवंतीनो चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा॥ प्रणमु पार्श्वनाथने, मन वच काय करे
ह ॥ नमतां नव निधि सिद्धि मिले, शिव सुख
सपत्ती नरेह ॥ १ ॥ पारस फर्स्यां लोहडो, जेम
हूवेइ हेम ॥ प्रनु तणा पद फरसतां. पामे प्र
नु पद तेम ॥ २ ॥ दांन शील तप नावना, सु
गति मारगछे च्यार ॥ सम तुल्यछे पिण इहां, शी
यलतणो अधिकार ॥ ३ ॥ लोकाइकरि वातइ
क, साध कहे सुख हेत ॥ हलु करमी केइ सांन
ली, चित्तमे राखे चेत ॥ ४ ॥

ढाल १ ली ॥ कपुरनी देशी ॥ जंबुद्वीपे न
रत दीपतोरे, नगर वसंतपुर जाण ॥ अरी म
र्दन राजा नलोरे, न्याय नित गुण खाणरे ॥
नव्य जन सुणजो एह अधिकार ॥ए आंकणी
॥ १ ॥ पटराणी तिणरे धारणीरे, सुवुद्धी नामें
प्रधान ॥ सेठ धनावो तिहां वसेरे, ते जिन ध

र्मकेरो जाणरे ॥ न० ॥ २ ॥ सत्यवंती तसु ना र्यारे, पट गुण धारक नार ॥ रूपे मांनु अप छरारे, इंद्राणी अनुहाररे ॥ न० ॥ ३ ॥ सेठ से ठांणी वे जणारे, जिन धर्म मेले लीन ॥ सामायक पडिकमणा कररे, पाडे पापने हीनरे ॥ न० ॥ ॥ ४ ॥ हिवे धनावो अन्यदारे, गयो आप पर देश ॥ लारे सत्यवंती सतीरे, सील जतन करे सरे ॥ न० ॥ ५ ॥

दुहा ॥ पाडोसी पापीहुंतो. घाल्या सतीने हाथ ॥ डावा पगरी खोलने, शिरपर मारी सात ॥ १ ॥ रह्युं सवादरो पालीयो, मुख दीयो मुर झाय ॥ लगती लगाइ रायने, घरेज बैठो आय ॥ २ ॥

ढाल २ जी ॥ लहरयानी देशी ॥ सतीनो रु प सुणी करी, मूर्छित हुवो नृपाल हो ॥ राजा मतवालो ॥ ए आंकणी ॥ चटपट लागी चित्तमें, जाग्यो मदन ततकाल हो ॥ रा० ॥ १ वस्त्राभू षण पेहरीने, अवसर देखी तेह हो ॥ रा० ॥ ततक्षण चाली आवीया, सत्यवंतीरे गेह हो ॥ रा० ॥ २ ॥ लगती लगाइ पाडोसीये, नृपत आव्युं एथ हो ॥ रा० ॥ सती विचार इसो कीं

यं, किण विध बोले तेथ हो ॥ रा० ॥ ३ ॥ द्रष्टा त द्ये दीपक तणो, भांखे नृपने वेण हो ॥ रा०॥ कपाट खूले हीया तणा, ततक्षण उघडे नेण हो ॥ रा० ॥ ४ ॥ भाइ वंधव सम तुं अछे, पिण आव्यूं होइ निज कंत हो ॥ रा० ॥ पीता पधारया प्राहुणा, पिण अवलीगत गवहंत हो ॥ रा० ॥ ५ ॥ माय कीम मारे सुतने, खांड काकडी कीम खाय हो ॥ रा० ॥ गेंकी नवनित किम भखे, गुवाल विडारे किम गाय हो ॥ रा० ॥ ॥ ६ ॥ दवकी दाधी वूझे नीरथी, जल दाधी वूझे केम हो ॥ रा० ॥ नृपत अन्याइ हुवे, किम वरते कुसलने खेम हो ॥ रा० ॥ ७ ॥

दुहा ॥ जलजल सवही एकहे, क्यां कूवे क्यां वाव ॥ घण कामी सरगे गयो, तो राजा मोय्र वताव ॥ १ ॥

ढाल ३ जी ॥ वीरा ब्राह्मणरे, सील न खांडु काया खांम्सुरे ॥ ए देशी ॥ मरजासुं जीभ खंडनेरे, जो मुझ घाले हाथ ॥ नृपत भाइरे ॥ देव भोग वंछु नहीरे ॥ तो तुम्हनी सी मात ॥ नृपत भाइरे ॥ सील न मुकु तन मूकसुंरे ॥ ए

आंकणी ॥ १ ॥ रवी न उगे पश्चिम दिसारे, न चले चलाव्यो मेर ॥ नृ० ॥ उदधि कार लोपे नहीरे ॥ तीम हुं सारने फेर ॥ नृ० ॥सी०॥२॥ निकलंक हुवे काच बासनोरे ॥ आधार द्ये सर पेह ॥ नृ० ॥ प्रति पाले प्रजा तणीरे, क्षत्रीनी करणीछे एह ॥ नृ० ॥ सी० ॥ ३ ॥ परनारीना नेहसुरे, बिगडस्ये भव दोय ॥ नृ ०॥ महीपती हुवो कुसीलीयोरे, जुगमे दाखस्ये लोय ॥ नृ०॥ ॥ सी० ॥ ४ ॥ रावण सरीखा राजवीरे, अजे स मंडला जोय ॥ नृ० ॥ प्रीत करी परनारसुंरे, नर भव रत्न गया खोय ॥ नृ० ॥ सी० ॥५॥ एताद्रस वचने करीरे, प्रतिबोध्यो राजान ॥ नृ० ॥ कर जोडीने ते वंदेरे, तुं मुझ गुरुनी समान ॥ नृ० ॥ सी० ॥ ६ ॥ पडतो हुं नर्क कुंडमेरे, ते मोने लीयो ऊठाय ॥नृ०॥द्रष्टांत दे रुमीभांतसुंरे, हुं तुझ लागुंछुं पाय ॥ नृ० ॥ सी० ॥७॥

दुहा ॥ राजा उठ घरे गयो, पियु परदेशथी आय ॥ मनमें भ्रांत पडी घणी, जद सुसरो दे समझाय ॥ १ ॥ हिवे सागरदत्त सेठजी, जीमण कीयो एक दिन ॥ नृप प्रमूख सहू नेतरया, ज.

साई जण अन्य ॥ २ ॥

ढाल ४ थी ॥ सुभद्रानी छठी ढालनी दे
शी ॥ राय घरे जीमायो. आदर सवायो, भोजन
भक्ति बहु कीधी ॥ मुखदीया तंबोल, हुआ रंग
रोल. नृप दिलासा दीधी ॥ तब सेठ कहे सांभ
ल महाराजा, चोपड रमो इण वार ॥ सेवो चि
त्तल्याइ सोह सवाइ, सील धर्मो ए आधार ॥
ए आंकणी ॥ १ ॥ नृप हा भरीयो सयन क
रीयो, जाजम बिछाइ ताजी ॥ चोपड सार पा
सा धरया तीन खासा, राय बेठुं चित्त राजी ॥
सेठ जमाइ सती वले थाइ, बेठा एकठ च्यार ॥
से० ॥ २ ॥ कूप वापि द्रह कुंड सरोवर, पाणी
खरो समीठ ॥ किण कारण पीउ परहरि घरणी,
अवगुण कास्यूं दिठ ॥ सेठ कहे इणमे सत्य हुवे तो,
पड पासा पोबार ॥ से०॥ ३ ॥ श्रीनो धणी कंप्यो
वेण इम जंप्यो, जिण मारग गयो सीह ॥ वास
लगी खड उभा सुकस्ये, मृग नचरे पामे बीह
॥ सत्य होवेजो एह वातडी, तो पड पासा पो
बार ॥ से० ॥ ४ ॥ तीन काणा पडीया काम न
सरीया. पंखी जल पीवा काज ॥ पाल चढी ज

ल झांख्यो तेहनी, चांच न डुबी समाज ॥ राय बोले वाचा संबंध साचा, तो पडो पासा पोबार ॥ से० ॥ ५ ॥ सती तब बोली चित्तमे तोली, सूयंग मिण हरी केस ॥ सती विप्र द्रव्य सरणे आयो, ए मुवां हाथ आवेस ॥ इदं वचनमे नही जो रूठी, तो पड पासा प्रोबार ॥ से० ॥ ॥ ६ ॥ पडया पोबारा टली संकारा, निकसी सेठनी खंत ॥ इकदिन सेठ सेठाणी दोनुं, ली युं संजम गुणवंत ॥ मर गया विमाणे सुर सुख माणे, चवलेस्ये नवपार ॥ से० ॥ ७ ॥ ए सील गुण करीया हर्षित नरीया. कहे ऋषि दोलतराम ॥ संवत उगुणीसें नवेकी सालमे, जै तारण शुभ ठांम ॥ मास भाद्रवो धवल पक्षमे, तीज तिथ सोमज वार ॥ से० ॥ ८ ॥

॥ अथ उपदेशी लावणी लिख्यते ॥

आठ चोक पंच सुभमे भटकत ॥ केइ नर भव आताहे ॥ चार अंग पांमीने मूरख ॥ विषै तणे वस थाताहे ॥ १ ॥ चेतचेतरे चेत सुगण नर, साधु जिन संभलाताहे ॥ भर्म कर्म अज्ञान तणे वस ॥ चिहुं गतमें दुख पाताहे ॥ चे

त० ॥ २ ॥ जंतकी दइया नाहीं तेरे नइयां, करत जीवकी घाताहे ॥ चमे सीकारी हंस्या ना री, करवाके तांइ जाताहें ॥ चे० ॥ ३ ॥ तांण बाण निसांण साधके, जीवनके शिर वाताहे ॥ मु रगी बकरा गाय मंसादिक, खाय बण्या बहु मा ताहे ॥ चे० ॥ ४ ॥ कल्पीत वोले जगमे मोले, अलीन धनकुं लाताहे ॥ चामी करके सुंकज ले ता. माल बिरांणा खाताहे ॥ चेत० ॥ ५ ॥ चो री करते निशनि फीरते, परं त्रीयासे राताहे ॥ पाप अठारे सेवेप्यारे ॥ लालचमे लेलचाताहे ॥ चेत० ॥ ६ ॥ सीरपे बांधे तेढी पगमी. खवे पेला लटकाताहे ॥ नारी घेरका जामा पेरे. फे रत परधन हाथाहे ॥ चेत० ॥ ७ ॥ उरतमें मन वसता तेरा, दुष्टी जन मन नाताहे ॥ जो डे तोमे मूछ मरोडे, संतनकुं दुःख दाताहें ॥ चे त० ॥ ८ ॥ करे अनीती होय फजीती, फिरफिर तीरथ न्हाताहे ॥ जलमे पमता रोलज करता. क हता गंगा माताहे ॥ चेत० ॥ ९ ॥ परनव ख रची खायदीवाना. धंधामे अज्युं ध्याताहे ॥ नवी पेंदास न करते अवही ॥ क्रोधादिकमें ताता

हे ॥ चेत० ॥ १० ॥ साहेव सेती क्युं नही वी हते, वेद कुराण अख्याता हे ॥ करुणा नक्ति इक तारणसे, धर्मसे कर्म उडाता हे ॥ चेत० ॥ ॥ ११ ॥ एम सुणी चित्त थुणी गुणीजन, निज गुण माय रहाता हे ॥ दोलतराम कहे सुण नाइ लाला, पाली सेहरमें गाता हे ॥ चेत० ॥ १२ ॥ वेद शसी निद्ध कली जेठमें, चउदसी दिन क हाता हे ॥ पंजावी नापामे रचने. ए उपदेश सु नाता हे ॥ चेत० ॥ १३ ॥ इति ॥

॥ अथ श्रीमिंदरजीरो स्तवन लिख्यते ॥

कंताजी हो थे ॥ ए देशी ॥ जिनवर पूर्व वि देह विराजीया, पुखलावती विजे जाण ॥ नयरी पुंरुरगिणी अति नली, जिहां श्रीमंदर जग नाण ॥ जिनजी तारो मोय ढील न कीजीये ॥ जि० ॥ १ ॥ श्रेयांस पिताजी तुम तणो. सत्य की नामे माय ॥ जि० ॥ लख चोरासी पूर्व आ उखो, पाचशे धनुप उंचीकाय ॥ जि० ॥ ता० ॥२॥ जिनजी राणी थें परणीजी रुखमणी, हरसुख नोगवीया राज ॥ जि० ॥ तज संसार संजम ली यो, प्रनू सार्या आतमकाज ॥ जि० ॥ ता० ॥

॥ ३ ॥ जि० ॥ करणी थें कीधीजी निरमली. धरता मन शुभ ध्यान ॥ जि० ॥ घाती कर्मने जी खेकीया, पाम्या केवल ग्यान ॥ जि० ॥ ता० ॥ ४ ॥ जि० ॥ फिकट सींघासण बेसने, श्री-जिनवर दे उपदेस ॥ जि० ॥ साध साधवी केइ व्रत आदरे. छेड मिथ्यात कलेस ॥ जि० ॥ ता० ॥ ५ ॥ जि० ॥ भरत खेत्र मांहे हुं वसु, हर पुखलावती जिनराय ॥ जि० ॥ लवध हाथ लागी नही. आवर न कोय उपाय ॥ जि० ॥ ता० ॥ ॥ ६ ॥ जि० ॥ वाल्हा हुवेजी परदेसमें, आवे कुसल खेमना समाचार ॥ जि० ॥ मन मांहे राजी हुवे, तिम थांरे नामे हरख अपार ॥ जि० ॥ ता० ॥ ७ ॥ जि० ॥ दूध मांहे जिम घी वसे, फूला बिचमें वास ॥ जि० ॥ तिम मन वसीयाजी माहरे, जिम कपडे लागो पास ॥ जि० ॥ ता० ॥ ८ ॥ जि० ॥ फूल उपर भमरो भमे, जिम मोर तणे मन मेह ॥ जि० ॥ तिम मन वसीयाजी माहरे, चंद चकोर ज्युं तेह ॥ जि० ॥ ता० ॥ ९ ॥ ॥ जि० ॥ दाम्रम द्राख मेवा तजी, हर निंबोली कुण खाय ॥ जि० ॥ तुम सरीखा देव ओलख्या, ज्यारे

आवर न आवे दाय ॥ जि० ॥ ता० ॥१०॥ जि०॥ अठारेसे छव्वीसमें, शेहर जालोर चौमास ॥ जि० ॥ पूज्य तणा प्रसादथी, रूप छरजन आ ए उल्लास ॥ जि० ॥ ता० ॥ ११ ॥ इति

॥ अथ इग्यारे गणधरारो स्तवन लिख्यते ॥

त्रिभुवन साहिब सांभलो ॥ ए देशी ॥ श्रीमहा वीर नमुं सदा, सदगुरु लागु पाय ॥ मुनिसर जी ॥ एकादस गणधारने, प्रणम्यां पातिक जाय ॥ मु० ॥ गुण गावुं जी गणधर तणा ॥ ए टेर ॥१॥ इंद्रभूति गौतम स्वामिजी, दूजा गणधर अग्न भूत ॥ मु० ॥ वायभूति वीगतसामनिजी, कर णी कर मुक्त पहुंत ॥ मु० ॥ गु० ॥ २ ॥ सुधरमा सांमीजी पांचमा, सोभे वीरने पाट ॥ मु० ॥ सू त्र सिद्धांतना न्यायसुं, मेले प्रखदाना थाट ॥ मु० ॥ गु० ॥ ३ ॥ मंडत मोरिय पूतजी, अंकम पित अचलभ्रात ॥ मु० ॥ मेतारज प्रभासने: प्रणमुं दिनने रात ॥ मु० ॥ गु० ॥ ४ ॥ च्यार ग्यान चवदेपूर्व. सर्व अंग उपांगना जांण ॥ मु०॥ लवध घणी जी भांत भांतरी. केता कीजे वखांण ॥ मु० ॥ गु० ॥ ५ ॥ अर्थरूप अरिहंतजी कहे.

निर्ग्रंथ गुंथे गणधार ॥ मु० ॥ त्रिपदेरे जी उप
रे. वडो ग्यान तणो विस्तार ॥ मु० ॥ गु० ॥६॥
नय निक्षेपा जाणीया. वेद मंत्र प्रधान ॥ मु० ॥
अभिग्रह कीधाजी आकरा. गुण घणा अस
नान ॥ मु० ॥ गु० ॥ ७ ॥ जीता कषाय निंद्रा इं
द्रीया. जीता परीसा जाण ॥ मु० ॥ जीवण आ
शा मरण नैतज्यो. जीता ममता भांण ॥ मु० ॥
गु० ॥ ८ ॥ गुणवंतारा गुण कीया. त्रुटे कर्मारा
फंद ॥ मु० ॥ सुख सदाई जी सासता, दिन
दिन वर्ते आणंद ॥ मु० ॥ गु० ॥ ९ ॥ अठारेसे
बयालीसमें. दूजो चेतरो मास ॥ मु० ॥ गुण
गाया जी गणधर तणा, मनमें आणंद उल्लास
॥ मु० ॥ गु० ॥ १० ॥ पुज्यजी रुघपतजी तणा,
शिष्य जीवणजी सांभ ॥ मु० ॥ तसू शिष्य उरजन
सिख कहे. गगर्‍ांने गुणग्राम ॥ मु० ॥ गु० ॥ ११ ॥

॥ अथ रिखभ देवजीनो स्तवन लिख्यते ॥

रसीयानी देशी ॥ श्री आदेसर अलवेसर
सुणो. एक मोरी अरदास ॥ जिणेसर ॥ आठ
थोके पांच सुन्न माहे रुल्यो, म्हे पांमी बहुली त्रास
॥ जि० ॥ १ ॥ श्री० ॥ भ्रमत भ्रमत मे नरभव

पांमीयो, वली पाम्यो चिंतामणी चरण ॥ जि० ॥ मुऊ चित्त माहे उगाह नयो घणुं. करवा जिनने वरण ॥ जि० ॥ २ ॥ श्री० ॥ स्वार्थ सिद्ध तेतीस सागर नणे , आयु अनुनवी आप ॥ जि० ॥ कोशल देश वनितापुर मध्ये, नान नृप तेज प्रताप ॥ जि० ॥ ३ ॥ श्री० ॥ मरुदेव्या राणीनी कुखमे, चवि लीधुं अवतार ॥ जि० ॥ आषाढ वद चोथ दिवस हुतो. पेख्या सुहिण दश च्यार ॥ जि० ॥ ४ ॥ श्री० ॥ चैत वद अष्टमी दिने प्रसव्या, बप्पन कुमारी सुरीत ॥ जि० ॥ मंगल गाया आया तेहवे. चोसठ इंद्र धर प्रीत ॥ जि० ॥ ५ ॥ श्री० ॥ मेरगिरे न्हवराइ उछव कीयो, जन्म तणो बहु नांत ॥ जि० ॥ मूंक्या जननी तीरे नानरायजी, महोत्सव कियो करी खांत ॥ जि० ॥ ६ ॥ श्री० ॥ ऋषन आद नृप पेली निख्याचरु, प्रथम जिनेंद्र सुसंच ॥ जि० ॥ धूर तिर्थंकर ए प्रनु तणा, नांम वरणव्या पंच ॥ जि० ॥ श्री० ॥ ७ ॥ वृषन लंछन वर्ण कंचन सम्मो. पूर्व लाखज वीस ॥ जि० ॥ कुंअर पदे त्रेसठ लाख पूरवे, नोगव्यो राज जगदीश ॥ जि०

॥ श्री० ॥ ८ ॥ नित दिखाडी सर्व संसारनी, में
द्युं युगलनो धर्म ॥ जि० ॥ बोहोत्तर चोसठ क
ला स्त्री पुरुषनी, एकसो शील्प कर्म ॥ जि० ॥
॥ ९ ॥ श्री० ॥ दोय युवती प्रणमी मनोहरु,
रूपे मानुं रंभ ॥ जि० ॥ भरत प्रमुख सो सुत
बे कन्यका, विलोकत होत अचंभ॥ जि०॥१०॥
॥ श्री० ॥ दान समाप्यो एक वर्ष लगे, सुदंसन
शीबका बेस ॥ जि० ॥ चैत्र वद आठम सिद्धा
र्थ वागमे, चौ मुष्टी उपाडया शिरकेश ॥ जि०
॥ ११ ॥ श्री० ॥ चारित्र लीधु च्यार सहससुं,
भूखा रह्या संवछर एक ॥ जि० ॥ धूर पारणो
इक्षु रस प्रतिलाभियो, श्रेयांस कुमर सुविवेक
॥ जि० ॥ १२ ॥ श्री० ॥ पारणो करयो पंच दि
व्य प्रगटीया, महमा करी सुर रिंज ॥ जि० ॥
तिण दिनथी जन दान पीछाणीयो. तिहांथी
हुइ आखातीज ॥ जि० ॥ १३॥ श्री० ॥ छद्मस्थ
रह्या सहस्र वर्ष लगे, सह्या उपसर्ग सुमन ॥
॥ जि० ॥ घाती कर्म दह्या केवल लह्या, फागुण
धुर एकादशी दिन॥ जि० ॥ १४ ॥ श्री० ॥ ति
ण काले वनीता वन आविया, समोसरण रच्यो

देव ॥ जि० ॥ द्वादश प्रखदा बेठी, उचीतसुं, सारे प्रभूनी सेव ॥ जि० ॥ १५ ॥ श्री० ॥ इम सुणी मरुदेवी भरतजी, गज चढी वांदण आवंत ॥ जि० ॥ ऋध देखी मा मोह निवारीयो, केवल ज्ञान पावंत ॥ जि० ॥ १६ ॥ श्री० ॥ ए चोवीसीमे धूरे सुगत गइ, चोरासी गणहर होय ॥ जि० ॥ सहस्र चौरासी मुनि अरु साधवी, त्रिहुं लाख आगममे जोय ॥ जि० ॥ १७॥ श्री०॥ तीन लाख पांच सहस्र श्रावक थया, त्रर श्राविका पांच लाख ॥ जि० ॥ चोपन सहस्र उपर मुनि केवली, वीस सहस्र सूत्रमे दाख ॥ जि०॥ ॥१८॥ श्री० ॥ चालीस हजार अर्यका सिद्ध थइ, एक लाख पूर्व मनरंग ॥ जि० ॥ संजम पाली अष्टापद गिरे, दस सहस्र मुनीने संग॥ जि० ॥ १९ ॥ श्री० ॥ पट दीन अणसणे महा वद तेरसी, अभिजित नक्षत्रने योग ॥ जि० ॥ पेले पोरसी पालठी आसणे, मोख पोता टाली कर्म रोग ॥ जि० ॥ २० ॥ श्री० ॥ अमांसोनंद विजेदकर्की, ए सव प्रापत मोक्ष ॥ जि० ॥ साल तरु परिवार सालनो, नाभिराजा गयो देवलो

स ॥ कोड सहस्र वरस नरकना, त्रुटे करमकी पासजी ॥ अ० ॥ ८ ॥ अपतकालसे मरनेरे न ईया. जोकोइ करे ज बेलो ॥ सुद्ध मणामे शुद्ध गत मेलो, आठ करमने ठेलोजी ॥ अ० ॥९॥ अपतकालसे डरनेरे नईया. करे सामायक शुद्ध ॥ शुन नावन रसांयण सेती. पापारंनने रूद्धजी ॥ अ० ॥ १० ॥ अपतकालसे मरनेरे नईया, पमिकमणो सुद्ध करणो ॥ व्रत नूपण अतिचार मेलने, आलोयणसे हरणोजी ॥ अ० ॥ ११ ॥ अपतकालसे डरनेरे नईया, श्रावक नो धरम पाल ॥ रतन जडतके महेल तीयार हे, लगरही शिवकी नालजी ॥ अ० ॥ १२ ॥ अपतकालसे मरनेरे नईया, साधुना व्रत धार॥ खम्या खड्ग मोह रिपु मारने, पोहचो मुगत सकारजी ॥ अ० ॥ १३ ॥ खरा नरोसा जैन धरमका, अपतकालके माय ॥ निज गुन रंजन कुमतिके नंजन, जोड करीहे मन लायजी ॥अप० ॥ १४ ॥ उगणीसेरी पनरे सालमे, सावण सुद दसमी दिन ॥ सेहर पालीमे दोलतराम कहे. धरम करे सोइ धिनजी ॥ अ० ॥ १५ ॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

कनकने कांमणीं परिहरो प्राणीया, कनकने कां
मणी जोर जोडी ॥ आपना पापथी दुरगत जा
वणो. देव रह्याछे आस मांडी ॥ कन० ॥ १ ॥
आद अनादको जीव आस मांडी रह्यो, आ
बतो ओरू नरभव पायो ॥ परनारी परसतां क
रम दल बंधतां, घोरानघोर नरकमे जायो ॥ क
न० ॥ २ ॥ नरकथी निकलीयो निंगोदमे संच
रीयो, तिहां तो जाय ठाणोज ठायो ॥ अनंती
सरपणी अनती उतसरपणी, अनंतो कालचक्र
चलजायो ॥ क० ॥ ३ ॥ वेदना भोगवे दोस
किणने देवे, किधा ते करम छुटेज नाही ॥ चेत
न जीवना बंधे पुण्य तेहना, वरज्या प्राण गुण
ठांन लहीं ॥ क० ॥ ४ ॥ कनकने कांमणी तज
निकल्या, उत्तम केई लाखने कोडी ॥ पर निंद्या
परिहरो आप आतमतरो, जे करमासुं जुध मां
डी ॥ क० ॥ ५ ॥ उपयोगें चालतां मारग मा
लतां, द्रिष्ट विपरित नाह्य जोवे ॥ आहार पा
णी गवेखतां ग्रहस्थी घरे पेसतां, भवजीव त
णा मन मोहवे ॥ क० ॥६॥ अरजीया भाखाने

एखणा आदरी, आ पुरसारी हे इधकाई ॥ जां जळीतां इण भवे आप आतम सेहवे, सोभाग मलजी कहे जाल्होर माही ॥ क० ॥ ७ ॥ संवत उगणीसे बरस बत्तीसेने, पूज दोलतरामजी प्रसाद चोमास कीनो ॥ सावण मास सुद पख तेरस, गड जाल्होर धरम ध्यांन इधको ॥क०॥८॥

॥ अथ उपदेशी लावणी लिख्यते ॥

गाफल मत रहेरे ॥ ए देशी ॥ पाप मति कररे, एही ग्यांन पापमती कररे ॥ पापका कीजेज अत टंका. फल तेहना भुगते वंका ॥ पापमति कररे ॥ ए आंकडी ॥ धर्म तुं हिरदामे धररे, जीम कार्य तेरा सररे ॥ शिव रमणीने तुं वररे ॥ विले हूइगी ए माया, फटे जिम बादल की छाया ॥ पा० ॥ १ ॥ तिन घडी तीन प्रहर भासे. वतीक्रम्यां तिन वासे ॥ तथा बली तृणज मासे ॥ जग उखाणो तीन वरषे ॥ पुण्य पापनो फल परखे ॥ पा० ॥ २ ॥ करि अभिलाप सतीनी मनमे, खप कीधी रात अरु दिनमे ॥ जेठके कोढ थयो तनमे, लेगयो कोटवाल वनमे ॥ गाडकर सतीनुं संतापी, शरीरे कोढ

हयाध व्यापी ॥ पा० ॥ ३ ॥ चंडके सती रूप
देखी, वसमे आती न पेखी ॥ चढाव्यो कूडो
आल ह्रेपी, कोढीयो हुवो मिटी सेखी ॥ चोथो
गुजर निसनेही. लालचे सतीनु वैचेही ॥पा०॥
॥ ४ ॥ तेह कर्त्तव्य फल संगे, उपज्यो कोढ स
वी अंगे ॥ दीसतो दीसे विरंगे, लग्यो नही ना
यकनीवंगे ॥ सतीसुं कीधी अति खंचे, थयां को
ढीयां ए पंचे ॥ पा० ॥ ५ ॥ सुदत्त कोटवाल
चूक्या, बंधवनं समाचार मूक्या ॥ वेडना कोढ
से तन सुक्या॥ सो तव पाछो कहवायो, इहां ए
क निपुण वैद्य आयो ॥ पा० ॥ ६ ॥ नेत्रतो खो
ल्या बहु जणना, गमाया कोढ रोग घणना ॥
तेहेकी जस कित भणना ॥ तुम्हे पिण इहां आ
वो चाली, हुवो जिम कोढसे ठाली ॥ पा० ॥
॥ ७ ॥ ते सुणके हूवा बेय त्यारी, सझाई लीधी
बहु लारी ॥ जावणो हृदपुर मझारी ॥ वाटमे चं
डकादास मिलीयो, पूछकर ते साथे भिलियो
॥ पा० ॥ ८ ॥ गुजर पिण सघाते आवे, पांच
मो नायक पिण पावे ॥ पांचु हृदपुरमे जावे ॥
धनंदनी हाटे उतरीया, वैद्यनुं तेडया तिण वि

रीया ॥ पा० ॥ ९ ॥ वैद्य तब उनो आय आ
गे. कोढीया पांच पाय लागे ॥ तुम्हकुं भेटया
पुण्य जागे॥गमावो कोढ कहे करजोडी, विनो
कर मांन मद मोडी ॥ पा० ॥ १० ॥ सो कहे
सुणोरे समारी, करम कीधो किण प्रकारी ॥ मु
झने मांड कहो सारी॥ ढाल अठाइस वैद्यनीको,
पुज दोलतरामजी जेम शीरनो टीको ॥पा०॥११॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

हींडारा गीतरी देशी ॥ लख चौराशी माहे
भमतां, काळ अनंतो गमायोरे ॥ कोईक पुण्य
संजोग करीने, दुलभ नरभव पायोरे ॥ १ ॥चे
तन चेतोरे, ओ काळ भवअंतर झटके लेसीरे
॥ ए टेक ॥ आरज क्षेत्र उत्तम कुल मिलीयो,
देह निरोगी पाइरे॥ सुध आचारी सदगुरू मि
लीया, उनमे कसर न कांईरे ॥ चेतन० ॥ २॥
नरभव रतन चिंतामण सरीखो. जो हुवे सोई
किजेरे ॥ मूरख वीखीया रसरे माही. एह जन
मज खोयोरे ॥ चे० ॥ ३ ॥ बाळपणो लडकारे
साथे. बीरथा खेळ गमायोरे ॥ भर जोबनमे अं
धो हुय गयो, तिरिया संग लपटायोरे ॥ चे०॥

॥ ४ ॥ जोवन मटके फुले गरबमे, मनमे वोह
त मगरूरीरे ॥ देह तणेतो खेय न लागणदे,
राखे फिटक सिंदुरीरे ॥ चे० ॥ ५ ॥ जोवन बी
त जरा झर लागी, सिरपर धवळा आयारे ॥
नेणतो दोउं झरवा लागा, कंपण लागी कायारे
॥ चे० ॥ ६ ॥ वासुदेव बळभद्र मुरारी, चक्रव
र्ति जैसा सूरारे ॥ इंद्र नरिंद्र धर्णिद्र केहवावे,
काळ करगया सब पूरारे ॥ चे० ॥ ७ ॥ काळ
बळी केहने नही छोडे, क्यां राजा क्यां राणारे॥
छीन माहे जिवु धांटी पकडे, चिडी जिवुं शिंचा
नारे ॥ चे० ॥ ८ ॥ न्याती गोती सारन पूछे,
सब मतलबके गरजीरे ॥ मोकरीयो इम मरणो
वेंछे ॥ करे रामसुं अरजीरे ॥ चे० ॥ ९ ॥ एह
वी जांणने भवियण प्रांणी, धरम ध्यांन थें की
जोरे ॥ परभवमे थें सुख पावोला, शिव रमणी
ने वरसोरे ॥ चे० ॥ १० ॥ संवत उगणीसे व
रस अम्तीसे, मास फागुण सुख कारीरे ॥ आ
मरसरमे सोभागमलजी कहे, सुण लीजो नर
नारीरे ॥ चे० ॥ ११ ॥ पूज दोलतरामजी दी
पतासरे, तत शिष्य आग्याकारीरे ॥ उपदेशी ढ

रीया ॥ पा० ॥ ९ ॥ वैद्य तब उन्नो आय आ
गे. कोढीया पांच पाय लागे ॥ तुम्हकुं नेटयां
पुण्य जागे॥गमावो कोढ कहे करजोमी, विनो
कर मांन मद मोमी ॥ पा० ॥ १० ॥ सो कहे
सुणोरे समारी, करम कीधो किण प्रकारी ॥ मु
ऊने मांड कहो सारी॥ ढाल अठाइस वैद्यनीको,
पुज दोलतरामजी जेम शीरनो टीको ॥पा०॥११॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

हींडारा गीतरी देशी ॥ लख चौराशी माहे
न्नमतां, काळ अनंतो गमायोरे ॥ कोईक पुण्य
संजोग करीने, दुलन्न नरन्नव पायोरे ॥ १ ॥चे
तन चेतोरे, ओ काळ न्नवअंतर ऊटके लेसीरे
॥ ए टेक ॥ आरज क्षेत्र उत्तम कुल मिलीयो,
देह निरोगी पाइरे॥ सुध आचारी सदगुरू मि
लीया, उनमे कसर न कांईरे ॥ चेतन० ॥ २॥
नरन्नव रतन चिंतामण सरीखो. जो हुवे सोई
किजेरे ॥ मूरख वीखीया रसरे माही. एह जन
मज खोयोरे ॥ चे० ॥ ३ ॥ बाळपणो लडकारे
साथे. बीरथा खेळ गमायोरे ॥ नर जोवनमे अं
धो हुय गयो, तिरिया संग लपटायोरे ॥ चे०॥

॥ ४ ॥ जोवन मटके फुले गरबमे, मनमे वोह
त मगरूरीरे ॥ देह तणेतो खेय न लागणदे,
राखे फिटक सिंदुरीरे ॥ चे० ॥ ५ ॥ जोबन वी
त जरा झर लागी, सिरपर धवळा आयारे ॥
नेणतो दोउं झरवा लागा, कंपण लागी कायारे
॥ चे० ॥ ६ ॥ वासुदेव बळभद्र मुरारी, चक्रव
र्त्ति जैसा सूरारे ॥ इंद्र नारिंद्र धणिंद्र केहवावे,
काळ करगया सर्व पूरारे ॥ चे० ॥ ७ ॥ काळ
बळी केहने नही छोडे, क्यां राजा क्यां राणारे॥
छीन माहे जिवु घांटी पकडे, चिडी जिवुं शिंचा
नारे ॥ चे० ॥ ८ ॥ न्याती गोती सारन पूछे,
सब मतलबके गरजीरे ॥ मोकरीयो इम मरणो
वंछे ॥ करे रामसुं अरजीरे ॥ चे० ॥ ९ ॥ एह
वी जांणने भवियण प्रांणी, धरम ध्यांन थें की
जोरे ॥ परभवमे थें सुख पावोला, शिव रमणी
ने वरसोरे ॥ चे० ॥ १० ॥ संवत उगणीसे ब
रस अरुतीसे, मास फागुण सुख कारीरे ॥ आ
मरसरमे सोभागमलजी कहे, सुण लीजो नर
नारीरे ॥ चे० ॥ ११ ॥ पूज दोलतरामजी दी
पतासरे, तत शिष्य आग्याकारीरे ॥ उपदेशी उ

स्तवन बनायो,गुरु मुख आग्या धारीरे ॥चे०॥२॥

॥ अथ उपदेशी स्तवन लिख्यते ॥

गरड पणो कीणे तुजे तेडीयो. कीणे ते जोइ तेरी वाट ॥ तुज आवे अवगुण घणा, जेसी मांकण भरीछे खाट; सु गरड पणो आव्यो ॥१॥ केह्यो रही गुमा दुखरे, हीयडे सासन माय ॥ गालतो खाडा पडीया, हिवे गरड पणानो स्यारे हवाल ॥ सु० ॥ २ ॥ दंततो हलहल्यारे, गल मुख चूये लाल ॥ जीभ हूइ तोतरलि, तोरा वचन न माने बाल ॥ सु० ॥ ३ ॥ कांने धाको पडी, सांभल नही नही लीगार ॥ आंखेतो गया वली, एतो देखी न सके लिगार ॥ सु० ॥ ४ ॥ उंबरतो डुंगर हुवारे, पोल थइ परदेस ॥ गोलीतो गंगा थइ, हिवे जोवा जरा निवेस ॥ सु० ॥ ५ ॥ दीकरातो नासी गयारे. बहुरदे बगाल ॥ दीकरीतो ना आवे ढूकडी. हिवेतो संबल पडीयो जंजाल ॥ सु० ॥ ६ ॥ एहवुं जाणी प्रांणीयारे, करो धरम उपाय ॥ सोभागमल इम कहेरे. सिद्धपुररे माय ॥ सु० ॥७॥ संवत् १९३४स मेरे, माहा सुद पंचमरे दीन॥

पूज्य दोलतरामजीरे. धर्मकरो एक मन॥सु०॥८॥

॥ अथ रावण राजारी सज्झाय लिख्यते ॥

फागरीदेशी॥कहे मंदोद्र सुण पीया रावण. थें खोटो किनो काम॥नारी लाया पारकिस, थारें लारें आया रामहो ॥ इण लंका गढमें, आइरे असवारी राजा रामनी॥ए आंकणी ॥ १ ॥ कूड कपट कर सीता लाये, काई थें गटको खायो ॥ दल बादल लारे लेइने, राम लिछमण आयाहो ॥ इण० ॥ २ ॥ कहे मंदोद्र सुण पीया रावण, थांरे पाणी तणोवे जोर ॥ पाणी उपर पाज बांधशी, तुं वे वांरो चोरहो ॥ इ० ॥ ३ ॥ लंकापती इम कहेसरे, तुं पराई जाई ॥ इंद्रजीतसा पुत्र हमारे, कुंभकरणसा भाईहो ॥ इण० ॥ ४ ॥ हनुमान अगवाणी उसके, लिछमण जेसा भाई ॥ बलती अगनमे कूद पड़ेगा, कोट गिनाने खाईहो॥ इण० ॥ ५ ॥ भाई तेरो फंटगयोसरे, सुणो लंकापत राई ॥ दुसमण सेंती जाय मिल्योसरे, बिध सगळी दिवी बताईहो ॥ इण० ॥ ॥ ६ ॥ गौ हित्या बाळ हित्या कहिसरे, ब्राह्मण हित्या बळे जांण ॥ नारहित्या चोथी कहिसरे,

तीणथी पाप अधिक वखांणहो ॥ इण० ॥ ७ ॥ राजा राणा माहा बळ्यांसरे, तिणनें जेरज कीधा ॥ एक सीता लाया थकांसरे, कोईन कारज सीधाहो ॥ इण० ॥ ८ ॥ सोळा सहेंसज राजविसरे, सूर सेवे सहेंसज आठ ॥ तीन खंमरी सायबिसरे, मारे लाग रह्याछे थाटहो ॥ इण० ॥ ९ ॥ एक जिनावर ऐसो आयो, घर घर धूम मचाई ॥ इजत लेगयो ताहयरिसरे, सुण नणदलरा नाईहो ॥ इण० ॥ १० ॥ लंकापत इम कहेसरे, मतं कर जणरी बात ॥ दोय भिलडा वनमें बसेसरे, मेलुं जमरे हाथहो ॥ इण० ॥ ११ ॥ निमतीए तुजने कह्योसरे, सीता हेत बिनास ॥ इण कारण तुम छोड दोसरे, पर नारीरी आसहो ॥इण० ॥ १२ ॥ लंकापत इम कहेसरे, सुणो मंदोद्र नार ॥ अब सीता पाछी दिया थकांसरे, मारि अपकिर्त होशी संसारहो ॥ इण० ॥ १३ ॥ मंदोद्र इम कहेसरे, सुणो लंकापत सिरदार ॥ होणहार आई लागोसरे, कोई न- राखणहारहो ॥ इण० ॥ १४ ॥ राम लिछमण जीतनेसरे, सीता लाया लार॥रावणने पोढायनेसरे, आया जिण दि

स जायहो ॥ इण० ॥ १५ ॥ देस पंजावसुं आय नेसरे, दिल्ली होळी चोमास ॥ सोभागमलजी इम कहेसरे, छोडो परनारीनी आसहो ॥ इण० ॥ ॥ १६ ॥ उगणीसे गुणचालीसमेसरे, फागन सुद चउदस सुभ मास ॥ पूज दोलतरामजीरा प्रसादसे सरे, किनो ग्यान तणो अभ्यास हो॥इण०॥१७॥

॥ अथ निंद्यानी सज्झाय लिख्यते ॥

पारकी निंद्या कोइ करो मतीरे, निंद्या बोल्या महा पापरे ॥ वयर विरोध वधे घणोरे. निंद्या करता नगणे माय बापरे ॥ निंद्या म करजो कोइ पारकीरे ॥ ए आंकडी ॥ दूर बलती कोइ देखो तुमेरे. पगमा बलती देखो सहु कोइरे ॥ परना मलमां धोया लुगडारे. कहो कीम उजला होयरे ॥ निं० ॥ २ ॥ आपो संभालो सहुको आपणोरे. निंद्या मुको परीटेवरे ॥ थोरे गुणे अवगुण सहु भरीयारे, कहे नानलीया चुवे केह नां नेवरे ॥ निं० ॥ ३ ॥ निंद्या करेतो थाये नारकीरे. तपजप कीधो सहु जायरे ॥ निंद्या करे तो करजो आपणीरे, जिम छुटक वारो थायरे ॥ निं० ॥ ४ ॥ गुण ग्रहीजो सहुको तणोरे. जे

मांहे देखो एक विचाररे ॥ कृष्ण परे सुख पा
मसोरे ॥ सोन्नागमल कहे सुख काररे ॥ निं०
॥ ५ ॥ संवत १९३४ स मेरे. पालणपुर मझा
ररे ॥ पूज दोलतरामजी प्रसादसुंरे. माहा सुद
शुन्नवाररे ॥ निं० ॥ ६ ॥

अथ चोविस जिन स्तवन लिख्यते

पेहेला रिखब देव वंदीएरे, दूजा अजत जि
नदेव ॥ संनव दुःख निकंदिएरे, अन्निनंदण
नी सेव ॥ ग्यानीराज चरणामे चित्त लागो ॥
अरी होहो, तिरथना नाथ ॥ अरी होहो, सव
जुगना तात ॥ तुम सेती रंग लागो ॥ ए टेर॥
॥ १ ॥सुमत पदम सुपासजीरे, चंदा प्रन्नुजीने
वंदु ॥ सुबध सीतळ श्रेअंसजीरे, वासपूज्य सु
ख कंद ॥ ग्या० ॥ २ ॥ विमळ अनंत धर्मना
थजीरे, साता करी संतनाथ ॥ कुंथु अरि मल्लि
वंदसारे, मुनिसुव्रत विख्यांत ॥ ग्या० ॥३ ॥
नेमिनाथने नेमजीरे, नागकुं तारण पास ॥ क-
मठ विदारण प्रगटीयोरे, वर्धमान पूरो आस॥
॥ ग्या० ॥ ४॥ वेहरमान जिन विस छेरे, पंच वी
देह मझार ॥ अनंत चोविसी नित नमुरे, आ-

वागमए निवार ॥ ग्या० ॥ ५ ॥ वंदीए नीत प्रौ डीएरे, तीर्थंकर चोवीस ॥ नव नव दुःख निकं दीएरे, मूको रागने रीस ॥ ग्या० ॥ ६ ॥ कृ पाकरी मुज उपरेरे, आलो सिवपुर साथ ॥ पु० ज दोलतरामजीनी विनंतीरे, तारो दिनानाथ ॥ ॥ ग्या० ॥ ७ ॥ उगणीसे बत्रीसे चेतभेरे, सुद चोथ मक्र जाम ॥ गुजर देसे गाजतारे, सिद्धपु र सिद्धनो ठाम ॥ ग्या० ॥ ८ ॥

॥ अथ अष्ट मदनी सज्झाय लिख्यते ॥

मद आठ माहामुनि वारीये, दुरगतिना दा तारोरे ॥ श्रीवीर जिणेश्वर उपदेसीयो. भाखे सोहम गणधारोरे ॥ मद आठ माहामुनि वा रीये ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ हांजी जातनो मद पेहलो कह्यो, पूर्वे हरकेशी कीधोरे ॥ चंडाल त णे कुळ उपनो, तपथी सरव कारज सीधोरे ॥ म० ॥ २ ॥ हांजी कुळ मद बीजो दाख्यो, म रीच भवे कियो प्राणीरे ॥ कोडाकोडी सागर भवमे भम्यो ॥ मद मकरो एम मन जांणीरे ॥ म० ॥ ३ ॥ हांजी बळ मदथी दुख पाम्या ॥ श्रेणिक वसुभूती जीवोरे ॥ जइ भोगव्यां दुख

नरक तणा ॥ भोगवे दुःखरी रीवोरे ॥ म० ॥४॥ हांजी सनत कुंवार नरेसरु ॥ सूर आगल रुप वखांणीयुरे ॥ रोम रोम काया बिगड गई ॥ मद घे थानो एसें नाणोरे ॥ म० ॥ ५ ॥ हांजी मुनिवर संजम पालीता ॥ तपनों मद मन मांहे आयोरे ॥ थया कूडगरु ऋखराजीया ॥ पांच्युतपनो अंतरायोरे ॥ म० ॥ ६ ॥ हांजी देस दुसारणनो धणी॥ राय दसार्णभद्र अभिमानीरे॥ इंद्रनी ऋधि देखी बुजीयो ॥ संसार तजी थया ध्यानीरे ॥ म० ॥ ७ ॥ हांजी थूलिभद्र विद्यानो करियो ॥ मद सातमो जे दुख दाइरे ॥ सूत्र पूर्ण अरथ न पारयो ॥ जोवो मांन तणी अधिकाइरे ॥ म० ॥८ ॥ राय सुंभूम षट खंडनो धणी ॥ लोभनो मद कीधो अपारोरे ॥ हयगय रथ सब सायर गळीयो ॥ गयो सातमी नरकमे जांणोरे ॥ म० ॥ ९ ॥ इम तन धन जोबन राजनो ॥ मतधरो मांन अहंकारोरे ॥ एह अथीर असत सर्वा कारमो ॥ विणसे खिणमे बहु वारोरे॥म०॥१०॥ मद आठ निवारो व्रतधारी ॥ पालो संजम सुखकारीरे ॥ कहे सोभाग

मल पांमसे ॥ अवीचळ पद नर नारीरे ॥ म०
॥ ११ ॥ संवत १९३० सारी माले, सहेर जै
तारण सुनकारीरे ॥ पूजश्रीदोलतरामजी प्रसा
दे, सावण वद एकादसी शुक्रवारीरे॥ म०॥१२॥
॥ अथ विस वेहरमानको स्तवन लिख्यते ॥
श्रीमिंदर सामी नमुं, जुगमिंदर दुसरा जां
ण ॥ बाहु सुबाहु वांदनां, हरखत हुवे निजप्राण
॥ १ ॥ जिणसर वांदु वेहरमान जिन वीस॥ए
टेर ॥ सुजात सामी प्रभु वली, ऋषभानंदण अ
नंतवीर्ज ॥ सूर प्रभु विसाळ वज्रधरने, वांदु
आणि धीर्ज ॥ जि० ॥ २ ॥ चंद्रानन जिन बार
मा, चद्रबाहु तेरमा तेह ॥ भुजंग इश्वर नेम
ने, प्रणमु धरि नेह ॥ जि० ॥ ३ ॥ वीरसेन सामी
सतरमा, अडारमा जिन माहाभद्र ॥ देवजसा
अजतवीर्जनी, सेवा करे चोसट इंद्र ॥ जिणे०॥
॥४॥ चोतीस अतिसेसुं परवरया, वाणीना गुण
पैंत्तीस ॥ अनंत ग्यानी आरहंतजी, जिके जीं
ता रागने रिस ॥ जिणे० ॥५॥ जबु द्वीपमे च्यां
र जिन, धातकी खंडमें आठ ॥ इमहीज. आर्ध
पुखराधमे, ज्याने सेव्या वंधे पुणयरा थाट॥जि०

॥ ६ ॥ पांचसे धनुष ऊंची देहरी, ज्यारो कंचन वरण सरीर ॥ चोरासी लख पूरव आऊखो, प्रभु सायर जेम गंभीर ॥ जि० ॥ ७ ॥ सेवा करूं साहेब तणी, पिण अलगा घणा वसोछो आप॥ छनद हाथ लागी नही, कांई पूरबला पाप ॥जि० ॥ ८ ॥ गुण किया प्रभुजीतणा. पावे सुख भरपूर ॥ नामे नव निध संपजे, प्रभु दुःख टळजावे दूर ॥जि० ॥९॥ क्रोडां कोसारो अंतर पड गयो, फेर किमकर आऊ हजूर ॥ थें महारी वंदणा मानजो, प्रभु प्रह ऊगंत सूर ॥ जि० ॥ १० ॥ संवत अठारे बयाळीसे, सेखे काळे चेतरे मास ॥ सुद पख स्तवन जोडीयो, सेहेर जेतारण मन हुल्लास॥ जि०॥११ ॥ पूज रूघपतजी दिपतां, पूज जीवनजी वडा शिष्य ॥ तसु शिष्य कहे कर जोडने, इम कहे ऊरजनजी रिख॥जि०॥१२॥

॥ अथ उपदेसी स्तवन लिख्यते ॥

असवारीनी देसी ॥ चेतन नरभवं पायो ॥ जीवडला चेतन नरभव पायो ॥ ए आंकणी ॥ आद अनादको अनंत कायामे ॥ काल अनंतो गमायो ॥ लख चोरासीमे रुलतो रुलतो ॥

उज्वल चित मन ध्यायो ॥ जी० ॥ १ ॥ नव घाटीमे भटकत भटकने ॥ निंटसे नरभव पायो ॥रत्न चिंतामणि हाथे लागो ॥ वलि आरज क्षेतर पायो ॥ जी० ॥ २ ॥ आपारकीया पुनवंत करने ॥ कीच मन वीखावे ॥ सुख दुख दुखी मरजावे ॥ क्रिमाण जीव पीडतावे ॥ जी० ॥३॥ जिन धरमकी जुगत जांणे ॥ तो नाम जतो जरावे ॥ गुण अवगुण जाण्या वीना ॥ श्रावक नही कोई सिस ननावे ॥ जी० ॥ ४ ॥ नाम धारक श्रावक हवे ॥ तांणरे भेखधारी मन भावे ॥ आप आपरी खांच करंता ॥ फोकट जनम गमावे ॥ जी० ॥ ५ ॥ उत्तन कुळरा जे कोई श्रावक ॥ पर निंद्या नवी कीजे ॥ क्रोध मांन माया मद मेटी ॥ इमृत रस गृहण लीजे ॥ जी० ॥ ६ ॥ धर्म धर्म सवही कह ॥ मरम नही जाणे ॥ हंस्या मांहे धरम परुपे ॥ अनारज वचन प्रमाणे ॥ जी० ॥ ७ ॥ साधु थईने हंस्या करे ॥ वले साधु नांम धरावे ॥ सूत्र आचारंग सूगडायंग देखो ॥ जीन दुर्लभ पावे ॥ जी० ॥ ८ ॥ जगनें श्रावक कह्या वीतरागे॥

मजम मोटा जांणी ॥ उतकष्टारी हुं बलीहरी ॥ थें सुणजो नवियण प्रांणी ॥ जी० ॥ ९ ॥ निश्चे समगत निजर न आवे,नवआर नेद न पायो॥ जीव अजीवना लक्षण जाण्या वीना ॥ काल अनंतो गमायो ॥ जी० ॥ १० ॥ उगणीसे व तीसारे वरसे ॥ आसोज सुद दसरावे ॥ सो नागमल कहे जालोरमे ॥ पुज दोलतरामजी प्रसादे ॥ जी० ॥ ११ ॥ इति ॥

॥ अथ संतनाथजीरो स्तोत्र लिख्यते ॥

संत प्रनुजीरो कीजे जाप ॥ कोड़ नवारां काटे पाप ॥ संत जिणेसर मोठा देव ॥ सुर नर सारे ज्यांरी सेव ॥ १ ॥ दुःख दालिद्र जावे दूर ॥ सुख संपत पांमे नरपूर ॥ ठग फाम्गिर जावे नाग, बळती हुवे सीतळ आग ॥ राजलोकमे महिमा घणी ॥ संत जिणेसर माथें धणी ॥ जे ध्यावे प्रनुजीरो ध्यांन ॥ राजा देवे अधिको मांन ॥ ६ ॥ ग्रह गोचर पिडा टल जाय ॥ दोषी दुसमण लागे पाय ॥ रूगळो नागे मनको नरम ॥ समकित पांमी काटे करन ॥ ४ ॥ सुणो प्रनुजो महारी अरदा

स ॥ हुं सेवग थें पूरवो आस ॥ मारा मनरा चि
त्या कारज करो ॥ चिंता आरथ विघणज हरे
॥ ५ ॥ मेटो प्रभुजी माहरा आळ जंजाळ ॥ प्र
भुजी मुजने नेण निहाळ ॥ आपरी किरत ठ
मोठाम ॥ प्रभुजी सुधारो म्हांरो काम ॥ ६ ॥
जे नर नित्य प्रभुजीने रते ॥ मोरगा बंध ठ
फुला कटे ॥ चोव लावण दोनुं ऊड जाय ॥ वि
ना ओखंद कट जावे गाय ॥ ७ ॥ प्रभुजीरा न
मथी आंख्या निरमळ थाय ॥ धुंध पडळ ज
ळा कट जाय ॥ कवळयो पिळीयो ऊड ऊड पे
॥ संत जिणेसर साता करे ॥ ८ ॥ गीरांसे व्य
ध मिटावे रोग ॥ सेण मितररो मिले सजोग ॥
इसरो देव नदीसे ओर ॥ नहीं चाले दुसमणरो
जोर ॥ ९ ॥ लुटेरा सब जावे नास ॥ दुरजन
फिटीं हुवे दास ॥ संत प्रभुरी मेहेमा घणी ॥
किरपा किजो तीन भुवनरा धणी ॥ १० ॥ क
रज करुब जोमी हात ॥ थां वांणी नहीं दुजी
वात ॥ दूर रहीयाजो पोते आप ॥ काटो प्रभु
जी म्हांरा पाप ॥ ११ ॥ म्हांरा मनरा गया
किजे काज ॥ राखो प्रभुजी म्हारी लाज ॥ थां

समान जुगमे नही कोय ॥ थांने सिमर्‌या सुख सपत होय ॥ १२ ॥ थां आगे न चाले मृगीरो जोर ॥ ताव तेजरो नाखो तोड ॥ मरी मोटाई दो कर द्यो संत ॥ तुम गुणांरा नहीं आवे अंत ॥ १३ ॥ तुमने सिमरे साधुमती ॥ थांने सीमरे जोगी जती ॥ संकट काटो राखो मांन ॥ अविचळ पदवी आपो थांन ॥ १४ ॥ संवत अठारे चोराणवे जांण ॥ देस माळवो इधक वखाण ॥ सेहर जावळो चेतरे मास ॥ हुं बुं प्रभु चरणांरो दास ॥ १५ ॥ ऋप रुघनाथ बणायो छंद ॥ काटो प्रभुजी म्हांरा करमारा फंद ॥ जोय रह्योबुं आपरी वाट ॥ मनको सगळी चिंता काट ॥ १६ ॥ संपूर्ण ॥

॥ अथ साधु पनराजजीरा गुण स्तवन लिख्यते ॥

दुहा ॥ समरूं सरसति सारदा, लागुं सदगुरु पाय ॥ गुणगाउ गुरु देवना, ते सुणजो चित लाय ॥ १ ॥

ढाल ॥ लावणीनी देसी ॥ पनराजजी वडे मुनिसर, सोना जिनकी अतनारी ॥ जोवन वयमें जोगज लीयो, सफळ कीयो है अवतारा ॥ एटेर॥

॥१॥सेहेर गिरीहे मरुदेसमे ॥ कर्मा जातहे बोरा
री ॥ देवादे नारी तस उदरे ॥ आय लियोछे
अवतारी ॥ प० ॥ २ ॥ सवानव मासे जनम थ
यो तव ॥ मंगल गावे बहु नारी ॥ अठारे से
तालीस वरसे ॥ फागुणमासे सुखकारी ॥ प०
॥ ३ ॥ पनराजजी नाम थापीयो ॥ पना जिम
गुणछे भारी ॥ पंच बंधवनी जोड दीपती ॥ सूरत
छे मोहण गारी ॥ प० ॥ ४ ॥ जोवन वय आइ
करी सगाई ॥ मोटे घर कुल संचारी ॥ वीणज
कारणे आया जैतारण ॥ तिलोकचंद मुनि गुण
धारी ॥ प० ॥ ५ ॥ तसु चरण भेटीया पातक
मेटीया ॥ दसा संवेग चित्त विचारी ॥ मात
प्रमुखनी अज्ञा लेने ॥ दिख्या लीवी घर छुसीया
री ॥ प० ॥ ६ ॥ अठारे सीत्तर साल जाहवे
॥ सुद आठम दिन सुभवारी ॥ वडी दिख्या ली
धी दिन सातमे ॥ भणवानी बहु विध सारी ॥प०
॥ ७ ॥ वेयावच गुरुनी कीधी झाझी ॥ अशुभ
कर्म दिया झारी ॥ ग्राम नगरपुर पाटण विचरे
॥ समझावे बहु नरनारी ॥ प० ॥ ८ ॥ उपदे
स देवे समता भावे ॥ ममतासुं दीनी मारी ॥

संजम पाले दोपण टालें ॥ करणिबे दुकरकारी ॥ प० ॥९ ॥ चोथ भक्त ले दिन पेंतालीस ॥ तपस्या कीधी इकसारी ॥ क्षीम्यावंत सतसीलमें सेंठा ॥ कर्मासुं मांभी राडी ॥ प० ॥ १० ॥ चर्म चोमासो गघराणामां ॥ थइ असाता दुखकारी ॥ आय बलुंदे कीयो संथारो ॥ धन धन कहे सहु संसारी ॥ प० ॥ ११ ॥ छप्पन गांम जन दर्शण कीधा ॥ लीधी आंखडी घरप्यारी ॥ पंचावन तिहां खंध उठीया. बहु हुवोछे उपगारी ॥ प० ॥ ॥ १२ ॥ उगणीसे छके साल फागुणमें, अमावस दिन कीयो संथारी ॥ वा वा सबही दुनीयां भाखे, करदीनो खेवो पारी ॥ प० ॥ १३ ॥ फालकरी सुद तेरस राते, पाम्या सुखना झिणकारी ॥ द्रागस्त्र होली दिन पडीयो, उजत्र झीड हुवो भारी ॥ प० ॥ १४ ॥ जिनमार्गने खुब दिपायो, मोटा साध सुध आचारी ॥ एहवा उत्तमना गुण गावो, मिथ्या रूप तजो खारी ॥ प० ॥ १५ ॥ साल पचीसे फागुण मासे, अहमदाबाद मोझारी ॥ दोलतराम शिष्य कही लावणी. गुरुदेवानी बलिहारी ॥ प० ॥ १६ ॥ इति ॥

॥ अथ नेमिनाथजीरी सज्झाय लिख्यते ॥
॥ जीलारा गीतरी देशी ॥

सौरीपुर नयरी अलखपुरीसम नारीहो ॥ सेवादेजीरानंद ॥ समुद्रविजे नृप सेवादेजी नारीहो जीणंद ॥ १ ॥ अपराजितथी चवी सेवादेजी कूखेंहो ॥ सेवादेजीरानंद ॥ चउदे सुपन देखी सुत जायो सुखेंहो जिणंद ॥ २ ॥ छप्पन कुमारी मिलकर मंगळ गायाहो ॥ सेवादेजीरानंद ॥ चोसट इंद्र मेरुशिखर नवरायाहो जिणंद ॥ ॥ ३ ॥ तिनसे वरस नेम कवरपद सुख दाई हो सेवादेजीरानंद ॥ तेल छंडी सती राजुलनें छटकाई हो जिणंद ॥ ४ ॥ जंतु मुकाई बरसी दानज दिधोहो सेवादेजीरानंद ॥ सेहेंस पुरख सुं सेहेसा वनमे संजम लिधोहो जिणंद ॥ ५ ॥ छदमस्त रह्या दीन पेताळीस पूरा हो सेवादेजीरानंद ॥ ६ ॥ अष्टादश गणधर साधु सेहेंस अठाराहो ॥ सेवादेजीरा नंद ॥ सेहेंस चाळीस साधवीयानो परीवार हो जिणंद ॥ ॥ ७ ॥ एक लख सेहेस गुणंतर श्रावक जाणो हो सेवादेजीरानंद ॥ श्राविका तीन लाख सहें

स ठत्तीस प्रमाणे हो जिणंद ॥ ८ ॥ प्रभुजी थांरी सूरत लागे प्यारीहो सेवादेजीरानंद ॥ लंछन शंख वरण शाम हितकारी हो जिणंद ॥ ॥ ९ ॥ प्रभुजी थांरी दस धनुपनी देहीहो सेवादेजीरानंद ॥ हरख हरख निरखे सुर नर केई हो जिणंद ॥ १० ॥ बरस सातसे निरमळ पर जाय पाळी हो सेवादेजीरानंद ॥ कियो अनसण रेवंतगिर दोखण टाळी हो जिणंद ॥ ११ ॥ मुगत मेहेलमे नेम जिणंद सिधाया हो सेवादेजीरानंद ॥ सती राजुल ले संजम शीव सुख पायाहो जिणंद ॥ १२ ॥ प्रभुजी आपतो शीव पुर माहे विराजो हो सेवादेजीरानंद ॥ गघरा णामे कहे पुज दोलतरामजी सारो मुज काजोहो जिणंद ॥ १३ ॥

॥ अथ श्री पार्श्वनाथजीको स्तवन लिख्यते ॥

॥ प्रभात राग ॥ शांति जिणंदको सुमरण कीजे घडी घडी ॥ ए देशी ॥ प्रभात उठ श्री पारस जिणंदको सिमरण कीजे घडी घडी ॥ ए टेर ॥ प्राण देवलोकथी चव आये, बणारसी अवतार धरी ॥ चवदे सुपना देख मातजी, मं

नमें बोहोत रंगरली ॥ प्र० ॥ १ ॥ पोस वद द शमी जन्म हुवो, हरख्या घणा नरनारी ॥ इंद्र इंद्राणी मिल महोछव कीनो, पारस नाम दीयो तिणवारी ॥ प्र० ॥ २ ॥ जोबन वयमें प्रभावती परण्या. विलस्या सुख मनुहारी ॥ लोकांतीक आय प्रतिबोध दियो, संजम लीयो तिणवारी ॥ प्र० ॥ ३ ॥ वनमे आय ध्यानज ध्यायो, कमठा सुर कोप धरी ॥ बादल बिजल अति चलावे, नंदीया नासक आण अडी ॥ प्र० ॥ ४ ॥ धण इंद्र पद्मावती आये, सेवक आण पाय पडी ॥ अधर उठाय लीये प्रभुजीकुं, पद्मावती शिर छत्र धरी ॥ प्र० ॥ ५ ॥ धणइंद्र कोप कीयो तब, कमठासुर पाय पडी ॥ कर्म खपाये केवल पाये, चोसठ इंद्र मिल महोछव करी ॥ प्र० ॥ ॥ ६ ॥ सहस्र अढारे साधूजी हुवा, अज्यां अरु तीस सहस्र गुणधारी ॥ लाखां श्रावक श्राविका, कर गया खेवो पारी ॥ प्र० ॥ ७ ॥ श्रावण सुद दशमी मुक्त गये प्रभुजी, जन्म मरण दूर करी ॥ आप तणा गुण मुखडे गाता, चिंता सब दूर हरी ॥ प्र० ॥ ८ ॥ धणइंद्र पद्मावती तेरे, सेव

करूं हीतकारी ॥ सोभागमलशी एही वीणती, आवागमण दूर निवारी ॥ प्र० ॥ ९ ॥ संवत उगणीसे वरस तीसे, पोस मास सुखकारी ॥ कोटाके रामपुरे गुण गावीया, पुज दोलतराम जी गुरुधारी ॥ प्र० ॥ १० ॥ इति ॥

॥अथ साधुजी रुघनाथजीरो स्तवन लिख्यते॥

कोयलो परवत धुंदलोरे लाल ॥ ए देशी ॥ अरिहंत सिद्धने आरियारे लाल ॥ उवझाय सा धु सुधरे सोभागी ॥ गुणवंतारा गुण कीयारे लाल ॥ इधकी खुले ज्यारी वुधरे सोभागी ॥ १ ॥ पूज रुघपतजी दिपतारे लाल ॥ ए टेर ॥ तारण तरण जिहांजरे सोभागी ॥ चोथा आरारी वांनगीरे लाल ॥ परतख दिसेछे आजरे सोभागी ॥ पूज० ॥ २ ॥ सोजतमे दिख्या ग्रहीरे लाल ॥ घणा छाडने कोडरे सोभागी ॥ पूज वुधरजी गुरु कनेरे लाल ॥ छती सगाई दिवी छोडरे सोभागी ॥ पूज० ॥ ३ ॥ घणा ग्रंथ मुंडे कीयारे लाल ॥ थोडा वरसने माय हो सोभागी ॥ बुद्धि जिणारी निरमळीरे लाल ॥ घणा साधांने मन भायहो सोभागी ॥ ॥ पुज० ॥ ४ ॥ हलवे नव

कार उद्धरेरे लाल ॥ विचत्र प्रकारना भावहो सो
भागी ॥ अवसर प्रखदा देखेनेरे लाल ॥ जाडो
करे जमावहो सोभागी ॥ पुज ॥ ॥ ५ ॥ सूत्र
अरथ कथा कहीरे लाल ॥ मेले परखदारा था
टहो सोभागी ॥ नर नारी गाम नगरमेरे लाल
॥ निस दीन जोवे ज्यांरी वाटरे सोभागी ॥ पु०
॥ ६ ॥ चित्रमे चूपज अतिघणीरे लाल ॥ उद्यम
करे दिन रातरे सोभागी ॥ जिहां पूज बिचरे ज
ठेरे लाल ॥ हलवो पडे मिथ्यांतरे सोभागी ॥
पुज० ॥ ७ ॥ पोथीयां बंद समेगियारे लाल ॥
बिजाइ मत मायहो सोभागी ॥ हेत जुगत सू
त्र करीरे लाल ॥ आणिया मारग थायहो सो
भागी ॥ पुज० ॥ ८ ॥ सूत्र हेत कथा तणीरे
लाल ॥ चरचा करे भली रीतरे ॥ सो० ॥ स्त्र
मतने अनमतीयारे लाल, जाय न सके ज्यांसु
जीतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ९ ॥ जोर करे जिका जु
गतसुंरे लाल, इमरत रस ज्याणी वांणरे ॥ सो०
शिलोक तुका प्रस्तावसुरे लाल, गाळे अहंकारी
यारा मांनरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १० ॥ सूत्र कथा
हेत चोपइरे लाल, ओरहा बोल न चालरे ॥ सो० ॥

लिखवानो उद्यम घणोरे लाल, ले पांनामे घा लरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ११ ॥ पांना पाटी चित्राम नारे लाल, भाव सुणावे आपरे ॥ सो० ॥ नर नारी सुण देखणेरे लाल, सुंस लेइ टाले पापरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १२ ॥ हीणपुण्य जीवां भणी रे लाल, पून्यना गुण नही भायरे ॥ सो० ॥ पिण गुण जेहना छे घणारे लाल, म्हांसु पूरा कह्या नही जायरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १३ ॥ पोथी ग्रंथनो संग्रह करेरे लाल, ग्यांन वधारण काजरे ॥ सो० ॥ साध साधवीयां रे कारणेरे लाल, देवे घणानें साजरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १४ ॥ कज्यो कारो सुहावे नहीरे लाल, धीमी ज्यांरी चाल रे ॥ सो० ॥ तिणसुं आपक्ने रहेरे लाल, नग जीन टोंकर मह्लरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १५ ॥ केइ टोळारा साध साधवीरें लाल, जीव परूपे लाळरे ॥ सो० ॥ घणा जिणारी सूत्र न्यायथीरे लाल, दिधी शंका टालरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १६ ॥ शिष्य फाटा टोळा माह्यथीरे लाल. एको करने तेररे ॥ सो० ॥ तिहांसु पिण चरचा करीरे लाल, हुआ तेरे गीन विखेररे ॥ सो० ॥ पु० ॥ १७ ॥

ीजाइ साध साधवीरे लाल. आचार सिल रूडी रीतरे ॥ सो० ॥ वली वीसेख पुज्य तणीरे लाल ॥ पूरीछे परतीतरे ॥ सो० ॥ पु० ॥१८॥ नव जीव कोई आया थकारे लाल ॥ समजाव णरो कोडरे ॥ सो० ॥ पर उपगारने कारणेरे ला ल. आयो आहार देवे छोडरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ॥१९॥ चतुरविध संघने विषेरे लाल, जो को इ हुवे अकाजरे ॥ सो० ॥ तिणरो उदीम सुहा वे नहीरे लाल, मुंडे ज्यारे लाजरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ २० ॥ मोठा उत्तम साधणीरे लाल ॥ नरे सा ख पर पूठरे ॥ सो० ॥ नरोसो नारी घणोरे लाल, जाणे नहीं बोलनो कूठरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ २१ ॥ उत्तम साधुना गुण कियारे लाल, इधको दीपे ज्यारी जोतरे ॥ सो० ॥ उतकृष्टो रस उपनोरे लाल, बांधे तिर्थंकर गोतरे ॥ सो० ॥ पु०॥२२॥ दिठा सुणीया जीवुं नाखीयारे लाल, सरसी ज्यां री सोयरे ॥ सो० ॥ इधकी ओछी इणमे हुवेरे लाल, तो केवळी मालम होयरे ॥ सो० ॥ पु० ॥ ॥ २३ ॥ प्रथम वय संजम लीयोरे लाल, पट काया रिध पालरे ॥ सो० ॥ टोळामे गछ नाय

ग्यो मरम ॥ जि० ॥ ६ ॥ मन वच काया क
रो, माहारे तुमहीज देव ॥ जी० ॥ ओ दिन
कदे ऊगसी, करसुं आपरी सेव ॥ जि० ॥७॥
पतीवरता मन पति वसे, मोर तणे मन मेह ॥ जि०॥
रात दिवस मन माह्यरे, तुम दर्शणरो नेह ॥ जि०
॥८॥ भूखारे भोजन तणी; तिसीयारे मन नीर
॥ जि० ॥ पपइयो पीउ पिउ करे, जिम बालक म
न खीर ॥ जि० ॥९॥ उगणीसे बयालीसमें, अह
मदानगररे मांह्य ॥ जि० ॥ सोभागमल्ल कहे कर
जोड, श्रावण मासके माय ॥ जी० ॥ १० ॥

॥ अथ संतनाथजीरो स्तवन लिख्यते ॥

पुजजी पधारो नगरी हम तणी ॥ ए देशी॥
स्वारथ सिद्धथी चवि करी, हथनापुर अवतार
हो ॥ जिनेसर ॥ विश्वसेन राजा तिहां, न्याय
करे एक सारहो ॥ जिनेसर ॥ १ ॥ सुज वीन
तडी अवधारजो ॥ ए आंकडी ॥ अचला राणी
अति दीपती, चोसठ कलानी जाणहो ॥ जि०॥
पुण्य तणा परतापसुं, सुपना देख हरख आण
हो ॥ जिने० ॥ सु० ॥ २ ॥ मिरगी हुती ति
ण देसमे, ततखिण कीनी दूरहो ॥ जि० ॥ गु

णा निपण नाम थांपीयो ॥ संत कवर गुण पूरहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ३ ॥ पच्चीस सहस्त्र कवर पदे रह्या, इतनाही मंडलीक रायहो ॥ जि० ॥ चक्र पद बीस पंच सहस्त्र वरसनो, पट खंरु आण वर्तायहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ४ ॥ वरसी दांन आप दे करी, साथे सहस्त्र पुरसारी जोडहो ॥ जि०॥ केवल ग्यान तुमे लह्यो. दिधा करमाने तोडहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ५ ॥ चतुरविध संघ थांपने, वरताई अखंरुत आणहो ॥ जि० ॥ इमरत धारा वरस रही, पिवे भव जीव आंणहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ६ ॥ पचीस सहस्त्र बरस संजम पाळीयो. घणा भव जीवाने तारहो ॥ जि० ॥ एक लाख बरस आऊं तुम तणो, अंते सिद्ध पद धारहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ७ ॥ रोग सोग अरथ दूर टले, जो ध्यावे एक चित्तहो ॥ जि० ॥ ऋद्धि सिद्धि लीला पामे घणी, होवे मनोरथ सिद्धहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ८ ॥ शांति प्रभुजीरा नामसुं, तव तेजरा जायहो ॥ जि० ॥ मिरगी कोरु रोग रहे नही, ततक्षण दूर होय जायहो ॥ जि० ॥ मु० ॥ ९ ॥ संत प्रभुजीरा गुण गावीया, सिपर्

की ठावणी माथहो ॥ जि० ॥ आसोज सुद
दशमी दिने, सोभागमलजी आणंद पायहो ॥
जि० ॥ सु० ॥ १० ॥ समत उगणीसे चालीसमे,
पुज दोलतरामजी प्रसादहो ॥ जि० ॥ पंजा
वसुं आय चोमासो कियो, नर नारी पांम्या
हुल्लास हो ॥ जि० ॥ सु० ॥ ११ ॥

॥ अथ उपदेसी स्तवन लिख्यते ॥

देशी गजरारा गीतरी ॥ सुणो भव प्राणी,
साची सतगुरुजीकी वाणी ॥ ए टेर ॥ १ ॥ का
याने माया काची ॥ सतगुरुकी वाणी साची ॥
सु० ॥ २ ॥ जीव पुदगलके संग राच्यो ॥ चो
रासीमे नट जिम नाच्यो ॥ सु० ॥ ३ ॥ काल
अनंत गमायो ॥ तिहां दुःख अनंता पायो ॥
सु० ॥ ४ ॥ नरक निगोद भमायो ॥ करम मेल
सुं गायो ॥ सु० ॥ ५ ॥ एकंद्री नाम धरायो ॥
शुभपुण्य वेइन्द्री पायो ॥ सु० ॥ ६ ॥ पुन वधि
या थारा भारी ॥ तु पायो नर अवतारी ॥ सु०
॥ ७ ॥ सतगुरुकी जोगवाइ ॥ थांरे श्रद्धा सेंठी
आइ ॥ सु० ॥ ८ ॥ कुगुरु संग छिटकाइ ॥ थां
री अगदी पुण्याइ ॥ सु० ॥ ९ ॥ श्रावकना व्रत

लेना ॥ थें कूड कपट तज दिना ॥ सु० ॥१०॥ जो शुधे मन करसी ॥ तो शिवरमणीमे वरसी ॥ सु० ॥ ११ ॥ सोनागमल कहे सुणो नाइ ॥ धर्म ध्यान करसी ते सुख पाइ ॥ सु० ॥ १२ ॥

॥ अथ मासत्याको छंद लिख्यते ॥

तुम तजो जगतके फंद, इसकका गाना ॥ ए देशी ॥ परनाते मंगल माहा, सत्याकुं ध्यावे॥ कट जाय करमके फंद जनम नही आवे ॥ ए आंकणी ॥ मासत्या शिरोमण तिजाजी अवतारी ॥ वे ग्रहस्थ धर्ममे वुदमलजी घरनारी ॥ थों पोकरणाके पीर लुण्याके व्याया ॥ ऋष सोनागमलजी सरीखा जिण सुत जाया ॥ ज्यांरा नाम लिया निसतार पाप जावे ॥ कट० ॥१॥ सुर धरमे कइजे वास जैतारण नगरी ॥ वे तजी पलकके माह्य संपदा सगली ॥ वर वितराग विसवास हियामे नारी ॥ लगरही लगन मनमाय संजम लेवारी ॥ नित रटे मंत्र नवकार ओर नहीं नावे ॥ क० ॥ २ ॥ वे उगणीसे बावीस जेठ वद मांइ ॥ बारसने संजम लियो गंगापुर आइ ॥ वे तो सतरा नेदे संजम रुडो पाले ॥ ले

आहार सुझतो दोष बयालीस टाले ॥ बाइस परिसा सहे नहीं घबरावे ॥ क० ॥ ३ ॥ वे वाचे सूत्र सिद्धांत अरथ सब खोले ॥ तिजाजां जीत ए कंठमे सरस्वती बोले ॥ मुरधर मंडलमे जैन धर्म दिपायो ॥ नव जन उपगारी मन मिथ्यात मिटायो ॥ ज्यांरो पसरयो जस विस्तार भावना भावे ॥ क० ॥ ४ ॥ जिण बिस वरस लग करी तपस्या भारी ॥ कृष्णा ठगनाजी चेल्यां अग्याकारी ॥ उत्कृष्टो तपकर अंतसमो तव आयो ॥ सब किया त्याग पंचखाण संथारो ठायो ॥ गया देवगती ज्यांरा विबुलाल जस गावे ॥ क० ॥ ५ ॥ इति

अथ साधुजी श्रीदोलतरामजीको स्तवन लिख्यते

दुहा ॥ दयाज माता विनवुं, सतगुरु लागुं पाय ॥ सतगुरु दाता मोक्षका, मारग दिया बताय ॥ १ ॥ परणीजे सो गाईये, ये जगमे ओखाण ॥ परणी ठोकी ते वरणव्या, ए जिन मत नो ठांण ॥ २ ॥ गुण गावुं गुणवंतना, सांभल जो चित लाय ॥ पुज दोलतरामजी सोटका, दयावंत सुख दाय ॥ ३ ॥

ढाल ॥ आज हजारी ढोलो पांमणो ए दे शी ॥ दिप सगळामे दिपतो, जंबु दिप भरत खेत्र ॥ पुजजी महारावो ॥ सेहेर साजत मुरधर देशमे, आत वंस सुभवेत ॥ १ ॥ पुजजी माहा राज ॥ भलाही दिपायो मारग जैनरो ॥ ए आं कणी ॥ दरला कुळ माहे दिपता, सहा ओटर मलजी नाम ॥ पु० ॥ चनणादे तसुं भामनी, रूप सीले गुण धाम ॥ पु० ॥ भ० ॥ २ ॥ ज्यां री कूखमें ऊपना, वतिकरम्या नव मास ॥ पु० ॥ संवत अठारे पच्याशीये, काती सुद इग्यारस वास ॥ भ० ॥ पु० ॥ ३ ॥ जनम लियो शुभ वा रमे, हरखत हुवा माय तात ॥ पु० ॥ मंगळ गा वे गोरमी, उछव बहुला थात ॥ पु० ॥ भ० ॥ ४ ॥ दोलत ऋद्ध देखने, नाम थापीयो ताम ॥ पु० ॥ दोलतराम ठाम गुण तणो, तीन वघव आभिरा म ॥ पु० ॥ भ० ॥ ५ ॥ दिन दिनवे चढती क ला, वधतो मन वेराग ॥ पु० ॥ बालक वयमे भेटीया, पुज पनराजजी बडभाग ॥ पु० ॥ भ० ॥ ॥ ६ ॥ सेहेर सोजतसुं निसरया, आया जैता सेहेर ॥ पु० ॥ दोय बवव एक मातजी ॥

उपनी संजमनी लेहेर ॥ पु० ॥ न० ॥७॥ संव
त अठारे सत्याणवे वेसाख सुद छट दिन ॥पु०॥
बहु उछवे संजम आदरीया, पुरी जन कहे धी
न धिन ॥ पु० ॥ न० ॥८॥ सुद बारस बलुं
दा मध्ये, जिनाने एकण साथ ॥ पु० ॥ वमी नि
रख्या दिवी पुज पनराजजी, पगे लागा जोडी हा
त ॥ पु० ॥ न० ॥ ९ ॥ पुज पनराजजी पासे
सीख्या, समाचारीनी विध ॥ पु० ॥ साधु पडि
कमणा थोकमा, सूत्रादिक उद्यम कीध ॥ पु० ॥
न० ॥ १० ॥ पांच सूत्र कंठे किया, सांमी केस
रजी तीर ॥ पु० ॥ पडोया सूत्रनी वांचणी, नि
श्चे वयावचमे धीर ॥ पु० ॥ न० ॥ ११ ॥ स्व
मत्ते उद्यम बहु कीयो, हुवा ज्ञान भंडार ॥ पु
न० ॥ बहुसूरती पिडत भया. ग्रंथ मुख सा
ठ हजार ॥ पु० ॥ न० ॥ १२ ॥ स्वमत्त अरू
परमततणा. ग्रथ लिया पुजजी वाच ॥ पु० ॥
चूप घणी चरचा तणी, सूत्र न्याय पख साच॥
पु० ॥ न० ॥ १३ ॥ जोरू कला ज्यांरी दिपती,
वाचे सरस वखाण ॥ पु० ॥ कठ कला तीखी
वांचणी, इमरत सरीखी वांण ॥ पु० ॥ न० ॥

॥ १४ ॥ नर नारी समजे घणा, पिवे ज्ञान रस पूर ॥ पु० ॥ जांण पणो तिखो घणो, हस्त बदन सनूर ॥ पु० ॥ न० ॥ १५ ॥ ज्ञवीयण सासा छेदतां, करतां कवीयण काज ॥ पुज० ॥ अरियण करम हटावतां, ऐसे पुज दोलतराम जी रिखराज ॥ पु० ॥ न० ॥ १६ ॥ तपस्या करणने शुरमा, उपवाससुं ले दिन तेवीस ॥ पुज० ॥ थोकरू री घर मिल रही, ज्यांने नमाउ सीस ॥ पु० ॥ न० ॥ १७ ॥ पुजजी सोम दृष्टी शशी सारखा. तपे रवी सो तप तेज ॥ पु० ॥ गेर गंभीर दधी जिसा. दिठाइ उपजे हेत ॥ पु० ॥ न० ॥ १८ ॥ पुजजी आपमे गुण घणां, सो मुख रसना एक ॥ पु० ॥ संपूर्ण कहीना सकु, जो हुवे जीव्हा अनेक ॥ पु० ॥ न० ॥ १९ ॥ उगणीसे पचेरी सालमे, पुजजी कीयो पालीमे चोमास ॥ पु० ॥ उपगार हुवो आगीतरे, नर नारी हुवा हुल्लास ॥ पु० ॥ न० ॥ २० ॥ लोढा फत्तेमलनो वीनती, कर जोडी कीनो एम ॥ पु० ॥ आसोज वद नवमी दिने, सांभलजो धरी प्रेम ॥ पु० ॥ न० ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ मिश्ररी चरचाकी ढाल लिख्यते ॥

दुहा ॥ अरिहंत सिद्ध साधु नमुं, नव जीवां हितल्याय ॥ सुख होवे सासो मिटे, कहीये सूनर न्याय ॥ १ ॥ कालोदाइ पूछीयो, सूत्र न गोती जोय ॥ पाप बंधे छे पापथी, पाप तज्यां पुण्य होय ॥ २ ॥ धर्म अधर्म धर्माधर्म, तिन कर्ण तिणठाण ॥ सत्य असत्य जाखो मिश्र, तीजो बोल पिछाण ॥ ३ ॥ धर्म फल विते धर्मरो: अधर्म मिश्ररो एम ॥ श्रावकरे तीनुं हुवे, देख अर्थ धरे प्रेम ॥ ४ ॥ सुकतरा छे सुख फल, दुकतमुं दुःख होय ॥ बे भेलां तीजो कह्यो, तिणरो एहीज होय ॥ ५ ॥

ढाल ॥ कूडी छे जात कामण केरी ॥ ए देशी ॥ सूयगडांग पेले श्रुतखंधे, मोख मारगमे देखो रे ॥ सोलमी गाथाथी लेने छेमे, दानरा जात्र विशेखोरे ॥ चूतर विचार करीने जोवो ए टेर ॥ १ ॥ वखांण मांहे जिन जिन वाचे, इहांतो मौन न राखी रे ॥ दोष लागेते सघले ठामे, मुंन जिणेरार जाखीरे ॥ चू० ॥ २ ॥ कूवो खणाया शत्रु हार दियां, कोईक पूछे धर्म एहोरे ॥ आत्म गुप्त साध

आरंभने, अनुंमोदे नही तेहोरे ॥ चू० ॥ ३ ॥
हालुकार फल पूछ्यां साधु, पुण्यछे नेछ न भाख्यो
रे ॥ वेकंलरो एकंत कियांथी, दोष महा भय
दाख्योरे ॥ चू० ॥ ४ ॥ त्रस थावररी ऋख्या की
जे, पुण्य न कहे किण आगेरे ॥ कहत को ऋप
पाल न कहीये, ना कह्यां अंत्राय लागेरे ॥ चू०
॥ ५ ॥ घणा जीवां उपगारी गणीने, प्रसंसे गु
ण गावेरे ॥ जीव घातकेरो वांछक निरदये, भा
वे पाप लगावेरे ॥ चू० ॥ ६ ॥ निंदे तेह व्रत
रो छेदक, भणीयो ठाठ कहायेरे ॥ मुनी दोष
ण विन एक कहतां, कूडमे पडीयो आयेरे ॥
चू० ॥ ७ ॥ दुहउविते न भासंती चाल्यो, ए
कंत आश्री जाणोरे ॥ वे भेला निश्रमे दोष न
ही. कह्या विना किम ताणोरे ॥ चू० ॥ ८ ॥ वे
मे एक वोल्या पाप लागे, तिणसुं मुंनज राखीरे ॥
निरवद्य वोल्यां मोख तणा सुख, सूत्र वोलेछे सा
खीरे ॥ चू० ॥ ९ ॥ मिश्र कह्यां कोइ दोखण हु
वेसो, किहाइ काढ दिखावोरे ॥ दोष अनेक उ
थाप्यां लागे, सूत्र वोले चावोरे ॥ चू० ॥ १०॥
मिश्र उथाप्यां दोष महाभय, पुण्य पाप रह्या

थाकोरे ॥ एकंत कह्या पेला पकडे. मुनग्रहो जा
ए थाकोरे ॥ चू० ॥ ११ ॥ मिश्र दिखावो तिण
पूछीयो. निपेध्यो ते बतावोरे ॥ ते तो काढ न
सके कोइ, ठाम मिश्र बतावोरे ॥ चू० ॥ १२ ॥
मिश्र उथाप्यां प्रगट दिसे, पुन्य पाप ब रही
यारे ॥ दोप घणा एकत कह्यार्थी. ते किम जा
सी कहियारे ॥ चू० ॥ १३ ॥ मिश्र उभय वे ए
कज वांणी, भोलेइ मत भडकोरे ॥ ठाम ठाम
सूत्रना अर्थ बोले, सुणने टालो धडकोरे ॥ चु०
॥ १४ ॥ धर्म अधर्म मिश्र थांनक, क्रिया अ
ध्ययनमे पाठोरे ॥ धर्म अधर्म वे भेल अर्थमे,
धारो दिलमे काठोरे ॥ चू० ॥ १५ ॥ धर्म अध
र्म दांन फल दाख्या, आट एकमे नांणोरे ॥
घणा दोप एकंत परुप्यां, इण न्याये मिश्र जा
णोरे ॥ चू० ॥ १६ ॥ भगवती आठमा श्रुत
खंधमे, छठा उदेसामे घाल्योरे ॥ धर्म अधर्म
ने मिश्र दांन फल, तीनु तिणमे च ल्योरे ॥ चू०
॥ १७॥ सूयगडांग दुजे श्रुतखंधे. पांचमे अध्य
यन विचारोरे ॥ भापा अध्ययनमे एकंत बोल्यां,
लागे कह्या अणाचारोरे ॥ चू० ॥ १८ ॥ गुण

कह्यां संजम अनुमोदे, दोष कह्यां अंतरायोरे॥ साधु निर्वद्य भाषा भाखे, मुंन कही इहां का योरे ॥ चू० ॥ १९ ॥ चिरमी देख तिलंगा भड के. त्युं केइ मिश्रसुं भडकेरे ॥ मिश्र भापारो फल डलखेतो, आघो जाय न सकेरे ॥ चू० ॥ ॥ २० ॥ एकंत लोक सासतो न को, असासतो ए पिण टालोरे ॥ स्याद वाद वे भेला कहणी, दशवी कालक अर्थ संभालोरे ॥ चू० ॥ २१ ॥ एके गाथा माहे अटकले. सेणा श्रावक साधोरे॥ पुण्य पाप वरजी तिहां मिश्र, दांन न्याय तिहां लाधोरे ॥ चू० ॥ २२ ॥ दोख चाले तेहनी मुन चाली, डरे मुन न कोइरे ॥ च्यार भापा जिम छे तिम कहतां, साध आराधक होइरे ॥ चू० ॥ ॥२३॥ एकंत बोल्यां पाप लगे तिहां. बेकंत ते सतवांणोरे ॥ पाठ सचामोसारो चाल्यो, मिश्र अर्थमे जाणोरे ॥ चू० ॥ २४ ॥ धर्म फल छे व्र त धर्मरो, अधर्म फल मिश्र छे एमोरे ॥ श्राव कने कह्या तीजे ठांणे, तिन विस ते साठोरे ॥ चू० ॥ २५ ॥ गुण दोपण कहनो जिम पाल्यो चली गुण दोप बतायोरे ॥ वीर वचन तो बिर

चे नहीं, मेल दिखावो न्यायेरे ॥ चू० ॥ २६ ॥
पाप महाजय पुण्य कह्यांथी, पुण्य नही मत
कहीजोरे ॥ पुण्य पिण छे नर एम जणायो,
मोख मार्गने जाज्योरे ॥ चू० ॥ २७ ॥ गुणने दो
प एकंत सर्वथी. कहेतां दोप दिखायोरे ॥ दे
सथकी गुण दोपण कहे तो. दोप नही ओ न्या
येरे ॥ चू० ॥ २८ ॥ मिश्र लगे तिणरी मुन्यज
करणी. ए वाता छे साचीरे ॥ इणरो फल मेतो
क्युं नही जांण्यो, ए वात छे काचीरे ॥ चू० ॥
॥ २९ ॥ कोइ कहे गृहस्थरा झगडामे, साधांने
क्यांने पडणोरे. जिनमत मेगे बोले ने चाले.
दूध पांणी ज्युं निरणोर ॥ चू० ॥ ३० ॥ अधर्म
दान तेहने चाल्यो, उपादय धर्म दांनोरे ॥ मिश्र
दांन मेगे बहु ठामे. न्याय सूत्ररो मांनोरे ॥ चू०
॥ ३१ ॥ मुंन वालाने तो बोलणो नाही. पेलो
पक्षपे क्युइरे ॥ मिश्र उथाप्यां मुनज सांची,
सुनता वे युहारे ॥ चू० ॥ ३२ ॥ तीजा मिश्र
दांनने ठेल. पुण्य के पाप बतावेरे ॥ मुन कप
ट शरणो लेवे पिण, स फ जाब नही आवेरे ॥
चू० ॥ ३३ ॥ मिश्र धर्म किण काहियो नाही, ले

कोइ परनो नांमोरे ॥ कूड उघाडो तिणनें लाग, आल दियो वे कामोरे ॥ चू० ॥ ३४ ॥ धर्म मिश्रनो पाप मिश्र हुवे, ते तो दीसे नांहीरे ॥ नीजो ठांम कर्णपख वीथी, साच ग्रहो मनमांहीरे ॥ चू० ॥ ३५ ॥ आचारंग पांहलार बीजे, दान बलीकम दाख्यारे ॥ इह परलोकरे हेते करे, आरंभ अनर्थ भाख्यारे ॥ चू० ॥ ३६ ॥ आचारंग पहिलारे छठे. पांचमे उद्देसे एहोरे ॥ आतम पर आशा तणी टाली. साध धर्म कहे तेहोरे ॥ चू० ॥३७॥ लौकिककूलिंगी पास थारो, दान प्रशंसे कांयरे ॥ छ कायानी विराधना लागे, निश्चा अंतराय होयरे ॥ चू० ॥ ३८ ॥ दुजे संबर सो जन दिया पूछे, पुण्यकना पाप थायोरे ॥ वे मांहे एकही बोले, तिण हस्या कूड लगायोरे ॥ चू० ॥ ३९ ॥ आणंदजी कह्यो अन्य तिरथीने, देणो न कल्पे मानोरे ॥ सकडाल गुरु गुणथी दहट, धर्म जाण न द्युं तोनेरे ॥ चू० ॥ ४० ॥ गग लमवानो कारण जाणी, साधु अनेराने न देरे ॥ सूयगडांग नवमे अध्येने, छरने हाना न

देरे ॥ चू० ॥ ४१ ॥ बेकंतरो एकंत परूप्यां, मि
श्र लागे जाव नावेरे ॥ बेकंत एकंत ठे ज्युं क
हीता, साचो जाव बतावेरे ॥ चू०॥ ४२ ॥ इरि
यावही संपराइ क्रिया, समगतने मिथ्यातोरे ॥
साता असाताने बिगो नर, साथे बंधन थातोरे
॥ चू० ॥ ४३ ॥ समे समे कर्म साते बांधे, साध
प्रमादी जोयोरे ॥ पुण्य पाप पिण सुदगत बां
धे, एक समामे दोयोरे ॥ चू० ॥ ४४ ॥ सत ना
पा आराधना चाली, असत विराधनी जाणीरे
॥ सचामोसा ते बेहुं कहीये, व्यवहार एकमे नां
णीरे ॥ चू० ॥ ४५ ॥ सतनापा एकंत धर्म बे,
असत एकंत ठे पापोरे ॥ धर्म अधर्म तीजो हु
वे, तो क्यां मिश्र उथापोरे ॥ चू० ॥ ४६ ॥ सा
ध थकी पुण्य नव निरवधसुं, करी जिणेसर था
पोरे ॥ सावद्यथी सर्वथा पुण्य न माने, ताहे ला
गे बहु पापोरे ॥ चू० ॥ ४७ ॥ अनेराने दीयां
अन्य प्रकृत, पुण्य अर्थमे घाल्योरे ॥ देस टा
ल सर्वथा पुन थापे, तेतो चवडे उजड चाल्यो
रे ॥ चू० ॥ ४८ ॥ स्वांन साप बाजने बिल्ली,
नेल अल्प बहु आवेरे ॥ आउखो बांरो पु

एय प्रकृत, पाप उदेगत पावेरे ॥ चू० ॥ ४९॥
अनुकंपा आणी तपसीते, आरंभ करिने जीमा
यारे ॥ मिश्र उथापकने फल पूछ्यां, साफ जा
व नही आयोरे ॥ चू० ॥ ५० ॥ पुण्य पापक
हणो जिण पाल्यो. मिश्र रह्यो तेही पाल्योरे ॥
नास्त मतीसुं मिलतो बोले, कूठो कगडो क
ल्योरे ॥ चू० ॥ ५१ ॥ पुण्य पाप एकंत न कह
णो, मिश्र दांन जिहां जाणोरे ॥ मोख मार्गमे
पाठ अर्थछे, कूड कीसा नेताणोरे ॥ चू०॥५२
आठ दान एकणमे घाल्यो, मिश्रदान जो न
रे ॥ मुंन थक्यां सुध जाब न दीयां. पीछतावोला
छेरे ॥ चू० ॥ ५३ ॥ चित्त वित्त पात्र शुद्धसुं
र्म होवे, कुचिसनीसुं अधर्मोरे ॥ दुरबल दुख
या मिश्र दानमे, ओलख ल्यो ओ मर्मोरे ॥ चू
॥ ५४ ॥ जांवे दूखे जिहां मुंन बताई. निर्णो
धो दिखायोरे ॥ सुंन सुंन कहे ज्यां मिनखां.
मार्थ नही पायोरे ॥ चू० ॥ ५५ ॥ साध टा
सर्व पाप कहे, कूठ जोकी भरमावोरे ॥ मिश्र
ल पुण्यरो करे जोडो, ते पिण कर दिढावेरे ॥च
॥ ५६ ॥ पुण्य पाप एकंत दांनके, तेतो न

य उथापोरे ॥ पुण्य पाप मिसर दान तीन. के
हिने साचो सुध थापोरे ॥ चू० ॥ ५७ ॥ पुण्य
पाप एकरी मोन चाली. नेलरी मुंन न कायोरे
॥ निर्वद्यक बोलणो कह्यासु नर्मे, एह उघाडो
न्यायोरे ॥ चू० ॥ ५८ ॥ साच सिंह गाजे जि
ण ठामे, क्रूर गिदडते नाजेरे ॥ मुन कहे तेनो
ले ओलो, प्रत्यक्ष पुण्यसुं लाजेरे ॥ चू० ॥५९॥
एकंत एकंत कह्यां. सत्य वेकंत वेकंतोरे ॥ उर क
ह्यां मिश्र नापा लागे, पामे दोप अनंतोरे ॥
चू० ॥ ६० ॥ पापीसुं तो नला कह्या बे, ते तो
न हणे जीव अपेख्यारे ॥ ए पिण अंसथकी
आगेने, सर्वथकी मत लेखोरे ॥ चू० ॥ ६१ ॥
प्रमादिसकपाइ साधु, जथा तथ न चलायोरे ॥
अंसथकी एसा पिण धरमी. पापी कह्या न जा
योरे ॥ चू० ॥ ६२ ॥ नगवती सातमे श्रुतखधे,
नवमे उदेसे एहोरे ॥ प्रमादि असंवरी साधु. ते
करे विक्रिय तेहोरे ॥ चू० ॥ ६३ ॥ जघन्य उत
कृष्टो जिहां नाही, तिहा उघीक जणायोरे ॥ रवा
र्थ सिद्ध असनी मीनखमे, देख गमांरो न्या
योरे ॥ चू० ॥ ६४ ॥ पाप पापथी धर्मथकी पु

एय, बूरा भला एकंतोरे ॥ मिश्रमे रजु खिस
तो नाहीं. तिजो बोल बेकंतोरे ॥ चू० ॥ ६५ ॥
नियम कूडो टिकसे नाही.जिहां प्रगटयो साचोरे॥
हीरो घण सेती नहीं भांगे, टूक टूक हुये काचो
रे ॥ चू० ॥ ६६ ॥ धर्म अधर्म एकत नहीं, जि
हां मिश्र छे दानो रे ॥ पंखियो प्रगट बोले नहीं,
जाणे चूत्र निदानोरे ॥ चू० ॥ ६७ ॥ एके गाथा
माहे अटकलो, बिजारो नहीं कामोरे ॥ धर्म अ
धर्म- एकंत नहीं जिहां, मिश्र दान तिण ठामोरे
॥ चू० ॥ ६८ ॥ पाप बूरो ने धर्म भलो छे, ए
कंत कहे सब लोयोरे ॥ समचे मिसर भेलथी
हुवे, लखे सपारख होयोरे ॥ चू० ॥ ६९ ॥ धर्म
संजतने अंत पख, पंडित दृष्ट एकेकोरे ॥ धर्म
अधर्म ने मिसरथी, हुआ तिन तिन अनेकोरे
॥ चू० ॥ ७० ॥ पाप अठारे एकंत भूंडा, रूडा
धर्म समाणारे ॥ यांमें मिश्र एकही नाही, मि
लिया मिश्र कहाणारे ॥ चू० ॥ ७१ ॥ पुण्य पा
प एकंत नही जिहां, मिश्र दान सही जाणोरे॥
सचामोसाछे भेला पाठमे, मिश्र अर्थमे आ
णयोरे ॥ चू० ॥ ७२ ॥ मिश्र भेल वे एकज वा

णी, किहां अर्थ किहां पाठोरे॥मा चगीरसतिरे तिम समज्यो. तीन वास ते साठोरे ॥ चू० ॥ ७६ ॥ पाप एकंतने परो निषेध्यो, धर्मरी आज्ञा देवेरे॥ मिश्र ठिकाणे हाना न कहवे, इम कह्यो जिण देवेरे ॥ चू० ॥ ७४ ॥ वाय वागा कणीयाइज ठ हरे, तूतरा ते उरूजायोरे ॥ सत सर्दामे डाहा टिकसी, भोला ते भर्म भूलायोरे ॥ चू० ॥ ७५॥ नेम कियो नही तिण गिरसतरे, घर घरनो पाप आवेरे, निर्वद्य दोष तजो नही तिणरो, निर्वद केम कहावेरे ॥ चू० ॥ ७६ ॥ पुण्य पाप सुंन मुंन तिणरी, सूत्र जे करे उथापोरे ॥ मिश्र र ह्या ते पाल्या लागे, कूड कपटनो पापोरे ॥ चू० ॥ ७७ ॥ बेकंत ठेल्यां एकंत रहीयो, ते किम कही जायोरे ॥ मुंन कहे तिणरो ओलो लेवे, पिण न सके साफ बतायोरे ॥ चू० ॥ ७८ ॥ बेकतने बेकंत कह्या, सत्य एकंतने एकोरे ॥ कूड कपट विण प्रगट कहसी, ते होसे सत्यवंतोरे ॥ चू० ॥ ७९ ॥ धर्म सदर गुण जोग दिसादी, बे बे शुभाशुभ होयोरे ॥ समचेती जो मिसर कह्यो ते. तिणमे ओहीज दोयोरे ॥ चू० ॥ ८० ॥ पाप

पुण्य धर्म मिश्र नही छे, एकंत प्रगट भाख्या रे ॥ मुंन मिश्ररो निर्णय काढयो, छाना कपट न राख्यारे ॥ चू० ॥ ८१ ॥ कहेमे तीजो बोल न मानो, वले मानता जायोरे ॥ मुंन करने मिश्र छिपावे, कपट करे इण न्यायोरे ॥ चू० ॥ ८२ ॥

॥ अथ तेरेपंथीयांकी चरचा लिख्यते ॥

दुहा ॥ या समकत मुणतां थकां, राखे रोस अपार ॥ तिणरे सिरपर लागसी, चरण पट्ट की मार ॥ १ ॥

ढाल ॥ प्रथम उठीया पापी पूरा, गद्दा गुराकां गेरी ॥ पुण्य हीणने दुष्ट प्रणांमी, वित्त रागरा वेरी ॥ सुणज्यो पंच महा व्रत नही पाले, पमीया चोर निधारे चाले ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ गिनातांमे गुरुका गुणछे, सूत्र देखलो साखी॥ निगुणाहे सो जावे नारकी, या भगवंता भाखी ॥ सु० ॥ २ ॥ भंड सूरो भीष्टापर जावे, चोखी वस्त न चावे ॥ उतराधेन पांचमी गाथा, श्री जिनराज बतावे ॥ सु० ॥ ३ ॥ जीव मातररो सुख नहीं चावे, खरखा बोले झूठा ॥ दान दयारो भाव न जाणे, परतख हीया फूटा ॥

स० ॥ ४ ॥ बाता जायने करे ग्यांनरी, लुंडा तिणसुं लडसी ॥ झगडा कोरा झूठा बोला, कुआ कुंबा कज्जा करसी ॥ सु० ॥ ५ ॥ निगुणा कपट चलावे नांगा, एक साधरो धारी ॥ दसमो कालक माहे कथीयो, होसी बोळ संसारी ॥ सु० ॥६॥ अस्सल धरमरी नहीं आसता ॥ भोला वनकर जाणे ॥ भवसागरमे तीरसी भमतां, उतराधेन प्रमाणे ॥ सु० ॥ ७ ॥ चूका कहे विरने चोडे, कारलोपना किधी ॥ पाप तणो तो पथ पकडीयो, निव नरकरी दीधी ॥ सु० ॥८॥ चवमे न कहो चोरा थेतो, परतख दीसो पापी ॥ जग तारण जिनराजरी, इतरी बात उत्थापी ॥ सु० ॥ ९ ॥ आचारंग नवमे अधेने, वीर तणीछे बांणी ॥ किंचत पाप कियो नही गोतम, जिण सासण सेहनांणी ॥ सु० ॥ १० ॥ सेणा वात सुणे नही सखरी, मुंडे बोल मीठा ॥ जीवां तणा तो दुसमण जबरा, परतख जगमे दिठा ॥ सु० ॥ ११ ॥ सिद्धंतामे जगत जीवनी, सांता वेदणी सूझी ॥ अनय दांनने सुगत सुखारी, गोतम सामी बूझी ॥ सु० ॥ १२ ॥ संका

घाल कहे श्रावकने, आल धरे अपराधी देता दांन भावना फेरे, तांने खुंटे बांधी ॥ सु० ॥ ॥ १३ ॥ मगज धरने कहे मूरखा, जगमे म्हें इज साधु ॥ घात अनंती होसी थांरे, फिर फिर पडसी बाधु ॥ सु० ॥ १४ ॥ निंद्या न करो किणरी पराई, सिद्धंतामे साची ॥ परी भमण ते परीया करसी, ब्रेहत कलपमे बाची ॥ सु० ॥ १५ ॥ भंड सूरी भंडसूरो जायो, पाप न जायो पापी ॥ ओतो मरने गयो नारकी, खोटी सरदा थांपी ॥ सु० ॥ १६ ॥

॥ अथ विस वेहरमाननी लावणी लिख्यते ॥

वेहरमान विसुइ जिनना, गुण गाऊं चित ल्याइ ॥ आल जाल जंजाल सकल तज, पर ध्यान मनमा ध्याइ ॥ ए टेर ॥ १ ॥ श्रीमिंदर जु गमिंदहर स्वामी, बाहु सुबाहु मन भाइ ॥ सुजात स्वयंप्रभु ऋषभानंदण, आनंतवीर हे सुखदाइ ॥ वे० ॥ २ ॥ सुर प्रभुने विसाल स्वामी, भज वज्रधर सदाइ ॥ चंद्राननने चंद्रबाहुजी, भुजंग इश्वर नेम प्रभु साइ ॥ वे० ॥ ३ ॥ वीरसेन मह भद्र देवजी, वंदु वाहांणे हितल्याइ ॥ देवजसा

अजतवीरजी, सिमरयाथी साता पाइ ॥ वे० ॥
॥४॥ जबु द्विपमां च्यार विराजे, अष्ट धातकी
खंड माइ ॥ पुष्करार्धे आठ गाजे. छाजे बहु वि
ध प्रभुताइ ॥ वे० ॥ ५ ॥ कुंथु अरि विच वीसुं
जनम्या, नमी नेमने अंतराइ ॥ वीसेइ जिन दि
ख्या लिधि, छकाय जीवनकी त्राइ ॥ वे० ॥ ६ ॥
आवर्ते उत्सर्पिणी काले, वेहरमान जिन वीसाइ ॥
सत्तमा आठमा जिन विचाले. सिद्ध पद पासे
वंधाइ ॥ वे० ॥ ७ ॥ चोरासी लख पूर्व आयु, इ
एमे संका नवि काइ ॥ काया उंची धनुप पांच
सो, एहवी शाख ग्रथे आइ ॥ वे० ॥ ८ ॥ महारा
ज तुमे तिहां विराजो, विदेह पंच खेत्र माइ ॥
आहे रह्यो मे करु विनती, मानीजो मदत ठाइ
॥ वे० ॥ ९ ॥ दोलतराम आय पालणपुरमां, ला
वणी दुदस दुनी गाइ ॥ उगणीसे छव्वीसे चेत
सुदमा, एकादसी तिथ सवाइ ॥ वे० ॥ १० ॥
॥ अथ साधु आचारनी सझाय लिख्यते ॥
जी सांमी घर छांडीने निसरया, थेतो लि
धो संजम भारजी ॥ जी सांमी पंच महाव्रत
पालजो, मत लोपजो जिनजीनी कारजी ॥

जी सांमी अरज सुणो एक मायरी ॥ ए आंक
णी ॥ १ ॥ जी सांमी तप जप संजम पालजो,
निंद्रा विगता निवार जी ॥ जीसांमी वाविस
परीसां जीतजो, चारित्र खांडानी धारजी ॥ जीं
सांमी अरज० ॥ २ ॥ जी सांमी ग्रहस्थीसुं मो
मती राखजो, थेंतो लिजो मन सुध आहारजी
॥ जी सामी असुझतो अन्न देखनें, थेंतो फिर
जायजो तिणहिज वारजी ॥ जी० ॥ ३ ॥ जी सां
मी कोई बेहेरावसी लाफ्ह्वां, कोई बुराणे खीरजी
॥ जी सांमी कोई बेहेरावसी सुका टूकना, थें
तो मत होयजो दिलगीरजी ॥ जी० ॥ ४ ॥ जी
सांमी कोई करसी थाने वंदणा ॥ कोई निचो
सिस नमायजी ॥ जी सांमी कोई देसी थांने
गाळीयां, मती आणजो मनमा रिसजी ॥ जी
सां० ॥५॥ जी सांमी जंतर मंतर करजो मतीं,
मति करजो सुपन विचारजी ॥ जी सांमी जोत
क निमत भाखो मती, मति लोपो जिनजीनी
कारजी ॥ जी० ॥ ६ ॥ जी सांमी रंग्या चंग्या
रेहणो नहीं, नहीं करणो देही सिणगारजी ॥
जी सांमी केस समारी बणावतां, मुख धोवतां

दोप अपारजी ॥ जी० ॥ ७ ॥ जी सांमी कपमा पेरो उजला, भारी मोलां चित चावजी ॥ जी सांमी साधु दिसे सिणगारिया, लोगामे निंदि या थाय जी ॥ जी० ॥ ८ ॥ जी सांमी वणिया बणाया बिंदसा, गोरा फूंटरा फुंदालजी ॥ जी सांमी वलि मेल उतारो शरीररो, साधुजीने ला गे जंजालजी ॥ जी० ॥ ९ ॥ जी सांमी दोय साध तीन आरज्या. विचरजो तिणाहिज काळ जी ॥ जी सांमी एक साधने दोय आरज्या, म त करजो कदेइ विहारजी ॥ जी० ॥ १० ॥ जी सांमी पलेवण किया विना. मत करजो विहारजी॥ अन्न पांणी दोनुं टका, नहीं साध तणो आ चारजी ॥ जी० ॥ ११ ॥ जी सामी ग्रस्थी ने घरे वेसणो. नही साध तणो आचार जी ॥ जी सांमी साध अने आरज्या. मत उतरजो सामा सामजी ॥ जी सांमी अ० ॥१२॥ ॥ जी सांमी एक घरे दोनुं टका, मत लेवो आ हारजी ॥ जी सांमी आरज्यारे थांनक जायने, मती वेसजो थें साधजी जी ॥ जी सांभी अ०॥ ॥१३ ॥ जी सांमी आचारंग सूत्रमे कह्यो, चा

ल्यो साधतणो आचारजी ॥ तिण अनुसारे चा लजो, करसो खेवो पारजी ॥ जी सांमी० ॥ १४॥ जी सांमी थांनकमे लिजो मती, असनादिक च्या रे आहारजी ॥ जी सांमी आचारंग नसितमें बरजियो, सूत्र लिजो हिरदे धारजी ॥ जी सां मी अ० ॥ १५ ॥ जी सांमी अस्थी थांने सामे रेवे, मत लिजो असनादिक आहारजी ॥ जी सांमी नोकरवाली पाना दिजो मती, ओ साध तणो आचारजी ॥ जी सा० ॥ १६ ॥ जी सां मी उगणीसे चमालीसमे, गांव हिवरे चोमास जी ॥ जी सांमी आसोज बद अष्टमी, सोनाग मलजी कहे गुरु प्रसादजी ॥ जी० ॥ १७ ॥

॥ अथ साधुजी सोनागमलजीरा गुण लिख्यते ॥

प्रथम गणधर पाय प्रणमुं, सरस्वती एक मन धारी ॥ विणा पुस्तक धार कहिजे, बुद्धि आपो हो मुज सारी ॥१॥ सोनागमलजी बडे मु निसर. जिनकी सोभा अत भारी ॥ सेहर नग र पुर पाटण विचरे, समझावे बहु नर नारी ॥ ए टेर ॥ २ ॥ देस मुरधरसे आय गंगापुर, दि ख्या लिवी अति भारी ॥ उगणीसे इकीसे

सालमे, वसंतपंचमी शुभ वारी ॥ सो० ॥ ३ ॥ पुज दोलतरामजी पास आदरिया, पच महाव्रत सुखकारी ॥ ज्ञान ध्यानको किधो उद्यम, सत्त सूत्र लिधा कंठे धारी ॥ सो० ॥ ४ ॥ एक लाख दिनार पासथी, ते तज दीना विपकारी ॥ अष्ट दिवसतो लगन तणा था, तेल चढी गोरी नारी ॥ सो० ॥ ५ ॥ रवी रेणीनी लेवे अतापना. नी तर तपस्या करे भारी ॥ उतकृष्टा सतरालग किना, ज्ञान ध्यानरी विध न्यारी ॥ सो० ॥ ६ ॥ माता तुमारी वहु गुणवंती, संजम लिनो तुम लारी ॥ सेहर जैतारण कियो संथारो, सफल किया हे अवतरी ॥ सो० ॥ ७ ॥ गुरुदेवारा गुण गाविया, शिष्य कुंदण एक मन धारी ॥ मोरा गुरुदेव वहु गुणवता, एसा गुरारी बलिहारी ॥ सो० ॥ ८ ॥ अधिको ओछो जो में कह्यो, मिछा मी दुकरू सुफ वारी ॥ कविजनासुं एही विनती खोट कसर लिजो सुधारी ॥ सो० ॥ ९ ॥ उगणीसे बयालीस साले, आसोज सुद छठ शसी वारी ॥ अहमदनगेर गुण जोडीया, हरक्य हे सहु नर नारी ॥ सो० ॥ १० ॥

॥ अथ तेरेपंथीयानी चरचा लिख्यते ॥

दुहा ॥ सांजलजो सहुको तुमे, चित्त राखी जो ठाम ॥ पारख्या करो जिन धरमनी, सिजे आतम काम ॥ १ ॥ जगवंतने चूका कहे. दांन दया दिनी उथाप ॥ बिनो व्यावच वंदणा निषे दतां, कूडा कुहेत लगाय ॥ २ ॥ ठांम ठांम सूत्रमे कह्या, दांन दया तणा अधिकार, तिण उपर निरणाय करुं. सांजलजो नर नार ॥ ३ ॥

ढाल ॥ जगत्त गुरु त्रसला नंदण वीर ॥ ए देशी ॥ आचारंग श्रुतखंध पेले कह्योजी, नव मा अधेनमे होय ॥ जगवंत किंचित पाप कियो नहीजी, चोथो उदेसो लेवो जोय ॥ चतुर नर सुणजो ज्ञान विचार ॥ ए टेर ॥ १ ॥ बावीस परीसा आया थकांजी, मेरु अडिंग जिम थाय ॥ जगवंत चलिया चूका नहीजी, जोवो आचारंग मांय ॥ च० ॥ २ ॥ दोष तो लागां थकांजी, बीराधिक होय जाय ॥ प्रायश्चित्त लिया विनाजी, केवल ज्ञान किम थाय ॥ च० ॥ ३ ॥ जगवती सूत्रमे कह्योजी. पनरमा सतकेरे मांय ॥ केवल ज्ञान उपना पछे वीर कह्योजी, सुणो गोयम

चितलाय ॥ च० ॥ ४ ॥ दया अनुकंपारे वाम नेजी, गोसाळाने दियारे बचाय ॥ च्यार ज्ञान तणा धणीजी, अनुकंपा करी जिनराय ॥ च०॥ छदमस्थ साद चूका पडेजी, पूछे भगवंतने जा य ॥ केवल ज्ञानी सांसो भांगदेजी: प्रायचित्त देवे जिनराय ॥ च० ॥ ६ ॥ दया अनुकंपा सूत्र मे कहीजी, सांभलजो चितलाय ॥ सावज अ नुकंपा चाली नहींजी, किणही सूतररे माय ॥ च० ॥ ७ ॥ उपासंग दसामे कह्योजी, आठमा अध्येनरे माय ॥ श्रेणक ढंढेरो फेरीयोजी, जी व मारण नही थाय ॥ च० ॥८॥ जीव बचाया पाप हुवेतो, भगवंत वरजता जाण ॥ भग वंत वरज्या को नहीजी, मूरख करे कूडी तां ण ॥ च० ॥९॥ च्यार बोल राजाने कह्याजी. क था कारे मांय ॥ दान समाइ नवकारसीजी ॥ क पाइ भैंसा मारण नही थाय ॥ च० ॥१०॥ भग वतीजी सतक सातमेजी, छठा उदेसारे माय ॥ जीवरी दया अनुकंपा कियाजी, साता वेदनी पु ण्य बंधाय ॥ च० ॥ ११ ॥ दया अनुकंपा कि धाजी, बंधे पुण्यरा थाठ ॥ पाप तो बंध क

ह्यो नहींजी किणही सूत्ररो पाठ ॥ च० ॥१२॥ ज्ञाता सूत्र पेले अध्ययनमेजी, दया अनुकंपा कही सार ॥ गजभव सुसलो राखियोजी, श्रेणक घर अवतार ॥ च० ॥ १३ ॥ दया अनुकंपा करतां थकाजी, पामीये सुखरा थाट ॥ हाथी घोडा रथ पामियेजी, जिहां बोहली कमाइ पाट ॥ च० ॥ १४ ॥ ज्ञाता सूत्रमे कह्योजी, पांचमे अध्येनरे मांय ॥ थावरचा सुदरशण सुखदेवजी, कह्यो विने मूल धरम थाय ॥ च० ॥१५॥ विनारा दोय भेद कह्याजी. आगारने अणगार ॥ साध साधवी श्रावक श्राविका तणोजी, विनो किया खेवो पार ॥ च० ॥ १६ ॥ विनो करे सुद भावसुंजी, आठ कर्मांरी कोड खपाय ॥ जिनजीरा वचन अराधनेजी, मुगत तणा फल पाय ॥ च० ॥ १७ ॥ भगवती सतक बारमेजी, पेला उदेसारे मांय ॥ उलफलाने पोखली जीरो विनो कियोजी, सात आठ पग सामो जाय ॥ च० ॥१८॥ भणा नमस्कार करीजी, दियो विगावणो विगाय ॥ पोखलीजी उतफलाने पूछनेजी. संखजीने वंदना किनी जाय ॥ च०

॥ १९ ॥ संखजीने वंदणा किधा पछेजी, दूजा श्रावकने उपनो धेप ॥ भगवंत कने जायनेजी, संखजीने हेलसा निंदसा विशेप ॥ च० ॥ २०॥ भगवंत कहे हेलो निंदो मतीजी, संखजीरा चोखा भाव ॥ सर्व श्रावक संखजीने खमवियाजी, जिण लियो तिरणरो भाव ॥ च० ॥ २१ ॥ वंदणा मांहे पाप हुंतो तो, भगवंत वरजता जाण ॥ भगवत वरजीया को नहींजी, बोले कूठी वाण ॥ च० ॥२२॥ भगवती शतक इग्यारमेजी, बारमा उदेसारे मांय॥असोभ पुत्र आय वंदणा करीजी, बीजा श्रावक कांइ चितलाय ॥ च० ॥ २३ ॥ उववाइ सूत्रमे कह्योजी, अमरभीरा शिष्य सात सो जाण ॥ नमोथुणंरा पाठसुंजी, अमरजीने वंदणा करी प्रमाण ॥ च० ॥ २४ ॥ नासित सूत्र मे कह्योजी, आठमा उदेसारे माय ॥ न्याती अन्याती श्रावक भणीजी, रात राखिया प्राय चित थाय ॥ च० ॥ २५ ॥ जिण अरथरो निर्णो करोजी, रातरी भोजन अस्त्री परीग्रहो पास ॥ जाणने राख्या थकाजी, प्रायचित आवे च्यार मास ॥ च० ॥ २६ ॥ भेहत कल्प माहे कह्योजी,

पेला उदेसारे माय ॥ अस्त्री रेहवे जिण जाय गाजी, साधाने वरजीया जिनराय ॥ च० ॥२७॥ पुरप रेहवे जिण जायगाजी, आरज्यांने रहणो नहीं कोय ॥ ब्रेहतकल्प मांहे कह्योजी, पेला उदेसारे मांय ॥ च० ॥ २८ ॥ नगवती सूत्र माहे कह्योजी, पनरमा सतकरे मांय ॥ गोसालो ग्रहस्थपणे नगवंत कने रह्योजी, राजगृहीमे च्यार मास थाय ॥ च० ॥ २९ ॥ ग्रहस्थने राखणो नहीं हुंतो तो, नगवंत वरजता जाण ॥ गोसालो पाल्यो नहीं लागतो तो, आप रहता अवर जायगा प्रमाण ॥ च० ॥ ३० ॥ सुगडायंग श्रुत खंध पेले कह्योजी, दुजा अधेनरे मांय ॥ च्यार बोल सेवे नहीजी, जिन कल्पी मुनिराय ॥ च० ॥ ३१ ॥ आडो किंवाड जडे नहीजी, वखाण नही दीराय ॥ तिणा पिण विगये नहीजी, का जो नही लेवे मुनिराय ॥ च० ॥ ३२ ॥ जिण कल्पीने वरजीया सहीजी, थीवर कल्पीने व जीया नही कोय ॥ इण मांहे शंका हुवेतो दुजो उदेसो लेवो जोय ॥ च०॥ ३३ ॥ ब्रेहतक ल्प माहे कह्योजी, पेला उदेसा माय ॥ अवं

दुवार कल्पे नहीजी ॥ आरज्यांने वरजी जिन राय ॥ च० ॥ ३४ ॥ आडो नही जडणो साध नेजी, इसो नही कह्यो तीणमात ॥ आग्या लेइ खोलणो कह्योजी ॥ देखो सूत्र साख्यात॥च० ॥ ॥३५ ॥ आचारंग सूत खंध दूजे कह्योजी, सातमा अध्येनरे माय ॥ ग्रहस्थीरो वारणो ढकीयो हुवेतो ॥ अग्या लेइ खोलणो मुनिराय ॥ च० ॥ ३६ ॥ अग्या लेइ किवांड खोलणोजी, कह्यो दसवी कालकरे मांय ॥ पंचमा अधेनमे देखलोजी, अठारमी गाथा थाय ॥ च० ॥ ३७ ॥ आचारंग श्रुत खंध दूजे कह्योजी. पंचमा उदेसारे माय ॥ संभोगी साध आया थकांजी. आहार पाणी देवे मुनिराय ॥ च० ॥ ३८ ॥ असंभोगी साध आया थकांजी. पाट पाटला देवे संथार ॥ बीनो साचवे वस्त्र तणोजी, हुसी खेवो पार ॥ च० ॥३९ ॥ उत्तराध्ययन तेवीसमेजी, केशी गौतम चरचा कीधी जांण ॥ पंच प्रकारा तीणा दियाजी, बीगावणा कीधा हेत आंण ॥ च० ॥ ४० ॥ व्यवहार सूत्रनी चूलकाजी, तीना सुपनारो विचार ॥ समाचारी जुइजुई कहीजी,

ओलखजो तंत सार ॥ च० ॥ ४१ ॥ दसवी कालक मांहे कह्योजी, तीजा अध्येनरे माय ॥ ग्रहस्थीरे घरे बेठा थकांजी, सत्तावीसमो अनाचार थाय ॥ च० ॥ ४२ ॥ ब्रेहतकल्प मांहे कह्योजी, चोथा उदेसारे माय ॥ ग्रहस्थीरे घरे वखाण देणो नहीजी, वरज गया जिनराय ॥ च० ॥ ४३ ॥ काम पडीया थकांजी, उन्नाथी गाथा देवे सुणाय ॥ थीरचा हुवेतो वखांण देवेजी, जो उतरे उण घर माय ॥ च० ॥ ४४ ॥ उववाइ सुत्रमे कह्योजी, बेलेबेले पारणो थाय, अमरजीने लबध उपनीजी ॥ सो घरा पारणोकीधो जाय ॥ च० ॥ ४५ ॥ शक्र इंद्र इशांण इंद्र नणीजी, उगमो न्नारीजी थाय ॥ लडतालडता काया हुवेजी, संत कुमार बुझावे आय ॥च० ॥ ४६ ॥ गोतम सांमी पूछा करीजी, सूत्र नगवतीरे मांय ॥ कीण अरथे सुख पामीयेजी, फूरमावो श्री जिनराय ॥ च० ॥ ४७ ॥ नगवंत कहे गोतम सुणोजी, चतुर विध संघ साताकारी थाय ॥ हीयेसुयेपत कांमीजी, तिण अरथे मुनिराय ॥ च० ॥ ४८ ॥ राय प्रसेणीमे देखलोजी, राजारे इधको धरमसु रा

ग ॥ सात हजार गाव खालसेजी, तिणरा कि
या च्यार भाग ॥च०॥४९॥ एक भाग राण्या
नीमतेजी, दूजो भाग खजान ॥ तीजो भाग अ
श्व हाथीजी, चोथो भाग दिया दान ॥ च० ॥
॥ ५० ॥ कोइ मास पारणे जेहेर देवेजी, कोइ
पावे दूध नीवात ॥ दोनुं माहे पाप कहेजी, ज्यां
री किण विध मानीजे वात ॥ च० ॥ ५१ ॥ को
इ सतीरो सील खंडेजी, कोइक वरजे आण ॥
दोनुं माहे पाप कहेजी, बोले झूठी वांण ॥ च०
॥ ५२ ॥ वारे सूत्र माहे कह्योजी, भगवंत भा
ख्यो तंतसोय ॥ आघो पाछो आयो हुवे तो, मि
छामि दुक्कडं मोय ॥ च० ॥ ५३ ॥ संवत अठा
रेसे गुणीयासीयेजी, शहर पिपाडरे मांय ॥ ऋष
चोथमलजीरे प्रसादसुंजी, श्रावक गुमानचंद
जी धरम पाय ॥ च० ॥ ५४ ॥ इति ॥

॥ अथ चेतमतीनी चरचा लिख्यते ॥

सासण नायक दियो उपदेस, धरम करो
जीउं मिट जावे कलेस ॥ ज्ञान दरसण चा
रीत्र तप भाव, इणकुं अराध्या भवी जिन ती
रणरो डाव ॥ १ ॥ थें जिनजीरा बचन हिये

धरोजी. तुमे जीव हणीने पूजा कांई करोजी ॥
ए आकणी ॥ सतरे भेद पूजा लेइ नांम, षट
काय जीवांरा करोगोजी हांम ॥ इम किम रीजे
श्री वीतराग, जिके आठारे पापरा कर बेठाजी
त्याग ॥ थें० ॥ २ ॥ पूजा करावो साधु नांम
धराय, इसरो अधेरो नही जिन धरम माय
॥ माहरी माताने भळे कहीजेजी वांझ, दिन
दोफेरा किम थायेजी सांझ ॥ ३ ॥ प्रभुने अं
गी रचो फेर गेहेणा पेहेराय, नाटक करो वलि
ताल वजाय ॥ धामक धया कर चावोजी मो
ख, जिण सांसो पडीयो जावणरो देवलोक॥थें०॥
॥४॥ प्रभु त्यागी हुवा ज्यांने भोग लगाय, थें
वळ गुळ कीधोजी एकण भाव ॥ भोला न जा
णे गाडरी प्रवाय, सीख दिया चोर दंडेजी स
हाय ॥ ५ ॥ सतरे प्रकारे करी जीवाने राख,
ए पूजा कही सूत्रनी साख ॥ भावसुं पूजो श्री
अरिहंत देव, सत्य वा सील चंदन तु अगरज
खेव ॥ थें०॥६॥ आचारंग प्रसणव्याकरण पाट
दया पाळो जिऊं वधे पुनराजी थाट ॥ साठ नांम
कह्या दयारा सोय, जिनमे जीव रीख्या ते पूज

लेवो जोय ॥ ७ ॥ महणो महणो वाणीतो श्री जिनराज, थें हंस्या धरम कर काई कियोजी अकाज ॥ तिर्थंकर ल्यो तीन काळरा देख, सूत्र आचारंगमे वांणीजी एक ॥ ८ ॥ दयारा सागर कह्या श्री भगवांन, थें जीव हणीने कांई तोडोजी तांण ॥ फूल चडावो फेर पाणी ढोल, धरम बतावो थारे घटमेजी पोल ॥ ९ ॥ छकायनो कूटो कर मानोजी धरम, इण वातासु वंधे जादाजी करम ॥ मंद बुद्धी कह्या प्रसण व्याकरण माय, सुगडायंग मर नरके जाय ॥ १० ॥ नवो प्रसाद करावेजी कोय, ज्यांने स्वरग बारमो बतावेजी सोय ॥ जीव हण्यासुं जावे मोख सरग, तो चक्रवर्ति वासुदेव जीवु जावेजी नरग ॥ ११ ॥ उज्जवणा करणे टलावोजी पाप, वलि रोकड दाम दिरावोजी आप ॥ नांम लेइ ल्यो प्रभु देवळ छोड, वें त्यागी थया गया मोख करम तोड ॥ १२ ॥तारणतो हुवा वितराग साध, थें करो सो ओ कुणसोजी माग ॥ निरवध मारग दाख्यो जिनराज, इणने अराध्या सरे आतम काज ॥ १३ ॥ बीना भरतार चोमे ख

वे नार, ते गवादे मिलीया चोकीजी दार॥ जों वो इणरी किम रहे सरम, थें जीव हणीने का ई कर रह्या धरम ॥थें०॥ १४ ॥ इति

अथ तेरपंथी आमनाकी चरचा लिख्यते

इण आरामे निणव विगडीया, दुषम पंचम कालजी ॥ बोगा लोकांने भरमावे, मूरख मांड्यो जालजी ॥ १ ॥ निणव जाणो इणचल गतसुं ॥ ए आंकणी ॥ दुष्टारी आ सरदा देखो, साधपणो दियो खोयजी ॥ कूडो मारग काव्यो कुमती, दान दया उठाया दोयजी ॥ ॥ नी० ॥ २ ॥ साध पणारो सांगज धारयो, पाप गीने छुडाया जीवजी ॥ पंच महाव्रत कूडा पडिया, ज्यारे नहीं दयारी निवजी ॥ नी० ॥ ॥ ३ ॥ गायांरे गोकल बाडामे, आण पहुंती आगजी ॥ काढे जिणने पाप बतावे, माथां ज्यारा भागजी ॥ नी० ॥ ४ ॥ काढण वालो धरमज जाणे, तो लागो पाप अघोरजी ॥ या सरधानें साधु कहेवावे, तिके तीर्थंकररा चोरजी ॥ नी० ॥ ५ ॥ भरीया भाररो गाडो आवे, मारगमे सूतो बालजी ॥ दया देख कोइ लेवे माग

थ, तिणने पाप कहे चंडाळजी ॥ नी० ॥ ६ ॥
तीसाळ्या उपरसुं टावर पडतो, कोई केले ड
रो लेवे देखजी ॥ केले जिणने पाप बतावे, ए
साध नही छे नेकजी ॥ नी० ॥ ७ ॥ कोई की
णहीरो गळो मरोसे, कोई बरजे धरमी जांण
जी ॥ दोनुं जिणाने पाप बतावे, ए दुष्टारा अ
ही नांणजी ॥ नी० ॥ ८ ॥ को एक बेठो किडी
या कीचडे, कोई बरजे पुरष सुग्यानजी ॥
दोनुं जिणाने पाप बतावे, मूरख घोर अग्या
नजी ॥ नी० ॥ ९ ॥ को एक थांम बाळणने ढुंको,
कोई बरजे दया भंडारजी ॥ दोनुं जिणाने पाप
बतावे, लिके निश्चे नही अणगारजी ॥ नी० ॥
॥ १० ॥ कोई परकालो चोर लेजावे, कोई सुप
ती दे धरम ध्यानजी ॥ दोनुं जिणाने पाप बता
वे, आ पाखंडीयानी वाणजी ॥ नी० ॥ ११ ॥
कोई कीणहीने कूवामे नाखे, कोई पाळे जा
णी धरमजी ॥ दोनुं जिणाने पाप बतावे, मूर
ख बंधे माथा करमजी ॥ नी० ॥ १२ ॥ कोई
फेडकेरे कोई झटके मारे, मुसलमान रजपूतजी ॥
प्राण बचायारो पाप बतावे, ज्यां दिया साथी

गतरा सूतजी ॥ नी० ॥१३॥ दान दयामे पाप बतावे, निणव निच करमरा पूतजी ॥ निणव सरधा घटमे पेटी, ज्याणे लाग्यो चूतजी ॥ नी० ॥ ॥१४॥ कोई सतीरो सिलज खंडे, कोई पुण्यवंत राखे पालजी ॥ दोनु जिणाने पाप बतावे, महा मिथ्यातमे लालजी ॥ नी० ॥ १५ ॥ कोई एक वेश्याने घर देवे, कोई देवे पोसाने सालजी॥ दोनुं जिणाने पाप बतावे, ज्यांरी सरधा हुई आलमालजी ॥ नी० ॥ १६ ॥ कोई भूखाने भाठा मारे, कोई रोटी देवे पावे ग्रासजी ॥ दोनुं जिणाने पाप बतावे, ज्यांरो हुवो ग्यांनरो नासजी ॥ नी० ॥ १७ ॥ मास पारणे कोई जेरज पावे, कोई पावे दूध निवातजी ॥ दोनुं जिणाने पाप बतावे, देखो बीकळारी वातजी ॥ नी० ॥ १८ ॥ गोसाळाने वीर बचायो, सूत्र भगोतीरो पाठजी ॥ निणव भगवंतने भोला जाणे, ज्यांरी पुण्याई घाटजी ॥ नी० ॥ १९ ॥ वीर कदे नहीं होवे भोला, नही लगावे दोखजी ॥ ज्यां पुरषाने दोष लगावे, करसी ज्यांरी फोकजी ॥ नी० ॥ २० ॥ भगवतने पिण भारी करमा,

लागो जाणे पापजी ॥ मनेरा लाडू खावे मूरख, माठो मारग थापजी ॥ नी० ॥ २१ ॥ वुधतो बुध गई निणवांरी, जिण दियो अरिहंतने आलजी ॥ तिके गुरसेती कहो किम, धूर दया विनाने वालजी ॥ २२ ॥ हिरा माहे हुंता भेला, वांने दिया कांकरा टालजी ॥ रिसां वलतां अवगुण बोले, बांधे गुरांसु चालजी ॥ नी० ॥ २३ ॥ भांगल कुटल करकर भेला, सामा मांडे सिंगजी ॥ वेसरमाने भारी करमा, हुय बेठा बावरा धिंगजी ॥ नी० ॥ २४ ॥ उर बोलणने नही कोई काचा, जंमाली ज्युं जोयजी ॥ भगवंत आगे भूपा भाष्यो, हुं केवळ ज्ञानी होयजी ॥ नी० ॥२५ ॥ अरिहंत आगे कूडन बोल्या, तो हिवरासु वातजी ॥ दांन दयामे पाप बतायो, जिन धवले जांणो वातजी ॥ नी० ॥ २६ ॥ दांण दयारो कोई निरणो पूछे, तरे बोले वलीने बोलजी ॥ पूछ्या उत्तर देवे नही पाछो, कोई कुहेत देवे भेलजी ॥ नी० ॥ २७ ॥ चित्त लगाय गोटाने चाले, गातिरे देवे गांठजी ॥ निचे गुरदुल चाले निणव, पिण घटमे घणीज

आंटजी ॥ नी० ॥ २८ ॥ दासका नरतां धव धव चाले, जठे इरज्या निरती जोयजी ॥ घणा कोसारी मजल कर जावे ॥ कपटी श्वान तणी परे जोयजी ॥ नी० ॥ २९ ॥ फूंख फूंखनें पाव ज मेले, बंदर जिम नर नारजी ॥ जिम जीणी चाल गेटामे चाले, कपटी चाले कपट आचार जी ॥ नी० ॥ ३० ॥ सूगडायंगरे तेरमे अधेने, अरिहंत नाख्यो एमजी ॥ निणव नीकलसी सा धां माह्यसुं ॥ ए परतख दिठी जेमजी ॥ नी०॥ ॥ ३१ ॥ मनमे जाणे म्हें मारग काढयो, हुवा रहे बन्ना नीवजी ॥ अवूजपे लपराई मांभीं, निण वरी देही निचजी ॥ नी० ॥ ३२ ॥ चोरयासी मा हे चाल्या जासी, दांन दया उठाई दोयजी ॥ सा धांरी पिण निंद्या मांडी, निणव दियो जमारो खोयजी ॥ नी० ॥ ३३ ॥ ए सांभलने निणव सरधा, नही माने पुण्यवंत जीवजी ॥ आ सुण ने सरधा नीकी राखो, ज्यांरो होसी परम कल्या णजी ॥ नी० ॥३४॥ ए बत्तीसी नही कोई गानी, नही इणमे मीनने मेपजी ॥ जो किणरा मनमे हुवे शंका, तो अरुवरू लेवो देखजी ॥ नी० ॥३५॥

तिणरी साध करे प्रशंसारे ॥ हं० ॥ ७ ॥ साव
ज दान संसारी जिवारो, जिणमे पुण्य पाप छे
वेइरे ॥ चतुर हुवे सो विचारी लेजो, पछे मिस
रता मांगा छे केइरे ॥ हं० ॥ ८ ॥ अनुकंपा आ
द देइने आठ दानमे, दोइ वात नही छे छांनी
रे ॥ पुण्य पाप थोडो ने घणो. ते विध जाणे
ज्ञानीरे ॥ हं० ॥ ९ ॥ श्रावक छठ परज्ञाते संभा
ले, छ काय चवदे नेमोरे ॥ आगार राखेतो
रांद जिमावे, तो हंस्या गिणे नही केनोरे ॥ हं०
॥ १० ॥ कोइ कहे मिश्र कठे चाल्यो, ते सुण
जो सूत्रनी शाखोरे ॥ मिश्र ठिकाणा ठावा कि
ना, सुणने सेंठा राखोरे ॥ हं० ॥ ११ ॥ मिश्र
दांन शत्रुकारज केरो, सूयगडांग सुत खंध दू
जेरे ॥ पांचमो आध्येन वत्तिसमी गाथा, ते ज्ञान
लोचन विण किम सूजेरे ॥ हं० ॥ १२ ॥ शत्रुका
रादिकनो साधजीने पूछे, देणवालो कोइ आ
णीरे ॥ पुण्य छे के पाप छे इम कहे, साधु मु
न राखे मिश्र जाणीरे ॥ हं० ॥ १[illegible] जे नीषे
धे तो अंतराय लागे, पुण्य [illegible] त [illegible]
रे ॥ त्रस थावरनी हुवे हंस्या,

धुने लागेरे ॥ हं० ॥ १४ ॥ एकंत धरम ठिकां
णे बोले, पापरो करम लीपेबोरे ॥ मिश्र ठिकां
णे किम नही बोले, इहां पुण्य पापना बधोरे
॥ हं० ॥ १५ ॥ सूयगडांग इग्यारमे अध्येनमे,
मोख मारग साख्यातोरे ॥ संका हवे तो निचि
ता देखो, कोइ नही गुंभारी वातोरे ॥ हं०॥१६॥
॥ धरमी अधरमी धर्माधर्मी, तीन करण तीजे
ठाणेरे ॥ लिणजायगा फल कहो मिश्रनो, मूरख
न माने जाणीरे ॥ हं०॥१७॥ मीश्र गुणठांणो ती
जो चाल्यो, मिश्र फारनो वली जोगोरे ॥ ए दोनुरो
पाठ समवायंगमे चाल्यो, नमाने ज्यांरी श्रधारो
बडो तमासोरे ॥ हं० ॥ १८ ॥ सचीत अचित
मीश्र द्रव्य, तीन नांव राजग्रही बोलाइरे ॥ ए
सुण सूत्र भगवतीरो पाट उघाड्यो, जाणपणा वि
ना खबर न कांइरे ॥ हं० ॥ १९ ॥ आराधणी विरा
धणी मिसरज भाषा, पाठ पन्नवणामे चाल्योरे ॥
साख्यात सूत्रनी वात नही मानो, मत्त झूठो जिण
झाल्योरे ॥ हं० ॥ २० ॥ श्रीवीर जिणंदने सुरिया
भे पूछ्यो, आप दखोलो नाटक पारूंहो ॥ थारा
गोतमादिक छदमस्थ साधाने, माहरि ऋधि दि

खालुंहो ॥ हं० ॥ २१ ॥ अग्या न दिधी नाकारो न किधोरे, मिश्र ठिकाणे मुन राखोरे ॥ अरथ मे उघाडो देखो, रायप्रसेणी ठे साखीरे ॥ हं० ॥ २२ ॥ दसवी कालकमे कह्यो मिश्र पाणी, कांइ उनो कांइ कावोरे ॥ पंचमे अध्येन मिश्र आहार चाल्यो, ते सूत्र न जाणो थें साचोरे ॥ हं० ॥ २३ ॥ दोष बयालीसमे दोय जायगा, दोय मिश्र तिणमे देखोरे ॥ इणरो निरणो थारे हाथे न लागे, तिणसुं थे मांडमेली रागने धेषोरे ॥ हं० ॥ २४ ॥ इत्यादिक इम सूत्रमे ठे, मिश्र तणा घणा बोलोरे ॥ इण बातरो ह्याने इचरज आवे, थे अंतरपाठो क्युं नही खोलोरे ॥ हं०॥ ॥ हं० ॥ २५ ॥ पुण्य जाणो पिण हंस्या नही मानो, तिणसुं उलटो पडगयो आंटोरे ॥ इण श्रद्धामे नही निकले दाणो, थेतो थाकांइ पिंजणोरे ॥ हं० ॥ २६ ॥ धरम पक्षमे साध मुनिसर, अधरममे मिथ्यातीने घाल्यारे ॥ मिश्र पक्षमे श्रावक रह्या, ए तीन पाठ दूजे अंग चाल्यारे ॥ हं० ॥ २७ ॥ हातसुं आरंभ करीने जिमावे, ते पिण हंस्या नही मानेरे ॥ बुधतो

यांरी कठीने बूडी, हियां आडी ढकणा आइरे ॥ह० ॥ २८ ॥ शिव धरमी तो धरम बतावे, ि पंचथावर जीव न जाणेरे ॥ कोइक जैनी हुवा ज्यांरा जोडायत, ए दोनुंरी वात मिली एकण ठाणेरे ॥ ह० ॥ २९ ॥ पेली तो श्रावक हुंता दया धरमी, हुतो हंस्या धरमीरो पासोरे ॥ प छे हुवा हंस्या धरमी. श्रद्धारो करादयो कातो यो कपासोरे ॥ हं० ॥ ३० ॥ किणहीतो नूखाने दिधा मूला ॥ किणही दिधा गसने वाटीरे ॥ दोनुने एकज पुण्य बतावे. ज्यांरी अक्कल कठी ने नाठीरे ॥ हं० ॥ ३१ ॥ कोइतो पाणी काचो ले पायो, कोइ पावे धोवण गासोरे ॥ दोनुंने ए कंत पुण्य बतावे, ज्यारी श्रद्धारो बडो तमासोरे ॥ हं० ॥ ३२ ॥ कोइतो भोजन रांध जीमावे, कोइ सीधी सुखडी देवे सुग्यांनीरे ॥ दोनुने पु ण्य सरीखो बतावे तीणने ग्यानी केऊंके अग्या नीरे ॥ हं० ॥ ३३ ॥ मूरख लोक हुवा वस ज्यां रे, बोले पडाया सूवारे ॥ पूरी जाणपणारी जु गत न जाणे. निंदक मावार, हुवारे ॥ हं० ॥ ॥ ३४ ॥ सचित अचितने करदीधा सरिखा,

नुकतो असुकतो सरीखोरे ॥ कूमत ओ परत
ख दीसे, हाथ कांकणने शुं आरीसोरे ॥ हं०॥
॥३५॥ इम जाणी मिश्र कोइ मति उथापो. घणा
सूत्रनी साखोरे ॥ पुण्य पाप पिण उलख लीजो,
निरवद् वीतरागनी वांणीरे ॥ हं० ॥ ३६ ॥ नि
णव नव बोलमे एकंत पाप बतावे, तेतो उघा
डो कूठोरे ॥ ज्यांरी श्रद्धा सुणने पुण्यवंत अल
गा टलजो, निणव नीच उघाडा कूवारे ॥ हं०॥
॥ ३७ ॥ जिणमे कोइ पखोलारे भाइ, जांणपणो
विचारोरे ॥ घोर मिथ्यातिने दुरगतगांमी, ते
तो निणवांरा बंदारे ॥ हं०॥ ३८ ॥ सतरे बोल
मे सघली जायगा, पुण्य पाप दोय जाणोरे ॥
श्रावक गुणवंत वृतमे घाल्यो, पाणीको गुण पा
णीरे ॥ ह०॥ ३९ ॥ आरनरी तो थें हंस्या जां
णजो, अनुकपा ते दांनोरे ॥ इम सांभलजो थें
उत्तम आदमीयां, लिजो मिश्र ठिकाणो मानीरे
॥ हं०॥ ४० ॥ तस थावरना जीव विणासे, ते
निश्चे कर मानोरे ॥ सघला सूत्रना अरथ वि
चारो, श्रद्धा साची राखोरे ॥ ह०॥ ४१ ॥ दां
दयासुंतो दोलत हूसी, इणमे फेर न सारोरे ।

सुकतो अमुकतो सरीखोरे ॥ कूडोमत ओ परत
ख दांसे, हाथ कांकणने शुं आरीसोरे ॥ हं०॥
॥३५॥ इम जाणी मिश्र कांइ मति उथापो. घणा
सूत्रनी साखोरे ॥ पुण्य पाप पिण उलख लीजो,
निरवद वीतरागनी वांणीरे ॥ हं० ॥ ३६ ॥ नि
णव नव बोलमे एकंत पाप बतावे, तेतो उघा
डो कूडोरे ॥ ज्यांरी श्रद्धा सुणने पुण्यवंत अल
गा टलजो, निणव नीच उघाडा कूवारे ॥ हं०॥
॥ ३७ ॥ जिणमे कोइ पखोलारे भाइ, जांणपणो
विचारोरे ॥ घोर मिथ्यातिने दुरगतगांमी, ते
तो निणवांरा वंदारे ॥ हं०॥ ३८ ॥ सतरे बोल
मे सघली जायगा, पुण्य पाप दोय जाणोरे ॥
श्रावक गुणवंत व्रतमे घाल्यो, पाणीको गुण पा
णीरे ॥ ह०॥ ३९ ॥ आरंभरी तो थें हंस्या जा
णजो, अनुकपा ते दांनोरे ॥ इम सांभलजो थें
उत्तम आदमीयां, लिजो मिश्र ठिकाणो मानोरे
॥ हं०॥ ४० ॥ तस थावरना जीव विणासे, ते
निश्चे कर मानोरे ॥ सघला सूत्रना अरथ वि
चारो, श्रद्धा साची राखोरे ॥ ह०॥ ४१ ॥ दांन
दयासुंतो दोलत हूसी, इणमे फेर न सारोरे ॥

साधांरीतो सुणजो वांणी, उत्तम करजो विचारीं
रे ॥ ह०॥ ४२ ॥ आगम पाठ अरथमे देखने,
सझाय जोडी इण वातोरे ॥ आगो पाछो आ
यो हुवेतो, मिछामी दुकड मोयोरे ॥ हं०॥ ४३॥
सात सूत्रनी साखछे इणमे, घणा सूत्रनो स रा
सेरे ॥ श्री वितरागनी वेण सुणीने, श्रद्धा राखो
साचीरे ॥ ह०॥ ४४ ॥ हंस्यारो पाप अनुकंपारो
पुण्य, आ श्रद्धाछे सुधीरे ॥ हंस्या गिणा नही
त्रस थावर जीवांरी, अक्कल ज्यांरी डूबीरे ॥हं०
॥ ४५ ॥ चरचा सझाय जोडी जुगतसुं, सोजत
सेहर मझारोरे ॥ पुज्यश्री जेमलजीरे प्रसादे, ऋ
ष रायचंदजी पर उपगारोरे ॥ ह०॥ ४६ ॥ इण
रीतो प्रतीत राखजो, जिम होसी सिवपुर वासो
रे ॥ सवत अठारे वरस तेतीसे, चेत महिने
जोडीरे ॥हं०॥४७॥ साची श्रद्धामे सैंठा रहीज्यो,
खोटी श्रद्धा दिजो त्यागीरे ॥ अरथ अरथरो
निरणो करने, लजो सुरत विचारीरे ॥हं०॥४८॥
॥अथ चेतमतीका आमनाकी चरचा लिख्यते ॥
श्रावक धरम करो सुखदाई ॥ ए देशी ॥ द
या नगोती छे सुखदाई, सुगत पुरीरी साईजी,

साठ नांम दयाना चाल्या ॥ प्रसन्न व्याकरण मा
हीजी ॥१॥ हंस्या धरम कुगुरानी वांणी ॥ ए आं
कणी॥ हंस्या आद अनादरी सेंधी ॥ वकरो वुगण
धावेजी ॥ बेटा मोठा कर कर हरखे ॥ गुरू
विन ग्यांन न पावेजी ॥हं०॥२॥ धरम अपूरव
करतां दोरो ॥ इंद्रीया सवाद घटावेजी ॥ हंस्या
करतां धामक थया, भोळाने मन भावेजी ॥३॥
धरम वतावे सरग बारमो ॥ नवो प्रसाद करा-
वेजी ॥ इण वातां देव लोक सिधावे ॥ तो धनवं
त नरग न जावेजी ॥हं०॥४॥ लांखा क्रोडारा द्रव्य
लगावे ॥ कुगुरु मिली वेहीकावेजी ॥ तिका
चूरण भापा दीखावे ॥ गोला गुथ चलावेजी ॥५॥
एक सूत्रनी वात नही मानोता ॥ सगला सूत्र
देखोजी ॥ हंस्या कर कर कुगत पोहोतां ॥ तिहां
मार तणो नही लेखोजी॥हं०॥६॥ जिण सासणनी
जीव दया ऊपर ॥ खोजी हुवे तिको पावेजी ॥
हंस्या माहे धरम वतावे ॥ जल मंथीया घीरत
नही आवेजी ॥ ७ ॥ जिण आलाते पापना
थानक ॥ महा नासित उत्थापीजी ॥ देवरा भोजग
पेट भरीया ॥ हीनाचारिया थाप्याजी ॥हं०॥८॥

देखा देखी बाबर पडीया ॥ अंधा आगळ अंधोजी ॥ परयरा थाट दयासु बंधसी ॥ नही हंस्यासुं संधोजी ॥ ९ ॥ पच महाव्रत साधुजी लीना ॥ दूर न्नागा डक्यासीजी ॥ ते हंस्याने रूडि जाणे ॥ तो वरतमे होय विनासाजी ॥१०॥ देस थकी श्रावक व्रत पाले ॥ हस्या कर घर बेठोजी ॥ जो हंस्याने आगी जाणेतो ॥ समगत पग नही सेंठोजी ।हं०॥११॥ हंस्या माहे धरम परुपे ॥ ए अनारजनी वाणीजी ॥ आचारग सुगडायंगमे सुणता ॥ नरग तणी सेंनाणीजी ॥ ॥१२॥ ग्याता अग द्रोपदा पूजी ॥ परणे वाने वारेजी ॥ जो द्रोपदा श्राविका हुवे तो ॥ पांच धणी कीम धारेजी ॥ १३ ॥ तेहणे समगत किण वीध आवे ॥ नीहाणो नही पुगोजी ॥ मदने मांस पचावें कानो ॥ श्रावक आणें सुगोजी ॥ १४ ॥ सुर सूरियाभे परतमा पुंजी ॥ राज वेसणने ठाणो नीं ॥ वीजी वीरीया पुजा नहीं दीसे ॥ वीजे देव इम जाणोजी ॥हं०॥१५॥ आणंदने आलावे न्नाखी ॥ प्रग्रही चेतन वधेजी ॥ साधु हुयने न्नीलीया जंमाळी॥ ते आणद नही वदेजी ॥१६

अरिहंतने अरिहंतना साधांने, अमर वंदे पेमो जी ॥ चेइ अरथ प्रतमाने वांदेतो ॥ साधुने चांदसे केमोजी ॥ १७ ॥ परमिंदर दोनुंने लेगा ॥ साधुने जाय जुहारोजी ॥ प्रतमाने दोखणमुं लागो ॥ ते पुंजताने बारोजी ॥ १८ ॥ जंगा विद्या चारण वांदता ॥ केवळ ज्ञानके ताई जी ॥ विन आलोया बिराधक भाख्या ॥ मानुं खोत्र विन नाईजी ॥ १९ ॥ चमरने इधकारे चर चा ॥ तिहां तुमे प्रतमा जाणोजी ॥ प्रतमातो सुर लोकमे हुती ॥ पिण वीर बचाया प्राणोजी हं० ॥ २० ॥ अरिहंत चेई साधुनो सरणो ॥ तिहां तुमे आंटो आणोजी ॥ चेई शब्द बदमस्त जि नेसर ॥ तिजो शब्द इम पिछाणोजी ॥ हं० ॥ २१ ॥ राजा नगरादिक सिणगारीया, सेन्यासुं परवरी याजी ॥ जिण आरंभमे धरम बतावे, तो लागे सावज किरीयाजी ॥ २२ ॥ मांन बधाई कारण किधा, ऋधिवंत भ्रिधकर गरजेजी ॥ संसारथा नो बांदो जाणी ॥ भगवंत ते नही बरजेजी ॥ ॥ २३ ॥ वांदणनी आग्या दीधी, तिहां तुमे ध रम पिछाणोजी ॥ तीखुत्तो गुण वंदणा किधी,

भावे सुणो वखाणो जी ॥हं०॥ २४ ॥ सूरियाभने नाटकनी वीरीया; भगवंत चुपज किधीजी ॥वाद ण कारण आग्या मांगी, भगवंत हरषे दीधी-जी ॥ २५ ॥ तीर्थंकरने घरमे बेठांणे, साधु न-वंदे कोई जी ॥ तो साधु प्रतमा न की-म वदे ॥ अथसे एक न होईजी ॥ २६ ॥ चा-मर छत्र सिंघासण गांजे, भगवंत आप विरा-जेजी ॥ भगवंतरे मूरग नहीं काई, देव तणी चुतराई जी ॥ २७ ॥ वीजो साधु इण विध सेवे, करमसुं लिपावेजी ॥ भगवंतरे इरीया भई की रीया, तीजे समे खपावेजी ॥ हं०॥ २८ ॥ गोसालो निंदा कर बोल्यो, भगवंत ऋधि कीम माणोजी ॥ साध कहे भगवंत वितरागी, तुं धरमनो मरम न जांणे जी ॥ २९ ॥ गोतमने पांखडी बोल्या ॥ थें सुधा व्रत नहीं पालोजी ॥ उठो बेठो हालो चालो, थें पाप किसी विध टालोजी ॥ ३० ॥ हें साधु सधा आचारी, करा छ कायनो पाळोजी॥ थांरी केहणीं येइज मूरख, विरत विना गों वा-ळोजी ॥ ३१ ॥ च्यार निखेपा सूत्रे चाल्या, भा-व विन कीम मानोजी ॥ तीन बोलमे गुण न

धरमरो वांटो, एकणमे अधरमरो पाठो ॥ आठ दान अरथ कहेरे नही ॥ आ० ॥ १६ ॥ एकंत पाप कहे अनाचारी, एकलो पुण्य कह्यां करम भारी ॥ सूयगडांग सूत्रनी साख सही ॥ आ० ॥ १७ ॥ एकंत पुण्य पाप नही कहणो, जिननी रा आज्ञा माहे रहणो ॥ आरम्भ सहित जे कारज थई ॥ आ० ॥ १८ ॥ मूरखा मांडी मेल्यो गांगीरो रोलो, वली दुषम कालरो लोक भोलो॥ अवनीतारी वात जाणीरे सही ॥ आ० ॥ १९ ॥ साधांरा तो अवगुण सूजे, तिके मारग पडगया दूजे ॥ कजीयाने आगा जाणे उन्हारे सही ॥ आ० ॥ २० ॥ ऋपरायचंद कहे ठीक करो, को इ खोटी श्रद्धामे मतीरे पगो ॥ ए शेहेर सोजतमे जोड कही ॥ आ० ॥ २१ ॥ इति ॥

॥ अथ मासत्या कृष्णाजीरा गुण लिख्यते ॥

सरस्वती माता विनवुंसरे, गणधर लागु पाय ॥ सत्या तणा गुण गावसुसरे, दिजो बुद्ध पसाय हो ॥ कृष्णाजी सतियां, भलाने पधारया दिखण देशमे ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ गढवाणी कुलमे ऊपनीसरे, मूता कुलमे आइ ॥ जि

जारे गुरुनी कनेसरे, संजम लेवा बाइ हो॥क्र०
॥ २ ॥ देश तो मुरधर दिपतोसरे, जैतारण सु
खकार ॥ रतनचदनी दिकरीसरे, लिधो संजम
भार हो॥क्र०॥३ ॥ वेला तेला और पंचोला, पें
सठ तपस्या किध ॥ पेठ हिवरामे कियो चोमासो,
तपस्या हुइ प्रसिद्ध हो ॥ क्र० ॥ ४ ॥ वगनाजी
गुरु वेन कहीजे, वरावरीनी जोड ॥ आंबोरी इ
कतोतर कीधा, दिया प्राक्रम फोरहो ॥क्र०॥५॥
ठाणा तिनसुं विराजियासरे, घोरनंदी सुखकार॥
देव जोग तिहां हुयोसरे, हरख्या सहु नरनार
हो ॥क्र०॥ ६ ॥ जैन धर्म दिपावियोसरे, दिखण
देश मझार ॥ उत्कृष्टी तपस्या करेसरे. पोचे
भवजल पार हो ॥क्र०॥७॥ सत्यां तणा गुण गावी
यासरे,पूज्य तणे प्रसाद॥कूंदणमलतो इम कहेसरे,
मिलसी अविचल वास हो ॥ क्र० ॥८॥ उगणीसे पें
तालीसेसरे, आसोज सुध वीज रविवार॥ गुणवंती
सत्यां कहीसरे, वरत्यां मंगल चारहो ॥ क्र०॥ ९ ॥
अथ साधु मुनिराजको आचार स्तवन लिख्यते
साधुजीरो मारगरे सुध थें परखजो, कठण
घणो छे पंथ ॥ भविकजन ॥ नाम मिंतररे सा-

ध दिसे, घणा पिण मुसकल हे परमारथ ॥१॥ भविकजन ॥ साधुजीरो मारगरे कठन कह्यो केवली ॥ ए आंकणी ॥ उत्तम प्रांणी हुवेते आद रे, छोड संसारना फंद॥भ०॥ एक वेलाइरे सुध आराधीयो, वरते परमाणंद ॥ भ०॥ सा०॥२॥ साची समगतरे पेली विना तणी, इण ऊपर मंडाण ॥ भ० ॥ आहार पाणीनीरे सुध करे गवे खणा, ते पांमे निरवांण ॥ भ० ॥ सा० ॥ ३ ॥ दोष बयालीस हो टाले बेहेरतां, चूतर ते नर जाण ॥ भ० ॥ पाच न लगावेरे मुनी मांदला तणा, जिणवर वचन प्रमांण ॥ भ० ॥ सा० ॥ ॥४॥ नाम धरावेरे मुनिवर मोटका, लेवे आधा करमी आहार ॥ भ०॥ त्यांरी करणिरे लेखा मे नहीं, जाणो नीपण छार ॥ भ० ॥ सा० ॥ ५ ॥ सूत्र भगवती माहेरे तुमे देख ल्यो, आधा कर मीं खाय ॥ भ० ॥ जिणरा घटमेरे दया रहे न हीं, भमसे च्यारू गत माह्य ॥ भ०॥ सा०॥६॥ इमरत रस सरीखी पिण इंधकी कही, श्रीजि नवरनी वांण ॥ भ० ॥ मेह जिम वरसे हो मंरू छ ऊपरे, ले आपतणो रस तांण ॥ भ०॥सा०॥

॥ ७ ॥ सीतज एकोरे मीळे सुध आहारमे, आ
धाकरमीनी होय ॥ भ० ॥ तेतो आहाररे भो
गवे नही, परठण चाल्याछे जोय ॥ भ०॥सा०॥
॥ ८ ॥ गुणवत मुनिवररे आया वेहरवा, असु
झतो आहार धामे नरनार ॥ भ०॥ उण घरसुरे
आहार नही लेवणो, ओ साधतणो आचार ॥
भ० ॥ सा० ॥ ९ ॥ कदास कोईरे कारन भोग
वे, रसनो गिरधी आहार ॥ भ०॥ तो सूयगमां
ग सूत्ररे पेला सुतखडमे, दोय पक्षनो सेवण
हार ॥ भ० ॥ सा० ॥ १० ॥ ठांम ठांम घणी
जायगारे सूत्रमे देखलो, आहार सुध उपरे तां
न ॥ भ० ॥ वुद्धि पिण समी परंगमे समी, थे
सूतर लेजो मानके ॥ भ० ॥सा०॥११॥ घर छो
डीरे संजम आदरे, पिण हुवो रहे ग्रहस्थनो दास
॥ भ० ॥ तांक तांक जावेरे ताजा घरां गोचरी,
तो साधपणासुं कह्यो पास ॥ भ०॥ सा०॥ १२ ॥
आपा नंदीरे वैतरणी कही, आपा कुंमल साम
ली जांण ॥ भ० ॥ आंपा नंदन वनरो सुख
कह्यो, आंपा कामधेनु समान ॥भ०॥सा०॥१३॥
॥ भविकजन ॥ साधरो मारगरे सेहेणा केई

सांभले, ॥ ए आंकणी ॥ करतां अकरतारे ओही
ज आतमा, सुख दुःखरो भोगवण हार ॥ भ० ॥
मिंत्री कुंत्रीरे ते पीण आसही, सूत्र उत्तराधेन
मजार ॥ भ० ॥ सा० ॥ १४ ॥ फुटरो मिणीयो
रे हुवे कोई कांकरो, ते दिसतो रतन झळकाय
॥ भ० ॥ पिण पारखुरे तो हात आया थकां,
मुंघे मोल नही थांय ॥ भ० ॥ सा० ॥ १५ ॥
थांली मुठीरे माह्ये कीवुं नहीं, टाबरने कहे ची
गाय ॥ भ० ॥ वतीया देसुंरे नेडो आय जाय,
पिछे परो छीटकाय ॥ भ० ॥ सा० ॥ १६ ॥
इरीया भांखारे तिमहीज एखणा, आयाण भंड
पास उच्चार ॥ भ० ॥ इरीया खपरे जो न
ही राखसी, तोई उगारे पातरा मुपती निकमो
लीयो भार ॥ भ० ॥ सा० ॥ १७ ॥ सुजतो अ
सुजतोरे मूल छोडे नही, वले सीख दीया मांने
द्वेष ॥ भ० ॥ ज्यांने अगन सरीखीरे दीधी ओ
पमा, भीसमा अधेनमे लेवो देख ॥ भ० ॥ सा०
॥ १८ ॥ सचीतरे संघटेरे हुवे कोई मानवी, उ
ठकर वंदणा कीध ॥ भ० ॥ उण घररोरे मुनी
आहार भोगवे, मुनिरो कारज नहीं सीध ॥

न० ॥ सा० ॥ १९ ॥ न्याय मारगनीरे सीख
दिया थकां, उलटी मान्हे ओम ॥ न० ॥ वीनो
मारग रे तीणनेहीं ओलख्यो, मारग पडीयो
ओर ॥ न० ॥ सा० ॥ २० ॥ तरवार शस्त्रे
होवे मोटको, तो बेरीरे आवे हात ॥ न० ॥
झाल्यो ओगोरे आगे नाहीं, करे शरीरनी घात
॥ न० ॥ सा० ॥ २१ ॥ वेताळ देवनेरे पेली
खीलीयो नहीं, इवुहीं झाफो देजाय ॥ न० ॥
मिंतर जीणरोरे फल दायक नहीं, सामो जाय
गट काय ॥ न० ॥ सा० ॥ २२ ॥ बैरी सगोरे
करे नहो रूठो थको, गळारो कांपणहार ॥ न०
तिणथी इवकोरे आकारे आतमा, अशुभ प्रव
तावे तिवार ॥ न० ॥ सा० ॥ २३ ॥ इण दृष्टां
तेरे सूत्र पिण जाणजो, अवीनयसुं नणे साक्षा
त ॥ न० ॥ परमारथरे शुद्ध आया विना, उल
टो बंधावे मिथ्यात ॥ न० ॥ सा० ॥ २४ ॥ ज्ञा
नी गुरूनेरे शुद्ध नहीं अराधीया, वली करे जि
म अपणी आवे दाय ॥ न० ॥ ज्ञानी भाख्यो
रे भेख आसरे, पेट भराई कराय ॥ न० ॥ सा०
॥ २५ ॥ त्रिन अंकुसतो बिगडीया छे घणा,

कुशिष्य कुपुते कुनार ॥ भ० ॥ अंकुस माथेरे गुरुरो राखे नही, ते कीम तिरसी संसार ॥ भ० ॥ सा० ॥ २६ ॥ वैरी सगोरे हुवो कोई आपरो बापरो मारण हार ॥ भ० ॥ मनकर तीणरोरे बूरो नही चिंतवे, ते पांमे भवपार ॥भ० ॥सा० ॥ २७ ॥ कोई अनारजरे रेकारो दिये, तोही म न मांहे नहीं आणे रोस ॥ भ० ॥ जीवरा थारा दियारे थर उघरीया, नही किणरोही दोस॥भ० ॥ सा० ॥ २८ ॥ कोई कांपेरे वंस ले करी, कोई चंदन चरचे काय ॥ भ० ॥ दोनुं उपरे भाव सरीखारे, तो अमरापुर जाय ॥ भ० ॥ सा० ॥ ॥ २९ ॥ जसरा भूखा रे करे खुसामती, वले रा खे ग्रहस्थसुं घणो प्रेम ॥भ० ॥ मोठे थांपेरे सो हे नहीं राखरी, लाल पाल घणो एम ॥ भ० ॥ सा० ॥ ३० ॥ घरने पुंजारे कीणरे थोडी हुवे, पिण परतीत लोकरे माय ॥ भ० ॥ तिणरो प लोरे पाछो थेलें नहीं, कमाय आगीतरे खाय ॥ भ० ॥ सा० ॥ ३१ ॥ पूज्य थईनेरे पाट विरा जीयां, मिटीयो घरनो सोच ॥ भ० ॥ कलेस पं मारे इण देहीने, करकर मांथे लोच ॥ भ० ॥

॥ सा० ॥ ३२ ॥ मैला कपडारे मन माने नहीं,
उजलासु धरे अभिलाप ॥ न० ॥ ते तो विभु
खारे दोप मोटो कह्यो, दसमी कालक माह्य ॥
न० ॥ सा० ॥ ३३ ॥ सोना निमतेरे धोवे लुग
डा, उजला राखे पंडूर ॥ न० ॥ सूयगडांगमेरे
अधन सातमे, संजमसु कह्यो दूर ॥ न० ॥ सा०
॥ ३४ ॥ वाणिया बणायोरे डिल रहे जोवंता, लुं
वे परिसा मेल ॥ न० ॥ ते तो लक्षणरे नहीं वे
साधुरा, जाणीजो तुमे छेल ॥ न० ॥ सा० ॥३५॥
काल अनतोरे रुलीयो वे जीवरो, संजम लियो
वेहु बार ॥ न० ॥ एक घरसुंरे आहार च्यारु नि
त भोगवे, लागेसी अनाचार ॥ न० ॥ सा० ॥
॥ ३६ ॥ न्याय मारगरी रे सिख साधुने देणी,
तो पिण तिणसुरे धेक राखे नहीं ॥ न० ॥ रस
नो गिरधी रे होयने डूबे नही, सांमो गिणे उप
गार ॥ न० ॥ सा० ॥ ३७ ॥ अटवी माहेरे भू
लो कोई मानवी, चाले दिसा सूलीयो होय ॥
॥ न० ॥ तिणने मारगरे दाखे पांधरो, ते राजी
किसो एक थाय ॥ न० ॥ सा० ॥ ३८ ॥ इण द
ष्टातेरे गुण लेवे सावजी, धन्य ज्यांरो अवतार

॥ भ० ॥ संका कांईरे थें मत राखजो, कह्यो बी जा अंग मझार ॥ भ० ॥ सा० ॥ ३९ ॥ घर छोडीनेरे संजम आदरीयो, खावे भिक्षा मांग ॥ भ० ॥ अहंकार क्रोधकरे ते छेडया नहीं, तो जांणीजो घरनो अभाग ॥ भ०॥सा०॥४०॥ गेणां गाठारे तजने निसरया, जांमो अंगी पाग ॥ भ० ॥ क्रोध कपटाइरे लोभ नही छोडि यो, तो ओही जांणजो सांग ॥ भ० ॥ सा० ॥ ॥ ४१ ॥ ताजो खाय खायरे देही बधारसी, लेसी बोहोली निंद ॥ भ० ॥ मोख तणोरे धणी मत जाणजो, ते हुंसी संसारनो विंद ॥ भ० ॥ सा० ॥ ४२ ॥ धरम ध्यांन करसीरे निंद निवारसी. वले तपकर देसी सोख ॥ भ० ॥ सासतो कि ल्लोरे कायम ते करे. अखरा राजछे मोख ॥ भ० ॥ सा० ॥ ४३ ॥ इत्यादिकतोरे भाव कह्या घ णा. पिण लेप मात्र विस्तार ॥ भ० ॥ अनंतो ज्ञान थोरे श्रीभगवानरो कह्यो. सो नही आ वे पार ॥ भ० ॥ सा० ॥ ४४ ॥ जे नरनारीरे सुध अराधसी. ज्यांरा तुटसी करमारा फंद ॥ भ० ॥ पूज्यश्री पंडितह्रो जैमलजी प्रसादथी, इ

म कहे रिख रुपचद ॥ भ० ॥ सा० ॥ ४५ ॥

॥ अथ सोभागमलजी माहाराजरा गुणारो ॥

॥ चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ तीरथ नायक विनवुं, सिवरू सारद माय ॥ गुण साधांरा गावसुं, दीजो मुज बुद्ध पसाय ॥ १ ॥ धन जगमे जननि जएयां, लेवे संजम भार ॥ सूर वीर सोहि जाणिये, जीते क क्षायक च्यार ॥ २ ॥ जैन धर्म दीपावीयो, सो जनम्यां परवाण ॥ सोभागमलजी साधुना, भ वियण सुणो वखाण ॥ ३ ॥ दीखण देसमे दी पती. घोडनंदी सुभथांन ॥ लूणया बुधमलजी तिहां, ज्ञानी गुणकी खाण ॥ ४ ॥ तस घरणी गुणवानहे, तिजा बाइ नाम ॥ सति सीरोमण जाणीये, दया धर्म सुखधाम ॥ ५ ॥

ढाल १ ली ॥ ललना देस मनोहर मालवो ॥ ए देशी ॥ श्रावक व्रत पाले भला, बुधमल जी बुद्धवानोरे ॥ खरच वरच रुजगारमे, वे रु डो नही वांनोरे ॥ श्रावक व्रत पाले भला ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ संसारना सुख भोगतां, कूखे रतन उपायोरे ॥ सुभ लगने ने शुभ घमी, ति

॥ न० ॥ संका कांईरे थें मत राखजो, कह्यो वीजा अंग मझार ॥ न० ॥ सा० ॥ ३९ ॥ घर छोडीनेरे संजम आदरीयो, खावे भिक्षा मांग ॥ न० ॥ अहंकार क्रोधकरे ते छोडया नही, तो जांणीजो घरनो अभाग ॥ न०॥सा०॥४०॥ गेणां गाठारे तजने निसरया, जांमो अंगी पाग ॥ न० ॥ क्रोध कपटाइरे लोभ नही छोडियो, तो ओही जांणजो साग ॥ न० ॥ सा० ॥ ॥ ४१ ॥ ताजो खाय खायरे देही वधारसी, लेसी बोहोळी निंद ॥ न० ॥ मोख तणोरे धणी मत जाणजो, ते हुसी संसारनो विंद ॥ न० ॥ सा० ॥ ४२ ॥ धरम ध्यांन करसीरे निंद निवारसी. वले तपकर देसी सोख ॥ न० ॥ सासतो किछोरे कायम ते करे. अखरा राजवे मोख ॥ न० ॥ सा० ॥ ४३ ॥ इत्यादिकतोरे भाव कह्या घणा. पिण लेप मात्र विस्तार ॥ न० ॥ अनंतो ज्ञान थोरे श्रीभगवानरो कह्यो. सो नही आवे पार ॥ न० ॥ सा० ॥ ४४ ॥ जे नरनारीरे सुध अराधसी. ज्यांरा तुटसी करमारा फंद ॥ न० ॥ पूज्यश्री पंडितहो जैमलजी प्रसादथी, इ

म कहे रिख रुपचद ॥ न० ॥ सा० ॥ ४५ ॥

॥ अथ सोनागमलजी माहाराजरा गुणांरो ॥
॥ चोढालीयो लिख्यते ॥

दुहा ॥ तीरथ नायक विनवुं, सिवरू सारद माय ॥ गुण साधांरा गावसुं, दीजो मुज बुद्व पसाय ॥ १ ॥ धन जगमे जननि जण्यां, लेवे संजम नार ॥ सूर वीर सोहि जाणिये, जीते क ह्नायक च्यार ॥ २ ॥ जैन धर्म दीपावीयो, सो जनम्यां परवाण ॥ सोनागमलजी साधुना, न वियण सुणो वखाण ॥ ३ ॥ दीखण देसमे दी पती, घोडनंदी सुनथांन ॥ लूण्या बुधमलजी तिहां, ज्ञानी गुणकी खाण ॥ ४ ॥ तस घरणी गुणवानहे, तिजा बाइ नाम ॥ सति सीरोमण जाणीये, दया धर्म सुखधाम ॥ ५ ॥

ढाल १ ली ॥ लजना देस मनोहर मालवो ॥ ए देशी ॥ श्रावक व्रत पाले नला, बुधमल जी बुद्धवानोरे ॥ खरच वरच रुजगारमे, बे रु डो नही बांनोरे ॥ श्रावक व्रत पाले नला ॥ ए आकणी ॥ १ ॥ संसारना सुख नोगतां, कूखे रतन उपायोरे ॥ सुन लगने ने शुन घमी, ति

जादे सुत जायोरे ॥ श्रा० ॥ २ ॥ सुत लंछ
ण गुण देखने, मिलकर कुटुंब तमामोरे ॥ रंगर
लीये वधामणा, वादरमल दीयो नामोरे ॥ श्रा०
॥ ३ ॥ पांच वरसना ते थया, साथ जलि विध
पोखेरे ॥ साचा सरणा सरधिने, पिता गया प
रलोकेरे ॥ श्रा० ॥ ४ ॥ नाह तणो दुःख ना ख
मे, दीख्या लेवी मांडीरे ॥ सुत नानडीयो देख
ने, संबंधीया दीवी आडीरे ॥ श्रा० ॥ ५ ॥ गु
मासता घर चालवे, पुंजी अण सुमारोरे ॥ सु
त सगपण करवा भणी, मुरधर कियो हे विचा
रोरे ॥ श्रा० ॥ ६ ॥ तीजा सूत संगे करी, निज
वापोति आयारे ॥ नानो निरमल नेहथी, सेहर
जैतारण लायारे ॥ श्रा० ॥ ७ ॥ देवली सगपण
साधियो, जोड बराबर जोईरे ॥ गेणो घाल्यो
हुसथी, सरा करे सब कोईरे ॥ श्रा० ॥ ८ ॥ पूज
दोलतरामजी तिण समे, सेहर जैतारण आयारे ॥
साध शिरोमण जांणने, सबहीके मन भायारे
॥ श्रा० ॥ ९ ॥ नगरीए साध समोसरया, दीवी
देशना भारीरे ॥ अमृत वांणी सांभली, प्रसन्न
थया नर नारीरे ॥ श्रा० ॥ १० ॥ श्रावकांरी विनती

थकी,तिहां चोमासो करियोरे॥केइक पुरष प्रतिबो धीया, पोसा व्रत आदरियारे॥ श्रा० ॥११॥ पेली ढाल पूरी थई, सुखे गयो चोमासोरे॥ सोनागमल जी सावनो, आगे छे अती जासोरे॥ श्रा०॥१२॥

दुहा॥ बादरमलजी साधके, जावे पास ह मेश॥ मनको राच्यो धरममुं, लिखी तंतकी रेश॥१॥ मन वैरागे वालीयो, ईथर देख संसार॥ साधासूं इसकी कहे, लेसुं संजम भार॥२॥ साध कहे सुख उपजे, सोही कीजे काज॥ आज करेसो अब करो, काल करेसो आज॥३॥ बादरमलजी मायसूं, ऐसी भाखे आय॥ सजम लेसु सांमनी, दीयो मुज बुद्ध पसाय॥४॥

ढाल २ जी॥ रिखब जिनेश्वर प्रितम माह रो॥ ए देशी॥ साचो सगपण माता साधनो, जूठा जगका नातोरे॥ धन दोलतने त्रीया ति णसमे, कोइय न चाले साथेरे॥१॥ साचो स गपण माता साधनो॥ ए आंकणी॥ अनुमत दीयो मुज माता मनथकी, मेटो मोहनी पासोरे. एक घडी नही घरमे राखवे, निकल जाय जब सासोरे॥ सा०॥२॥ मोय नटणरीरे जाया आं

खडी, सुख उपजे जिम किजेरे ॥ सिंह थकी तुं संजम आदरो, तेहीज व्रिद पालीजेरे ॥ सा० ॥ ॥ ३ ॥ नानो मामा आडा हुय रह्या. विरड कहे युं काकोरे ॥ साधु नूरकी नाखर ओलख्यो. संग न किजे याकोरे ॥ सा० ॥ ४ ॥ सगा सनेही सब भेला थया, भलीय भात समजावेरे ॥ साचा कूठारे जो हुवे पारखु, सो कीणसे न ठगावेरे ॥ सा० ॥ ५ ॥ बादरमलजी सबसुं परचने, आव्या मुलख मेवाडोरे ॥ धन दोलतने तिरीया परहरी, संजमसुं चित गाडोरे ॥ सा० ॥ ६ ॥ पूज दोलतरामजी गंगापुर मिल्या, तिहां जाय संजम लिनोरे ॥ च्यार कपाय इण संसारनी, तजकर मन थिर किनोरे ॥ सा० ॥७॥ संवत उगणीसे वरस इकवीसमे, माघ मास सुध पांचोरे॥ पूज दोलतरामजी गिरवा गुरु मिल्या, संजम लियो चित साचोरे ॥ सा० ॥ ८ ॥ पूज्य कृपा ते सोभा साधमे, कर रह्या लोक तमामोरे ॥ पूज दोलतरामजी दिलसे भावतो. सोभागमल दियो नामोरे ॥ सा० ॥ ९ ॥ माता महिना चउ वियां पछे, लिनो संजम भारोरे ॥ कठण तपस्या

उत्कृष्टी करी, गया खेत्रो पारोरे ॥ सा० ॥ १०॥ दूजी ढाले दुःख दोहग टल्या, वाल्यो मन वैरा गेरे ॥ निरतीचारेरे संजम पालते, धन्य साधु सोभागेरे ॥ सा० ॥ ११ ॥

दुहा ॥ सोभागमलजी सूरमा, मांडयो तप विसाल, अष्ट करम दल जीतवा ॥ करी ग्यानं की ढाल ॥ १ ॥ सुमति गुप्ती हिरदे धरे, पाले महाव्रत पाच ॥ बाइस अति परीसा सहे, मन कु राखे खांच ॥ २ ॥ छ तप बाहेरका करे, छ भीतरका जांण ॥ सुणताइ सुख उपजे ॥ ऐसी अमृत वाण ॥ ३ ॥ सीत ताप हेमंत ऋतु, स हे रहे थीर होय ॥ दया हिये पट कायनी, ज मी धरे पग जोय ॥ ४ ॥

ढाल ३ जी ॥ वेग पधारो मेहेलथी ॥ ए दे शी ॥ पूज्यतणा गुण गावसा, दोलत दयाये निधा न ॥ जिणरे चेला पाटवी, सोभागमलजी सुजा ण ॥ धन धन दरसण पूज्यना ॥ ए आंकडी ॥ ॥ १ ॥ सोभागमलजी साधनो, उतम छे आ चार ॥ दोष बयालीस टालने, लेवे सुजतो आ हार ॥ ध० ॥ २ ॥ संख जिसा निरलेपवें, नि

रमल चंद समान ॥ ग्यान रवी उद्योतने, नासे तिमर अग्यान ॥ ध० ॥ ३ ॥ सागर कहीजे विवेकना. धरत इग्यारे अंग ॥ बारा भेद तपस्या करे. आठ मदाकु जंग ॥ ध० ॥ ४ ॥ पट बारे भेदे करी, ब्रम्हचर्य पालण हार ॥ दस विध जति धर्मकु धरे. टाले बावन अनाचार ॥ ध० ॥ ॥ ५ ॥ विचरे भवीजिन तारवा, लालच नहीं निग्रंथ ॥ भवसागरना भोलवुं, सुलभ बतावे पंथ ॥ ध० ॥ ६ ॥ उष्णकाले जाय रेतमे, कठण तापना लेत ॥ मन मारीने वस करे, पांचुं इंद्रीय समेत ॥ ध० ॥ ७ ॥ विंतराग विसवास धरे. सीमरे आठु जाम ॥ परनिंद्या पर इरखा, तजे प्रमाद तमाम ॥ ध० ॥ ८ ॥ पूज्यतणा गुण गावतां, ए थइ तीजी ढाल ॥ जो गावे सीखे सुणे, जिण घर मंगल माल ॥ ध० ॥ ९ ॥ इति ॥

दुहा ॥ केइ जीव निसतारता, विचरया सुरधर देश, अमदानगरसुं विणती, श्रावक लिखे हमेश ॥ १ ॥ साधु भूखा भावका, लालच नहीं लिगार ॥ जैनधर्म दिपावता, आव्या दिखण मझार ॥ २ ॥ चोमासो नगरे किया, तपस्या हुइ

अपार ॥ हुइ धरमकी ओलखणा, व्रत लिया नर नार ॥ ३ ॥

ढाल ४ थी ॥ पनो मोरी जोडके, उदियापुर मालेरे ॥ ए देशी ॥ उगणीसे चालीसकाजी, तांपर तिनज बाद ॥ पूज पधारया पोसमेजी, सेहेर नोरंगाबाद ॥ १ ॥ घडी धन्य आजरी, मारे पूज पधारयाजी राज ॥ दिहाडो धन्य आजरो, मारे पूज पधारयाजी राज ॥ ए आंकणी ॥ २ ॥ सोभागमलजी समोसरयाजी, संग ले ठांणा च्यार ॥ ऋष अमरचंदजी पाटवी, वे वहे खांडाकी धार ॥ घ० ॥ ३ ॥ उपगारी भव जीवराजी, भवसागरकी नाव ॥ तिरे तिरावे जीवकुंजी, ऐसो मूल स्वभाव ॥ घ० ॥ ॥ ४ ॥ मिठी दिनी देसनाजी, वधियो धर्म सनेह ॥ जिन वाणी काना सुणीजी, मारे दूधां वुठा मेह ॥ घ० ॥ ५ ॥ सूत्र भगोतीजी वांच रह्याजी, श्रावक सुणे चित्तलाय ॥ खंद चालीस ते हुवाजी, कल्पता रह्या मुनिराय ॥ घ० ॥ ६ ॥ भाद्रवानी वदी हुइजी, आरंभ उसर दीयो टाल ॥ माघ मास वद सप्तमीजी, वारपति रवी

आर ॥ घ० ॥ ७ ॥ पिंगल तो पडियो नहींजी, नही जाणुं छंद कोस. माफि मांगु कवियण कने जी, मत कोइ दिजो दोष ॥ घ० ॥ ८ ॥ उत्तम पुरषारां गुण गावताजी. मेटे आल जंजाल ॥ मन चिंत्या कारज सरेजी. इम ज्ञाले विठ लाल ॥ घ० ॥ ९ ॥ संपूर्ण ॥

अथ साधुजी श्री सोनागमलजी महाराजको
गुण वर्णन स्तवन लिख्यते

दुहा ॥ श्री सरस्वाति गण राजकुं, चोविस आद जिणेस ॥ केवल पद वंदु सदां ॥ पूरे आस हमेश ॥ १ ॥

॥ छंद ॥ जात मोतीदाम चाल ॥ सदा सुख सुलक्ष चोवीस नांम, जज्या भव आतम सारे हे कांम ॥ महामुनी विस सिरोमणी जाण, बिराजत पाट तपे जिम भांण ॥ १ ॥ गादीधर पून्य दोलतराम सुजांण, नही कछुं दोष छतीसे गुण खांण ॥ छतीसके सोनलजी गुण नांम, भरया मुनी दोलतरामसु ठांम ॥ २ ॥ प्रथम महाव्रत पाच विशेस, इंद्री वस पांचेही जाणे असेस ॥ कषाय टालत चारही जांण, आचारही पालत पां

व पिछांण ॥ ३ ॥ अराधेहे तीन गुपत आचार, सला ज्युं सुमतहे पांच विचार ॥ पालेहे ब्रम्हच रज नव बाड़, इसा गुण सांभलजो नर नार ॥ ४ ॥ छतीस होये गुण पूर विचार, अब तुम सांभलजो संपदा आठ विचार. प्रथम आचार ज कहो पद एह ॥ दो सूत्रही संपदासुं धरे नेह ॥ ५ ॥ तिजी इम सांभलजो कर प्रेम, शरीरकी संपदासुं करे नेम ॥ चोथी इम जाणो वचन पि छाण, पांचमी संपदा वाचन जाण ॥ ६ ॥ उपयो ग छ सपदा जाणो येह. सातमी संग्रहे नाम न संधेह ॥ अबे कहु आठमी संपदा नाम, मत के वावत हे अभिराम ॥ ७ ॥ एसा गुण जाण अने ककी खांण, आचारज दोलतरामजी पिछाण ॥ जिणोके पाट शिरोमणी शिष्य, सोभागमलजी सुणो मोटाजी रिख ॥ ८ ॥ जिणकी ख्यात सु णो चितलाय, सुणे कोउ वात उसी मन भाय ॥ बमो पुण्यवंत पिता बुधमल, तिजाबाइ मात न जाणे सो गल ॥ ९ ॥ फेरूं इम लुणिया जा त पिछाण, जनमीया घोडनदी माहे आंण ॥ बहुरंग राग वधामणा किध. संतोपी न्यात सवि

जस लिध ॥ १० ॥ दियो इम नाम सोभागमल जोय. सिख्यो सब सार न ग्रानो कोय ॥ थया इम द्वादश बरसा आय. तादि मन माहे विचारे माय ॥ ११ ॥ जांवा अब देश मुरधर काम. बेटो परणाय करा कोई नाम ॥ विचारे बात धरे मन लेहेर. गया निज आप जैतारण शेहेर ॥ १२ ॥ देवली फेर सगाई किध, गालीया इम कुंकम बंटणा दिध ॥ रह्या धर्ममे लहे लिन, पडी पूज दोलतरामजीसुं गाठ ॥ १३ ॥ रंग्यो मन खूबही संजमनार, छोडी इम तेलबंडी निज नार ॥ माता पिण दिख्या लिध विचार, सुधारे आतम आप अपार ॥१४॥ अबे पूज दोलतरामजीके साथ, गंगापुर आय करी इम वात॥ उगणीसे इकीसकी साल पिछाण, माहा सुद पंचमीको दिन जाण ॥ १५ ॥ उसी दिन संजम लिध सुजाण, सोभागमलजी साध महा मुनिराज ॥ बयालीस दोष टाली करे काज ॥ १६॥ महामुनि रतन अमोलक खांण, बत्तीसही सूत्र तणोहे जाण ॥ इण विध देश विदेसा जाय, विहार करंत आया दिखण माय ॥ १७ ॥ जि

णिके शिष्य अमरचंद एक, महामुनि आप गुणाकी टेक ॥ उगणीसे बयालीसे वास, नगर माहे किधो चोमास ॥ १८ ॥ जिहां बहु महा जन लोक घणेश, सदा जिन उद्यम हाट नणे श ॥ नये एक उछव दिख्या फेर, कोडीमल संजम लिधो हेर ॥ १९ ॥ श्रावक सब अमोल ख चिज, देखे कवताइ जिसी देवे रिज ॥ पेम राज पन्नालाल किरत किध, नगवानदास चंद णमल लाहो लिध ॥ २० ॥ रंनाबाइ रुपया ए क हजार, कियो सब उछव दिख्या तियार ॥ एक सहेस नउ फेर उपर आण, बयालीस ना दव सुद पिछाण ॥ २१ ॥ नई तिथ पुनमने गु रुवार, कोडीमल संजम लिध विचार ॥ कहे प रताप इसी करजोरु, दिठी जिम नाखी न दे सो खोड ॥ २२ ॥

कवीत छप्पय ॥ पांचोही वस परम धरम, नव तत्व पिछाणे ॥ जाणे आगम सार, दया घटमा ही आणे ॥ वाचेहे बत्तीस, फेर पेंतालीस पूरा ॥ वीर कही जिम बात, जिणमे नाही अधुरा ॥ चाले हस्या टाल, दया जीवां पर जाणे ॥ लिये

सुजतो आहार, राग नही धेक न वखांणे ॥ कर तपस्या भरपूर, मांन मन माहे नाही ॥ जिणके दरसण कीया, कमी न रहते कांई ॥ इण विध अनेक गुण संग्रहे, रुप सदा सोभागही ॥ परताप कहे नित दरसणकरे, लिख्यो होयतो भागही ॥ १ ॥

छंद ॥ जात त्रीभंगी ॥ बहु वीर वखाणे, जग सहु जाणे, साध सदा जग हितकारी ॥ ए आंकणी ॥ प्रभु आद जिणंदा, पूनम चंदा, काटे सहु भवके फंदा ॥ जिण पहिले आरे, सूत्र उचारे, भव सागर पारे सुखकारी ॥ बहु० ॥ १॥ साधु संग जाणा, सुणो वखाणा, सूत्र सिद्धांत कुं मन लाणा ॥ तिणसेती तिरणा, नाही डरना, जितो जगमे पंच नारी ॥ वहु० ॥ २ ॥ सोभागमलजी सांमी, अंतर जांमी, गुण बहु नामी विन कामी ॥ जिणके शिष्य भारी, अमर अपारी, जग हितकारी अणगारी ॥ व० ॥ ३ ॥ बेयालीस सोखे, टाळीत दोखे, नवतत्व जाणे मन माही ॥ बावन मन छंदे, आप आनंदे, क्रोधकुं निंदे मन रंगे ॥ यहां भला पधारे, भाग ह

सारे, इम सहु बोले नरनारी ॥ बहु० ॥ ४ ॥ त पस्या कर भारी, वेद विचारी, ज्यु सूत्रमे हित कारी ॥ भव जीव अनेका, तारीत देखा, इम श्रावग बोले सहुकारी ॥ ब० ॥ ५ ॥ इम तुज गुण गाया, नगर सवाया, रखजे दिन दिन म माया ॥ थानक बहु थांटा, उद्यम हांटा, असपत दिन दिन रिधकारी ॥ परताप बखाणे, गुण तुज जाणे, ऋप सोभागमलजी सुखकारी ॥ ब०॥६ ॥

॥ सवैया ॥ प्रातसमे नित उठ सदां, जिन ध्यांनधरे प्रभु आदनको ॥ सूत्र सिद्धांतको पाठ किया, सब काम सरे परमादनको ॥ दोप बयालीस टालके आहार, करे तपस्या तन सा धनको ॥ प्रताप कहे ऋप सोभागजीपे, ग्यान सुण्यो जिन स्यादनको ॥ १ ॥ जिणके मुख ग्या नकी रीत सुण्या, भवके दुःख टुट पडे सब दूरे ॥ तांहीके शिष्य मुणो अमरेस, सदां गुण आगर सागर पूरे ॥ भवी पुण्य प्रमाणे भला पधारे यहा, नित धरम वखांणे सुणें कोउं सूरे ॥ ऋप सोभागजीके हे अमरेस, वो वाचत आकार वी हहजूरे ॥ २ ॥ श्रीसंत कंत सदा सुख सुछन्न,

सुझन फेर उदधीकी जाई ॥ नालुंके पिसको इ सनके अरी, तां सुतके अरीहे सुख दाई ॥ नानके नंद आणंद करे नित, वीर जिणेसरके मन नाई ॥ साध शिरोमणी ऋष सोनागके, ए सब देव सदा सुख दाई ॥ ३ ॥ प्रात समे नित उठ सदा ॥ जिन ध्यान धरे शुन सूत्रही गावे ॥ आठूंही जाम रटे नद नानके ॥ श्रावग हेत कुहेत न नावे ॥ शिल संतोष दया व्रत साधन, बादन इंद्रीये जीत महावे ॥ इवुं परताप अजांण कहे, कलीके मली ऋष सोनाग गमावे॥४॥

॥ कवित ॥ बांधी ढाल धरम हुंकी, दाट दीयो करमनकुं ॥ दया तरवार नवसागर तिरायोहै॥ग्रह्यो एक हातनमे सेल संतोष हुंसो ॥ तपको तमंचो नर पापकु नसायोहे ॥ सिलको शिणगार, ग्यान नुषणकुं बनाय बहु ॥ तूरो एक सिरपर दे, वैरागकुं बंधायो है॥ऋषयनमे मगट जैसे, पूज्य दोलतरामजीके पाट, धीन हैं सोनागमलजी साधु कहायो है ॥ अमर अणगार वांके, पाटही बिराजनकुं, कोमीमल आज संजम घोडे चढ आयो है ॥ ५ ॥ इति ॥

JAIN LIBRARY.

अथ अरिहंत साधुजीकी आरती लिख्यते
(वखाण बंद हुवा पिछे श्रावकांने बोलणी)

फिटक सिंघासन जिनवर बिराजे, द्वादश प्रखादा मुख आगे ॥ द्वादश अंगरुप वांणी प्रकाशे, सुणतां हिवडो जागे ॥ १ ॥ सुणलोरे भवीका, जो जिण वाणी, जनम मरण मिट जावे ॥ ए आंकणी ॥ चार प्रमाण खट दरवके, भिन भिन भाव बतावे ॥ एक चित्तसुं जो जीव आराधे, गरभा बास नही आवे ॥ सु० ॥ २ ॥ जीव अजीवके भाव बतावे, लोक अलोकके सरुप दिखावे ॥ केवल ज्ञांनी अनेक परुपे, भव जीव एक चित्तलावे ॥ सु० ॥ ३ ॥ सात नय निखेपा चार, पंच ज्ञानके भाव बतावे ॥ आगार ने अणगारके धरमसुं, ए अराध्यां सुध गत जावे ॥ सु० ॥ ४ ॥ सतगुरु जिन बचन सुणावे, ए तो भव जीव सुण सुख पावे ॥ भूख प्यास रोग सब जावे, मन वंछित फल पावे ॥ सु० ॥ ५ ॥ संवत उगणीसे बरस बयालीसे, तुति जेठ चवदस दिवसे ॥ सोभागमलजी कहे पेठ आंबोरीसे, जिन गुण गाया शुभ दिवसे ॥ सु० ॥ ६ ।

॥ अथ साधु आचारका प्रश्नोत्तर लिख्यते ॥

प्रश्न ॥ १ ॥ मुनि उपदेस देते है, एकंत ७ का य जीवनी रक्षा करणेके मुद्दे देते है. साख ठाणायंग सूत्रनिळे ॥

प्रश्न ॥ २ ॥ मुनिको उपदेस सावजके निरवध ॥ उत्तर ॥ जिण उपदेस देणासे ७काय जीवनी बिराधना होती है, उण उपदेसने सावज कहिजे ॥ जिण उपदेससे ७काय जीवनी रक्षा हुतीहै उण उपदेसने निरवध कहीजे. सावज उपदेस देणे वाला मुनिकुं दुरगति मिलतीहै, निरवध उपदेस देणे वाला मुनि अथवा श्रावककुं शुद्ध गति मिलतीहै, साख सूत्र नसित ॥

प्रश्न ॥ ३ ॥ मुनि आचार कोणसा उलखांतेहै ॥ उत्तर ॥ आचारना दोय भेद, एकतो श्रावक विधीनो आचार, दूजो साधु विधीनो आचार, आचार विधीना दोय भेद, एकतो सावज आचार, दूजो निरवध आचार, श्रावक विधीनो आचार सावज परूपते है, मुनी विधीनो आचार सावज परुपतेहै, ए दोय विधीनो आचार सावज परुपे तेह

नें मुनि न कहीये, साख सूत्र महानसीत, ए दोय विधीनो आचार निरवध परुपे तेहनें मुनि कहीजे साख सूत्र आचारंगनी छे.

॥ प्रश्न ॥ ४ ॥ मुनिको आदेस सावजके निरवध, उत्तर॥ सावज आदेस देतेंहे उणकुं मुनी न कहिये निरवध आदेस देतेंहे उणकुं मुनि कहीजे, साख सूत्र दसमी कालक, सूयगडांगनीछे.

प्रश्न ॥ ५ ॥ मुनिने कितना रंगका वस्त्र पासे रखना कलपे, उत्तर ॥ मुनिने एक सफेद वर्णका वस्त्र पासे रखणा ओढणा पेरणा कलपे इस उपरंत च्यार रंगके नाम काला, पिला, निलाने राता ए च्यार रंगके वस्त्र मुनिने पासे रखनां ओढणा नही कळपे, साख सूत्र उत्तराधेन आचारंग नसितनीछे.

प्रश्न ॥ ६ ॥ मुनिने च्यार प्रकारके आहार एक घरसे लेवो नित न कलपे, च्यार आहारका नाम कहेछे ॥असणं कहेता, अन्नरी जात ॥१॥ पाणं कहेता, वीस प्रकारके धोवणने एक प्रकारके उनापाणी ए एकवीस प्रकारके पाणी ॥ २ ॥ खायमं कहेता. मिठाईनी जात ॥ ३ ॥ सायमं कहे

तां, लुंग सुपारी इलायची तमाखुं प्रमुख, ए च्यार प्रकारके आहार मुनिने एक घरसे नितप्रते लेवा न कल्पे ॥ साख सूत्र दसमी कालक, न सीत आचारंगमे कहिछे, ए च्यार प्रकारके आहार नित एक घरसे लेवे, उणने मुनि. न कहिजे अनाचारी साधु कहिजे, साख सूत्र दसमीकालक अध्येन तिसरामेछे ॥

प्रश्न ॥ ७ ॥ साधु जिण मकानसे उतरीया उण मकानथी बाहेर निकले तरे, माथे वस्त्र ओढणे बाहेर जावणो नकल्पे, साख सूत्र नसित दसमीकालक ॥

प्रश्न ॥ ८ ॥ साधुने वस्त्र धोवणा धुवावणा न कल्पे, धोवे तथा धुवावे वस्त्र. तेने मुनि संजम थकी दूर कहावे, साख सूत्र सूयगडाङ्ग आचारंग.

प्रश्न ॥ ९॥ साधु ग्रहस्तके पाससे, बाजोटे, पाटया, पुस्तक मंगावे तथा अलगा धरावे तो तिर्थंकर देवरी अज्ञारे बाहेर छे मुनी, साख सूत्र आचारंग.

प्रश्न ॥ १० ॥ साधु मुनिराजने कारणसुं

तीन ग्रहस्तीके घरे बेसणो कल्पे, एकतो वृद्ध दूजो रोगी, तिजो तपसी ए तीन उपरंत ग्रहस्तके घरे बेसेतो, भगवंत महाराजकी अज्ञारे बाहिरछे मुनि, साख सूत्र दसवीकाल क, ब्रेहत कलप आचारगणी.

प्रश्न ॥ ११ ॥ साधु मुनिराज दिनरा विना कारणसे सुवे निद्रा लेवेतो पापी साधु कहिजे, साख सूत्र उत्तराधेन.

प्रश्न ॥ १२ ॥ साधु मुनिराजने आचारंग सूत्र, नसीत सूत्र, भण्या बिना विहार आप आगवांनी होकर करवो नही, जठा ताई ए दोय सूत्र पढीया नही, जठा ताई दुसरा मुनिराजके साथे आप रेहणो ए दोय सूत्र प ढीया विना विहार करेतो प्रायचित आवे, साख सूत्र व्यवहार.

प्रश्न ॥ १३ ॥ एकली साधवीने आहारपाणी लेवाने जावणो नही, एकली साधवीने विहार पिण करणो नही, ए दोय कामा एकली साध वीने करणा नही, आहार पाणीने दोय साध वीने जावणा. तीन साधवीने अथवा च्यार सा

धवोने विहार करणो, साख सूत्र ब्रहतकल्प, एकेली साधवी आहार पाणीने जावे जिणने सं जमसुं दूर कही छे.

प्रश्न ॥ १४ ॥ हे प्रभु ! साधु मुनिराजने कोइ ग्रहस्त श्रायके वंदणा करे उण ग्रहस्तने कांइ गुणरी प्राप्ति हुवेहे ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य वंदणारा दोय भेद छे, एकतो सावज वंदणा, दूजी निरबध वंदणा, सावज वंदणा किणने कहीजे ॥उत्तर॥ किणही ग्रहस्तके पास सचित इण मुजब हुवे, पान पाणीके भाजन फलादिक अनाजना दाणादिक प्रथवी कायके पुदगळ पास सचित है, अप कायके पुदगळपास सचित है, तेउकायके वनस्पाति कायके पुदगळ पास सचित है, बीजादिक पास सचित है, इत्यादिक अनेक वस्तु पासे सचित थका ग्रहस्त मुनिने वंदणा करे, इत्यादिक वस्तु सचित अलगी धरके वंदणा करे; ए दोय कामासुं सचितनी बिराधना होतो है, अथवा सचितकुं अबाधा उपजती है इस रितसे वंदणा करे उण वंदणाने, सावज कहिजे; अथवा स्नान कऱ्या

पाणीसे करतां अथवा दांतण करता. अथवा अन्नादिक दाणा उपर बेठो है अथवा सचित उपर बेठो है, इत्यादिक अनेक सचित लग रहा है थकां वंदणा करे, इण वंदणाने सावज कहिजे, सचित लगरही थका वदणा करे सचितरे माथे उभा थकां वंदणा करे, सचित छोडकर उली तरफ आयके वंदणा करे, इण रितसु वंदणा करे इण वंदणाने सावज कहिजे, इण रीतसुं कोइ ग्रहस्थ सचितकी बिराधणा करके वंदणा करे उण ग्रहस्तने दुरगती केतां, खोटी गतनी प्राप्ती हुवे, नरक तिरजंच गति मिलेगा, जन्म मरण घणा वदेगा, साख सुत्र महा नसितनीछे, निरवध वंदणा किणने कहिजे ॥ उत्तर ॥ कोई ग्रहस्त मुनिने वंदणा करतां पांच थावर हणे नही, अथवा पाच थावरने अवाधा देवे नही ने वंदणा करे, जिण वंदणाने निरवध वंदणा कहिजे, निरवध रीतसू वंदणा करे उण जीवने शुद्ध गतीरी प्राप्ती हुवे ॥ निच गोत्र खेकरे ॥ उंच गोत्ररी प्राप्ती हुवे ॥ तिर्थंकर गोत्र बांधे.

प्रश्न ॥१५॥ हे प्रभू? श्रावक साधुमुनि राजनो वीनो करे, उण ग्रहस्तने काई गुणनी प्राप्ती हुवे ॥ उत्तर ॥ हे शिष्य—वीनारा दोय भेद, एकतो सावज विनय, एक निरवध बिनय. सावज बिनय किणने काहेजे? पाच थावर हणकर विनो करे, अथवा मुनिराजका कलप उपरंत विनो करे, उणने सावज विनो कहिजे, सावज विनय करतां दुरगतोनी प्राप्ती हुवे, साख सूत्र प्रसन्नव्याकरण नीछे. निरवध विणय कीणने काहिये? पांच थावर, अथवा छकाय जीवनी साता देकर विनय करे उणने निरवध विनय कहिये, निरवध विनय करतां शुद्ध गतिनी प्रापती थाये. साख सूत्र प्रसन्नव्याकरण, निरवध रितसुं वीनो करता तिर्थंकर गोत्र बांधे.

प्रश्न ॥ १६ ॥ हे प्रभू? श्रावक साधु मुनिराजनी भगती करे, उण ग्रहस्तने काई गुण निपजे ॥ उत्तर॥ हे शिष्य भक्तोना दोय भेद, एकतो सावज भक्ति, दूजी, निरवध भक्ति सावज निरवधनो खुलासो चवदमा प्रश्नमे हे, तिको देखलीजो.

॥ प्रश्न ॥ १७ ॥ हे प्रभु? किसी गृहस्तके पास सचीत वस्तु होवे, उण गृहस्तसुं मुनिने वात न करणी. इणरो कारण, वात करतां सचीत वस्तुथी जीवने अबाधा हुतीहे, तथा उणथी जीवनी विराधना होतीहे, इणसुदे गृहस्तके पास सचीतथकां, मुनिने वात न करणी, साख सूत्र महानसीत ॥ सचीत थकां वात करतां, एक वासका प्रायचित थावे ॥

प्रश्न ॥ १८ ॥ साधु मुनिराजने सेखे काल, एक मास उपरंत रहणो नही. एकमासनो कलप जिण गाममे रह्या मुनिराज, उणगाममे पाछे दोय मास ताई आवणो मुनिने कलपे नही ॥ साख सूत्र आचारंग ॥

प्रश्न ॥ १९ ॥ साधु मुनिराजने, चित्राम अस्त्रीना हुवे जिण जायगामे रहेणो कलपे नही ॥ साधुने चित्राम अस्त्रीना पासे रखणा नही, पासे रखेतो दंड प्रायचित आवे ॥ तिण कारण, साधुने चित्रामणा मकानमे एक रात्र रेहणो वरजीयो छे ॥ साख सूत्र बृहतकलप आचारंग सूत्रनी छे.

प्रश्न ॥ २० ॥ साधु साधवीने ग्रहस्तके पास कपमा सिवावणा नही, अथवा पात्रादिक रगावणा नही, साख सूत्र नासित.

प्रश्न ॥ २१ ॥ साधु मुनिराजने, विलेपन, मर्दन. पिठी करणी नही, अथवा सुगंध वस्तुनी. अथवा विन वासकी वस्तुनी, अथवा तेलादिकनो मर्दन विलेपन आदिक करणो नही ॥ तपशाने विपे पिण मर्दन करणो नही. साख सूत्र नासित, दससी कालक, आचरंग ॥

प्रश्न ॥ २२ ॥ साधु मुनिराजने असूझतो आहार देवे जिको धणी अधुरो आउखो पामसी ॥ साधु पिण असूझतो आहार लेवे, तिण साधुरा पिंडमे दया रेवे नही ॥ साख सूत्र ठाणायंग ॥ भगवतीजीनी छे.

प्रश्न ॥ २३ ॥ साधु मुनिराज, दुध, दही, घृत, आद देकर पांच वीघेय नित प्रते भोगवे तो भणने साधु नही कहीजे ॥ पापी साधु कहीजे ॥ साख सूत्र उतराधेन ॥

प्रश्न ॥ २४ ॥ साधुने अरथे मकान समारीयो होय. साधु उतरीया हुवे, भण मका

नने नीपतो होय, तथा उण मकानमे आरंभ हुतो हुवे तो मुनिने रहेणो नही, रहेतो चोमासी प्रायचित लागेछे, साख नसीत सूत्र॥

प्रश्न ॥ २५ ॥ साधु आपणा वस्त्र, पात्र, गृहस्थके साथे भार पोहोचावे तो, प्रायचित लागे ते नसीत सूत्रमे कह्योछे ॥

प्रश्न ॥ २६ ॥ साधु थईने, आछा आछा घर ताकिने गोचरी जायतो साधपणासुं भ्रष्ठ कह्यो छे, साख सूत्र सूयगडागनीछे.

प्रश्न ॥ २७॥ साधुने वस्त्र धोवना, रंगावणा नही, बहु मोला वस्त्र पिण राखणा नही, साख सूत्र आचारंग सूयगडांग.

प्रश्न ॥ २८ ॥ गौतम सांमी भगवंतने पूछतां हुवा, हे प्रभू! साधुने अरथे मोलरी वस्तु लिनी, ते साधुने वस्तु लेनी कलपे के नही कलपे॥ उत्तर ॥ हे गौतम ? साधुने अरथे मोल लियोभी वस्तु लेणी न कलपे, हे प्रभू ? श्रावक, पातरा, सूत्र, ओघा, पुंजणी, रोगाण, प्रमुख अनेक उपगरण श्रावक एकंत साधुने अरथे मोल लेईने राखे, ते वस्तु कलपे के नही कलपे साधुने ॥ हे

गौतम? ते वस्तु मुनिने न कलपे, साख सूत्र दसवीकालक अचारंग ॥ हे प्रभू ! साधुने पात्रा प्रमुख, किण विधसुं लेणा कलपे ॥ हे गौतम ? केतो साधु दिख्या लेणेकी वखत साथे लेने निकलवो, अथवा जो धणी पात्रा बनायने बेचेहै, उनके पास जाचिने लेना, ऐसे अनेक उपगरण निरवध लेना, पिण मोल लियोमी वस्तु मुनिने लेणी न कलपे.

प्रश्न ॥ २९ ॥ हे प्रभू ? सो हातरी जाजम, तथा ओर पिण बिछवणा, लंबी दूरसे बिछरह्या है, उण बिछावणाके एक पल्ला उपरे सचीत वस्तु लगरही है, अथवा बिछावणके उपर सचीत वस्तु पडी है, उण बिछावणा उपरसूं गृहस्थ आहार प्रमुख लायने मुनिने देवे, ते आहार मुनिने लेणो कलपे के नहीं कलपे, ॥ हे शिष्य ? सचीतरा संघटासुं मुनिने आहार लेणो नही, ॥ हे शिष्य ? अधर आसन बिछ रह्या है, कम हात लंबी, अथवा अनेक हात लंबी बिछरह्या है, उणकुं साचित लग रह्याहै, उण सचितरा संघटासुं देवेतो लेणो नहीं, साच. . . . लें

णो वरजीयो छे साख सूत्र भगवतीजी आचारं
ग आवस्सग्गनीछे ॥

॥ प्रश्न ॥ ३० ॥ हेप्रभु ? ग्रहस्तके पाससे च्या
र आहार माह्यला एकवो आहार खाणेकी, अ
थवा सुगणेकी वस्तु, चाकुं, कतरणी, पानो, पा
टी, वस्त्र, पात्र, इत्यादिक वस्तु मुनि उतारिया
हुवे, उण मकाणके मांहे लेणी कपले, के नही
कपले ॥ उत्तर ॥ हे शीष्य? मुनि उतारिया उण म
काण माहे, आहारादिक आद देकर कोई वस्तु
लेणी नकलपे, साख साधुसमाचारी ग्रंथनी छे ॥
ते ग्रंथ धर्मसी दर्यापुरी मुनि कृत ॥

॥ प्रश्न ॥ ३१ ॥ साधु मुनिराजने, ग्रहस्त पो
गावणने जावे, अथवा साधु मुनिराजके ग्रहस्त
सामा जावे, उणके पाससं असणादिक चार आ
हार तथा सुंगणेकी वस्तु लेणी कलपे के नही क
लपे, ॥ उत्तर॥ हे शिष्य मुनीने लेणी न कलपे, ती
णरो कारण एकवार मुनि लेवेगातो पिछे ग्रहस्त
के प्रणाम ऐसो आवेगा, पोगावणने, अथवा
सामा जावणरी बखत, साथे वस्तु घणी ले जा
वेगा, लुंग, सुपारी, तबाकु, तिणसुं फेर लेशी,

इण अध्यवसायका प्रणामसे सामी वस्तु लेय आवसी, इण दृष्टांत न कलपे, सामी लायोडी वस्तु लेणी नही साख सूत्र आचारंगनी छे ॥

प्रश्न ॥ ३२ ॥ साधु मुनिराजके साथे गृहस्त रहे, दिन एक तथा अनेक दिन मास ताई, घणा काल ताई रहे, ओ रसोई निपजावे, उणके पाससुं, आहार, पाणी, लुंग, सुपारी, आद देकर मुनिने लेणी कलपे, के नही कलपे ॥ उत्तर ॥ सुणो शिष्य, मुनिके साथ गृहस्त रहे, उनके पाससुं, मुनिने आहारादिक आद देकर लेणो न कलपे, इण कारण, आचारंगजी सूत्रमे, तथा नसित सूत्रमे, कह्योके, मुनिने ग्रहस्तकुं साथे रखणो नही, इण कारणसुं साथे रखणो वरजीयो छे, आहार पाणी पिण लेणो वरजीयो छे ॥ सूत्र महानासितनी साख ॥

॥ प्रश्न ॥ ३३ ॥ साधु मुनिराजने आपणी वस्तु देणी के नही पानां, पाटी, सूत्र, नोकरवाली, अनुपूर्वी, पुंजणी, वस्त्र, पात्र, आहार, पाणी, इतनी वस्तुसे ले करी ओर पिण वस्तु गृहस्थने मुनिने देणी न कलपे, साख सूत्र नासित ॥

॥ प्रश्न ॥ ३४ ॥ साधु मुनिराज, जिण धणीरा मकाणमे उतरिया, उण धणीरी रजा लेणी, अज्ञा लेणी, पिण दुसरारी अज्ञा लेणी नही, अज्ञा लेवे तिण धणीरा घररो आहार, पाणी, वस्त्र, पात्र, पिण लेणो नही कल्पे. साख सूत्र दसमी कालक आचारंग ॥

प्रश्न ॥ ३५ ॥ साधु मुनिराजने, हातसे कागद लिखने ग्रहस्तने देणो कलपे के नही ॥ उत्तर॥ मुनिने हातसे कागद लिखीने ग्रस्तने देणो नही, मुनि हातसे कागद लिखने देवे, तिणने साधपणासुं दूर कह्योछे. साख सूत्र नासितनीछे॥

प्रश्न ॥ ३६ ॥ साधु थईने आधाकरमादिक आहार भोगवे तेहने छकाय हणवानी दया न होई चार गतिमे घणो काल भमे.

प्रश्न ॥ ३७॥ साधु थईने आधाकरमादिक सावद्याहार मनेकरी चिंतवे अथवा वचनेकरी कहे तो ते तिर्थंकररी अज्ञाबाहिरने अज्ञानाविराधक.

प्रश्न ॥ ३८ ॥ साधु थईने सूझतो आहार ते माहे एक सीत आधाकरमीनो भेल होय एह वो सहश्रघरने आंतरे भोगवे तो बिहु पक्ष

नो सेवणहारो अनंत भवलगे भरे.

प्रश्न ॥ ३९ ॥ साधु थईने नित्य पिंड दिहा डे ते घरे लेतो छकायनी विराधना थाय, हिवे ते अनुमोदना आपे तो पाप लागे.

प्रश्न ॥ ४० ॥ साधुने असूझतो आहार पाणी देवे तो अधुरो आउखो पामसी.

प्रश्न ॥४१॥साधु थईने आहार. घृत, तेल औषधआदि वासी राखे तो गृहस्थ सरीखो कह्यो

प्रश्न ॥ ४२ ॥ साधु आहार भोगवतो थको वखाणेतो चारित्रवाळी अंगारा सम करे अने रो वखाणेतो चारित्र धुंआडो सरीखुं करे.

प्रश्न ॥ ४३ ॥ साधु थईने गृहस्थ साथे अहारने जावणो नही.

प्रश्न ॥ ४४॥ साधु विहार विण गृहस्थ संघाते न करे न करावे करताने अनुमोदन दे तो मासिक प्रायछित आवे.

प्रश्न ॥ ४५ ॥ साधु पास्थानो आहार ले तो तथा दे तो देतांने अनुमोदन दे तो चोमाशी प्रायछित आवे.

प्रश्न ॥ ४६ ॥ साधु थइने सूर्य आथम्दां आ

हार पाणी करे तो पाप श्रमण कह्यो.

प्रश्न ॥ ४७ ॥ साधु थईने दूध दही घृत दि न दिन प्रते खाय अने तप न करे तो पापलागे.

प्रश्न ॥ ४८ ॥ साधु थईने आहार पाणी ऊं चो वांधी मूके तथा मूकताने भेलो जाणे तो चोमासी प्रायचित.

प्रश्न॥४९॥ साधु थईने आधाकरमी उपासरे रहे तो चार गति संसार मांहे भमे आहारादिकनीपरे.

प्रश्न ॥ ५० ॥ साधु थईने आधाकरमी उपा सरे रहे तो महासावद्य क्रिया लागे विहुं पखनो सेवणहारो होय.

प्रश्न ॥ ५१ ॥ साधु थइने साधुने काजे थांनक समारयो होय ते मांही रहेतो रहितां प्रते भ लो जाणेतो चोमाशी प्रायचित.

प्रश्न ॥ ५२ ॥ श्री महावीरजीना वारा नो थांनक किधो महावीरना सासण मांहे हुवे तो महावीरना सासणरा साध भोगवे नहीं.

प्रश्न ॥ ५३ ॥ साधु थइने उपगरण जगवं ते गिणीने दिधा छे तेथकी अधिका तथा परमा णथी अधका राखे अने राखताने अनुमोदे

तो चोमाशी प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ५४ ॥ साधु थइने माथा उपरे छ त्र धरीने चाले चालताने अनुमोदे तो चोमाशी प्रायचित कह्यो.

प्रश्न ॥ ५५ ॥ साधु थइने वस्त्र धोवे तथा धोवरावे समारे ते संजमथी वेगलुं कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ५६ ॥ साधु थइने वस्त्र माहे सो ना रुपारा तार तथा किनारी होय अथवा गपो होय अथवा बहूमोला वस्त्र भोगवे तो तिर्थंकर री आज्ञा बाहिर कह्यो छे.

प्रश्न ॥ ५७ ॥ साधु थइने ग्रहस्थको पा मिहारीयो वस्त्र भोगवे तो तिर्थंकररी आज्ञा बाहिर.

प्रश्न ॥ ५८ ॥ साधु थइने वस्त्र झोली प्रमुख अधिका मास दोड उपरंत राखे अथवा राखे ते हने अनुमोदेतो तेहने माशीक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ५९ ॥ साधु थइने अन्य तिर्थी अथवा गृहस्थ पासे वस्त्रादिक भार उपडावे अने उपा डवा वालाने अनुमोदे तो तेहने चोमाशीक प्रा०

प्रश्न ॥ ६० ॥ साधु थइने अल्प उपगरण मुहपति प्रमुख अणपडिलेही रहे तो अथवा ते

हने भलो जाणे तो माशिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ६१ ॥ साधु थइने पात्रा आधाकर मी ले तो तथा अनुमोदे तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ६२ ॥ साधु थइने पात्राने रंगे अथ वा घसे छोले अथवा कोरणी इंकरी एतला बो ल जे करे तेहने भलो जाणे तो चोमाशीक प्रा०

प्रश्न ॥ ६३ ॥ साधु थइने उढसघेण रोघणी तेहने एक पात्र अथवा बीजा साधुने २ अथवा ३ उपरांत दिसता नथी ॥

प्रश्न ॥ ६४ ॥ साधु थइने सिर छेडावे सिं गडी प्रमुखे लोही, कढावे नही अने कढावे तेह ने अनुमोदे तो तेहने मासिक प्रायचित लागे ॥

प्रश्न ॥ ६५ ॥ साधु थइने लोही कवढावे ग्रह स्थने पासे अथवा आंख्या माहीथी कण गृहस्थ पासे कढावे तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ६६ ॥ साधु थइने मेल उतारे अथ वा परसेवो लूहे लूहताने भलो जाणे तेहने मासीक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ६७ ॥ साधु थइने हाथ, पग, कान आख, दांत, नासिका, मुह एकवार धोवे अथवा

धोवताने भलो जाणे तो तेहने मासिक प्राय०॥

प्रश्न ॥ ६८ ॥ साधु थइने वृद्ध तथा रोगी यो अथवा तपसी ए तीन उपरांत गृहस्थने घरे बेसे तो श्रीभगवंते मिथ्याती कह्या उणने कुसिलीया थांनक बांधे ॥

प्रश्न ॥ ६९ ॥ साधु थइने गृहस्थने घरे बेसीने गाथा चार तथा पांच वखांणे नही. महाव्रतादिक परुपे नही प्रयोग होय तो गाथा १ श्लोक १ अर्थ पूछे तेहने उत्तर कहे पिण उभो थको कहे बेसीने न कहे ॥

प्रश्न ॥ ७० ॥ साधु थइने गोचरी अथवा ठंडल अथवा सोपुइ करवानीगमे अथवा एक गांमथी बीजे गाम जाय तो सर्व पोताना उपगरण साथे लेइ जाये पिण ग्रहस्थने भोलावइ नही तथा गृहस्थने घरे मेली न जाये ॥

प्रश्न ॥ ७१ ॥ साधु थइने अचित्त तेलादिक वासन लीये अने गंधनी गलेतांने अनुमोदे तो मासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ७२ ॥ साधु थइने पासथादिकनी प्रशंसा करे अथवा करताने अनुमोदे तो मासि

क प्रायचित वंदणा करता अनुमोदे तो तिणने चोमासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ७३ ॥ साधु थइने कुसीलपणो करे तेहैने तमतमा पृथ्वी नरक गति कही ॥

प्रश्न॥७४॥साधु थइने कुसीलीया थका नवरस माहे उपदेश देवे तो श्रीभगवंते गायना टोला माहे जिम गधेडो भुंके तेहवा कह्या ॥

प्रश्न ॥ ७५ ॥ तथा कुसिलीया भाकण सरिखा कह्या जिम डाकण तुरणो देखीने ठले ॥

प्रश्न ॥ ७६ ॥ साधु थइने जाणतो थको सूत्रना अर्थ केइक साचा झूठा परुपे तो ७० कोडाकोडस्थित महामोहणी करम बांधे ॥

प्रश्न ॥ ७७ ॥ साधु थइने तपने विषे चोरे तो तपनो चोर १ तथा वचननी चोरी करे तो वचननो चोर, २ गुणरहित साधनो रूप चोरे तो रूपनो चोर, ३ आचाररहित पोते छे अने आचार कहे तो आचारनो चोर अथवा आचार चोरी राखे पूरो परुपे नहीं तो आचारनो चोर ४ सूत्रना अर्थ चोरी राखे तो भावनो चोर, ५ ते कलवेखी देवता माहे जाय तिहाथकी चवी

बोकडो थाय तेहथकी नरक त्रीजी चोथी माहें जमे बोधबीजजीव पामता दुर्लभ थाये ॥

प्रश्न ॥ ७८ ॥ साधु थइने आहार पाणी करे ने सुखे दिनरा सोवे तो पाप लागे ॥

प्रश्न ॥ ७९ ॥ साधु थइने सखराघर ताकी ने गोचरी जाये तो चारित्र थकी वेगलो कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ८० ॥ साधु थइने गृहस्थ उपरे अथवा गृहस्थरा घर उपरे ममता करे तेहने पासथो कह्यो तेहनी क्रिया तेहने आवे ॥

प्रश्न ॥ ८१ ॥ साधु थइने जोतिष निमित मंत्रादिक वेदक करावे तथा अनमोदे तो चोमासिक प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ८२ ॥ साधु थइने मारगे चालतो थको सखरा कपडा पमा राखे वारे माठा उढे ने प फेरवे ने चाले नही ॥

प्रश्न ॥ ८३ ॥ साधु थइने विभूखा कायानी शोभा अथवा वस्त्रादिकनी शोभा करे तो चिकणा कर्म वांधे अघोर संसार माहे भमे मोहणी कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८४ ॥ साधु थइने देवता दे

खे नही अने लोकांने कहे हु देवता देखु हुं इम करे ने लोकां माहि पूजा करावे तो महा मोहणी कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८५ ॥ साधु थइने अवहुश्रुति सिद्धांतनो तथा सिद्धांतना अर्थनो अजांण एहवो थको वहुश्रुतिनी परे धर्म कथा कहे अथवा वहुश्रुति नांम धरावे तो महामोहनी कर्म बांधे ॥

प्रश्न ॥ ८६ ॥ साधु थइने अवहुश्रुत आचारंग तथा नसीतादिकना अजांण थका एकला विहार करे तो छेद प्रायचित ॥

प्रश्न ॥ ८७ ॥ साधु थइने उघाडे मुंहडे बोलैं तथा छवासी तथा ककार, उसास, अधोवायादिक जतन किधां विगर इतरा बोल करे तो तिर्थंकरनी आज्ञा वाहिर ॥

प्रश्न ॥ ८८ ॥ साधु तथा आरज्यां तीनचार पछेवडी उपरांती राखवा नही ॥

प्रश्न ॥ ८९ ॥ तथा आरज्यां एकली आहारादिकने जावो नहीं अथवा विहारादिक पिण करवो नही एकली साध्वीने वरज्यो छे ॥

प्रश्न ॥ ९० ॥ साधु थइने ग्रहस्थने संदेसो

कहीयाडे तो अणाचार कह्यो ॥

प्रश्न ॥ ९१ ॥ साधु थइने मासकल्प उप्रांत रहे तो उपासीस्थित क्रिया लागे एक मास कल्प किधो हुवे तिहां मास २ आवणो कल्पे नहीं चोमासो किधूं हुवे तिहां २ चोमासा विचे करीने चोमासो रहे ॥

प्रश्न ॥ ९२ ॥ साधु थइने अखंडवासतो तथा आखोथांन छेहडा २ आखरु होइ तेहवो वस्त्र राखवो नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९३ ॥ साधु थइने रात्रिने विषे चालवूं नहीं ने चाले तो आज्ञा बाहिर ॥

प्रश्न ॥ ९४ ॥ साधु थइने चित्राम सहित थांनक होय तिहां रेहवो नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९५ ॥ साधु थइने चिठी पत्री लिखे लिखावे नहीं चिठीने कारजे जावे नहीं ॥

प्रश्न ॥ ९६ ॥ साधु थइने तेल अलसेल रोगान प्रमुख कुंपी भरी राखे तथा बांधी मूके तेहने साधु किम कहेवाय ॥

प्रश्न ॥ ९७ ॥ मुनिने एकलो रहणों नहीं जे रहेतो आठ अवगुणनो धणी एकलोरहे ते

कहेछे १ क्रोधी हुवे २ अहंकारी हुवे ३ कपटी हुवे, ४ लोभी हुवे ५ पापसु रगत हुवे ६ किलोली हुवे ७ धूरत हुवे ८ माठा आचारनो धणी हुवे ए आठ अवगुन हुवे ते साधु एकेलो रहे.

प्रश्न ॥ ९८ ॥ मुनिने एकलो रहणो नहीं जे रहे तो ८ गुणनो धणी एकलो रहे ते कहे छे १ श्रद्धावत २ सत्यवंत ३ मेधावि पंडित ४ बहुश्रुति ५ शक्तिवंत ६ कलेश रहित ७ धीर्जवंत ८ वीर्यवंत ए ८ गुण हुवे ते मुनि एकलो रहे.

प्रश्न ॥ ९९ ॥ उत्तम साधुने किण विध परखणो ॥ उतर ॥ उत्तम साधुने ८ बोलकरी परखीजे ते कहे छे १ आवस्सग करतां २ सज्झाय करतां ३ पडिलेहणा करतां ४ आहार करतां ५ बोलतां ६ ज्ञानजणतां ७ रोग उपना ८ गोचरी जातां ए आठ बोल करी उत्तम साधुने परखीजे.

प्रश्न ॥ १०० ॥ साधुने गृहस्थरे घरे बेसणो नही जे बेसे तो ८ अवगुणनो कारण छे ते कहेछे १ मिथ्यात्व पामे २ ब्रह्मचर्यनो विनास हुवे ३ आधाकरमी आहार ६ कायनो नाश हुवे ४ जाचकने अंतराय पडे ५ घरनो धणी क्रो

ध करे ६ ब्रह्मचर्यनी वाड्भांगे ७ स्त्रीनी शंका उपजे, कुसील वधणनो ठांम ८ए आठ अवगुण कारी बोल मुनि गृहस्थने घरे बेसे तो प्राप्त हुवे ॥

प्रश्न ॥ १०१ ॥ साधु सामो उभो रहीने गाल काढेतो एक दिननो तप संजमनो फल जाए,

प्रश्न ॥ १०२ ॥ साधु गाल काढने सराप देवेतो ब मासनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०३ ॥ साधु गाल काढने सराप देइने कडका मोडे तो पाच वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०४ ॥ साधु संजमने विषे मार मार करतो हातलकड चिमटी वजावे तो जाव जीवनो संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०५ ॥ साधु क्रोध करे तो पांच वरसनो तप संजमनो फल जाय ॥

प्रश्न ॥ १०६ ॥ साधु मानअहंकार करे तो चार वर्षनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०७ ॥ साधु मृषावाद झूठ बोले तो दश वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०८ ॥ साधु अदता दांन लेवे तो

पांच वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १०९ ॥ साधु लोच घणो करे तो एक वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ ११० ॥ साधु साधवी नरम नरम आहारताके लिएके घर गोचरी जावे तो पांच वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १११ ॥ साधु साधवी जीभना लोलपी होय तो दस वरसना तप संजमनो फल जाय

प्रश्न ॥ ११२ ॥ आरज्या विना कारण किंवाड़ जडे तो एक तेलानो प्रायचित आवे ॥

प्रश्न ॥ ११३ ॥ आरज्यां एकली रातरा मात्रो परठावे तो एक उपवासनो प्रायचित आवे.

प्रश्न ॥ ११४ ॥ आरज्या एकली दिसा मात्रा जावेतो एकदिननो तप संजमनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११५ ॥ आरज्यां एकली गोचरी पाणी जावेतो एकदीननो तप संजमनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११६ ॥ आरज्यां श्रावकना घरे वीनाकारण जावेतो एकदीननो तपनो फलजाए.

प्रश्न ॥ ११७ ॥ आरज्यां आपणां संसारी अथवा अनेरा संसारीने बेटाबेटी मातापिता स

श्रान तेहणरीफ कहेतो पांच वरसनो तप संज
मनो फलजाए.

प्रश्न ॥११८॥ साधु साधवी जलघाले तथा
सुरमो घालेतो एक वर्षनो तप संजमनो फ० ॥

प्रश्न ॥ ११९ ॥ आरज्यां मांहोमांहे उघामा
रे लडेतो दसवरसनो तप संजमनो फलजाए॥

प्रश्न ॥ १२० ॥ आरज्यां एकण विछावणापर
बेसे सुवेतो पांचवरसनो तप संजमनो फल जाए.

प्रश्न ॥ १२१ ॥ आरज्यां कटु निंदा क
रेतो जावजीवनो तप संजमनो फलजाए ॥

प्रश्न ॥१२२॥ आरज्यां हाथ पग मुंढो धोवेतो
दसवरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२३ ॥ आरज्यां एक चोमासा उ
परंत रहे तो दस वरसनो तप संजमनो फल जाए॥

प्रश्न ॥ १२४ ॥ आरज्यां श्रावकना आश्रे
पेटभराइ करे तो भ्रष्ट जांणवी, श्राविका पिण
भ्रष्ट जाणवी ॥

प्रश्न ॥ १२५ ॥ आरज्यां च्यार कल्पे, दोय
सहीं कल्पे दो रहे तो संसारी समान छे ॥

प्रश्न ॥ २६ ॥ आरज्यां कोइ श्राविकाने त

था अनेरिने मरमकारी वचन कहे तो पांच वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२७ ॥ आरज्यां हातमे काचली लइने घरोघर फिरे तो दस वरसनो तप संजमनो फल जाए ॥

प्रश्न ॥ १२८ ॥ आरज्यां संसारी जीवने आल देवे तो जावजीवनो तप संजमनो फल जाए॥

एह बोल नासित महा नासित छेदग्रंथ सूत्र माहे कह्या ते साधु साधवीयाने जाणवा ॥

प्रश्न ॥ १२९ ॥ एटलाने गुरु चारित्र न दिये श्रीमहानासितमे कह्यो छे. वेस्यासुत १ वेस्याने २ चक्षुहिण ३ करचरण रहित ४ छिनकांन ५ छिननाक ६ छिनहोट ७ कोढीयो ८ गुंगो ९ खोमो १० बहेरो ११ महाकपाइ १२ पाखंडी १३ घणो राग १४ घणो द्वेप १५ घणो मोह १६ घणो मिथ्यात १७ अण उलख्याने १८ नांमहिण १९ बलहिण २० कुलहिण २१ जातहिण २२ बुद्धिहिण २३ अविनय कुल २४ नंदणिक २५ जिण लिधा वलवाकूल करे २६ इंद्रियछेदी होय २७ इंद्रीय मसल नाखी होय २८

मंत्र करी नपुंसक होय २९ औपदी नपुंसक ३० ऋषीना श्राप थकी नपुसक ३१ देवताना श्रापथकी नपुंसक ३२ एटलाने उत्तम मुनि पंचमहाव्रत रुप, दिख्या न देवे ॥ बालकने १ वृद्धने २ नपुंसकने ३ जन्म नपुंसकनें ४ व्याधीयो ५ चोर अपराधीने ६ उन्मत्त ७ आंधाने ८ दासने ९ दुष्ट १० मोल लिधो ११ ऋणियो १२ जात अंगहीणो १३ सुंघ १४ बिहकण १५ कुणेक अपहरयो हुवे ते वांदो विरोख १६ गर्भवंतीने १७ थावण ठोकरानी माताने दिख्या नदेणी.

प्रश्न ॥ १३० ॥ तेरे बोल हुवे जिहां साधु चोमासो करे ते कहे छे, बेंद्रियादिक जीव थोडा होय १ किच कादो थोडो होय २ उच्चारपासवणकी जायगा होय ३ थांनक साताकारी हुवे ४ दही दूध घीरत गोरस घणो होय ५ बसती घणी होय ६ राज्य वेद्य होय ७ औषध बेषध चाहिजे सो मिले ८ श्रावकने कोठे धांन घणो होय ९ गांमको ठाकुर रागी होय १० पाखंड्या का जोर थोडा होय ११ आहार पाणीकी साता होय १२ सिझाय करणेकी जायगा जुदी हो

थ १३ ए तेरे बोल हुवे तिहां मुनि चोमासो करे अथवा जघन्य ४ बोल हुवे जठे चोमासो करणो ॥ प्रासूक थमील हुवे १ सज्झायनी जायगा हुवे २ आहार पाणी सुलभ मिले ३ राज। सुलभ ४ ए चार बोल हुवे तिहां मुनिने चोमासो करणो ॥

प्रश्न ॥ ३१ ॥ मुनिने अन्य मुनिसे बारा सम्भोग राखणा ते कहे छे, उपधि वस्त्रपात्रनो लेवो १ सूत्र सिद्धांत लेवो, वांचणी लेवी देवी २ आहार पाणी लेवो ३ मांहो मांही नमस्कारनो करवो ४ सिखादिकनो देवो ५ निमंत्रणा करवी ६ मांहो मांही खडा होणा ७ किर्ती गुणग्राम करे ८ वेयावचकरणी ९ एकठा मिल उतरवो १० एको आसण वेसवो ११ कथा प्रवंधनो कहेवो १२ ॥

प्रश्न ॥ १३२ ॥ संजम कहेतां ३२ योग संग्रह करे तेहने सजमी कहिजे ते कहे छे, आलोये निंदके निसल होय १ आलोया निंद्या प्रकासे नहीं २ दृढधर्मी होय ३ इहलोक परलोकनी वंछारहित तप करे ४ आसेवणा सिख्या ग्रह सिख्या सेवे ५ शरीरकी सुश्रुषा न करे ६ गा

सी तपस्या करे, आज्ञात कुलनी गोचरी करे ७
निर्लोभी होय ८ सरल स्वभावी होय ९ उपस
मवंत होय १० निर्मल मनसुं संजम पाले ११
सम्यकित शुद्ध पाले १२ चित्त एकठा राखे १३
मायारहित आचार पाले १४ विनयवंत होय
१५ संतोष धीर्यवंत होय १६ वैराग्यवंत १७
धर्म ध्याननी किरति राखे १८ रुडी क्रिया करे
१९ संबराकुं पुष्टी करे २० आपणी आत्माका
अवगुण अलगा करे २१ अज्ञानीका सग नि
वारे २२ मूल गुण उत्तरगुण आराधे २३ एक
ठाम चित राखीने काउस्सग्ग करे २४ प्रमाद
रहित करणी करे २५ खिणप्रते रूडी करणी
करे २६ धर्मध्यान शुक्ल ध्यान ध्यावे २७ मन
वचन कायाका योग धर्ममे प्रवर्तावे २८ संसार
सुं विरक्ति भाव आणे २९ गुरांने प्रायच्छित दि
या सो प्रमांण करे ३० संलेखणा करे ३१ आ
लोइ निंदीने संथारो करे ३२ योग संग्रह करे ते
हने मुनि कहिजे ॥

प्रश्न ॥ १३३ ॥ संजमीने वीसअसमाधी स्था
नक टालना ते कहेछे ॥ असमाधी किणने कही

जे जैसे आदमीनें वारवार मांदगी आयासुं उसके शरीरको बल पराक्रमको नाशकरे इणदृष्टांते वीस बोल असमाधी सेवनासे संजस मांदा होजातेहे सो मुक्तिके सुखोका नाशकरदेतेहे जिसकुं असमाधी कहीजे ते कहेछे, १ साधु मुनिराज उतावलो उतावलो चालेतो असमाधी लागे २ दीनरा जोयने चाले नहीं रातरा वीना पुज्यां चालेतो असमाधी लागे ३ पुंजे किहां अनें चाले किहांतो अ० ४ गुरूके सामो बोलेतो अ० ५ वहुसुरती मुनिराजकी घात चिंतवेतो अ० ६ वडासाधूजी महाराजके सामो बोले तो अ० ७ साधु मुनिराज अधीक पाट वाजोट भोगवेतो अ० ८ साधु वारवार क्रोधकरेतो अ० ९ साधु दुसराका अवगुण बोले तो अ० १० साधु कलहो करेतो अ० ११ साधु निश्चेकारी भापा वोलेतो अ० १२ जुनो कलहो यादकरेतो अ० १३ अकाले सज्झायकरेतो अ० १४ साधु मुनिराज सचितरजसुं हात पग खरडीयाहोय विनापुंज्या उठे वेसे चालेतो अ० १५ साधु पोहोररात्र गया पीछे उतावलो उतावलो वोलेतो अ० १६

ध्यार तिर्थमे कलहो कज्यो वधावेतो अ० १७ आपणी आत्माने असमाध उपजावेतो अ० १८ परायाने दुःख देवे तो अ० १९ साधु दि न उगासुं लेइने सूरज अस्त हुवे जठा तांइ ख णेकी इछा राखे तो अ० २० साधु मुनिराज आहार पाणीकी गवेखणा न करे तो, सचित्त संघटासुं आहार लेवे तो अ० एह असमाध बोल मुनि न लगावे तहने मुनि कहिजे ॥

प्रश्न ॥ १३४ ॥ संजमीने इकीस सबल दोष टालना ते कहे छे. सबला दोष किणने कहिजे, जैसा निवला आदमीके उपर सबल बोज आय पडे तो उण आदमीका नाश हो जाता है इण दृष्टांते साधु मुनिराज ए इकीस बोल सेवे तो संजमका नाश होजाता है, पिछे उण साधुकुं मुक्तिकासुख मिलतां नहीं है दुर गतिका दुःख मिलतां है ते कहे छे, १ हस्त क र्म करे तो सबला दोष लागे २ मैथून कुसील सेवे तो स० ३ रात्री भोजन करे तो स० ४ आधाकरमी आहार साधुरे अर्थे किनो भोगवे तो स० ५ राज पिंड आहार भोगवे तो स०

६ व प्रकारका आहार भोगवे तो सबला दो
प लागे, तेहना नाम १ उद्देसी २ क्रिये ३ पां
मीचे ४ अछिजे ५ अणसिठे ६ अजोयेरे ॥ ७
वारवार पच्खांण लेईने भांगे तो स० ८ व
महिनामे दुसरा टोलामे जावे तो स० ९ एक
महिनामे तीन नंदी लगावे तो स० १० एक
मासमे तीन मायारा थांनक भोगवे तो स० ११
जिस धणीका मकानमे उत्तरीया उस धणीका घ
रको आहार भोगवे तो अने दुसराकी आज्ञा लेवे
तो स० १२ साधु जाणने प्राणातिपात सेवे तो
स० १३ जाणीने झुठ बोले तो स० १४ जाण
ने चोरी करे तो स० १५ सचित उपरे उठे बे
ठे तो स० १६ सचित माठि उपरे बेसे तो
स० १७ जीवांसहित पाट बाजोट भोगवे तो
स० १८ दस प्रकारकी लिलोती सचित भोग
वे तो स० १९ एक वरसमे दस नंदि लगावे
तो स० २० एक वरसमे दस मायारा थांनक
सेवे तो स० २१ साधु मुनिराज ग्रहस्थका सचि
तसे हात पग खरडीया है उसके हातसे आहा
र पाणी लेवे तो स० एह सबला दोष टाले ते

हने मुनि कहिये ॥

प्रश्न ॥ १३५ ॥ बावन अनाचार साधु मुनिराजने सेवना नही, ने जिको साधु सेवेगा तो जणने साधु न कहिजे, अनाचारी साधु कहिजे, ते अनाचार कहे ळे. १ उद्देसिक आहार सेवे तो अनाचार लागे २ मोल लियोमी वस्तु वस्त्र पात्र थांनक आहार पाणी आद देने सर्वत्र चिज जोगवे तो अनाचार लागे ३ नित च्यार प्रकारके आहार पाणी एक घरसे लेवे तो, ४ सांमी वस्तु मंगायने लेवे तो, ५ रात्री जोजन करे तो ६ देसथकी स्नान किणने कहिजे, हात खुनी तलक धोवे अथवा गोमातांइ पग धोवे अथवा वस्त्र पाणीमे जीजायकर शरीर सारा पुंळे तेणे देसथकी स्नान कहिजे, ते देशथकी स्नान करे तो अथवा आंघोळीरूप स्नान करे तो साधुने अनाचार लागे ७ गंध कपुरादिक शरीरकुं लगावे अथवा सुंगे तो, ८ फूल प्रमुख माळा पेहरे तो, ९ विजणासुं अथवा पंखासुं वायरा लेवे तो, १० आंख्यारा उषध प्रमुख दवाइ आपने पास राखे तो, ११

गृहस्थका भाजन थाली कचोरा प्रमुख माहे जी मे तो १२ राज पिंड आहार भोगवे तो, १३ दांन सालाके निमत्त शत्रुकारके निमत्त, ब्राम्हणके निमत्त, भिखारीके निमत्त अंतसमारे वगत पुण्य निमत्ते काढीयोरा, इतने जातका आहार भोगवे तो, १४ दांतण करे तो, १५ तेलादिकनो मर्दन करे तो, १६ गृहस्थने सुख साता पुछे, ग्रस्थके घरे माद्वा जाणीने दरशन करावणने जावे उठे जायके सुख साता पुछे तो १७ तेलमे, पाणीमे, कांचमे मुंडो देखे तो, १८ चोपड, गंजिफा, सतरूज, रमे तो, १९ जूवा रमे तो, २० माथे छत्र धरावे अथवा साधु मुनिराज मकानसे बाहेर निकले जरा माथे वस्त्र लेवे तो, २१ वेदगीरी करे तो, २२ कपमारी चाममारी पगरखी पेरे तो, २३ अग्नीनो आरंभ करे तो, २४ सेज्यातरनो आहार भोगवे तथा जिण धणीरा मकानमे उतरीया उण धणीका घरको आहार पाणी लेवे तो, २५ ढोली ये पिलंग खुर्ची उपरे बेसे तो. २६ ग्रहस्थके घरे बेसे तो २७ पिठी उवटणा करे तो २८

दे १६ प्रतंग्या हेने वांदे १७ रागमतां वांदे १८ विश्वास उपजाव हेने वांदे १९ वचन हिलतो वांदे २० विकथा करतो वांदे २१ दृष्टी लिर ची राखे तो वांदे २२ कोइ साधु देखे कोइ न देखे तो वांदे २३ क्या करिये वांदिया विना छुटतानथी २४ एकने घाट बांधे एकने जादा रीतसुं वांदे २५ गुरुतो नीचे आसणने वंदणा करणे वालो उचे आसण बेठो वांदे २६ बेठो बेठो वांदे २७ हांसतो हांसतो वांदे २८ रजोहरणा आगा पाछा करतां वांदे २९ असमाधीयो होयने वांदे ३० गुरु कावसगमे बेठाने वांदे ३१ पेली समाधी साता पूछे पछे वांदे ३२ गुरु महाराज रसते चालतो बना राखी वांदे.

प्रश्न ॥१३७॥ ओगणीस दोष टालने कावसग्ग करणो ते दोष कहेछे १ गोडाउपरे पग राखेतो दोष लागे २ काया आगी पाछी चलावेतो दोष लागे ३ ओटो लेने बेसेतो. ४ माथो नमायने ऊनो रेवे तो ५ दोनुंहात ऊंचा राखेतो ६ घुंघटो काडने बेसेतो ७ पगउपर पग राखेतो ८ वांकोचाचो ऊभो रहेतो ९ साधुना बरोबर ऊभोरेवेतो १०

गाडाना उघणनी परे उभो रेवेतो ११ खडो उभो रेवेतो १२ रजोहरण तथा पुंजणी ऊंची राखेतो १३ एक आसण उभो नरहेतो १४ आंख्या चीटकावे तो १५ माथो हलावेतो १६ कुकुकार करेतो १७ शरीर धुजावेतो १८ आलस मोडेतो दोष १९ चित्त थीर नराखेतो दोप लागे.

प्रश्न ॥१३०॥ ए बत्तिस दोप टालने सामायिक करणी तेना नाम कहेछे. दस मनके दोप के नांम १ औसर विना सामायिक करे २ जस कीरतके अरथे सामायिक करे ३ एह लोकरा लाभरे अरथे सा० ४ गरब अहंकाररे अरथे सा० ५ भयानी अथवा मरतो डरतो सा० ६ सामायिकमे सांसो राखे ७ सामायिकमे निहाणो करे ८ रिस करे ९ विनो हिन करे १० बेंठियानी परे सामायिक करे ॥ दस वचनके दोपके नांम १ कूड वचन बोले २ अण विमास्यो बोले ३ राग करीने गीत गावे ४ उतावलो उतावलो घणो बोले ५ कलह करे ६ च्यार विकथा करे ७ हांसी करे ८ उतावलो उतावलो आक्षर पद गुणे ९ अजुगति भापा बोले १० इब

रतीने आवो पधारो कहे ॥ बारा कायाके दोष के नाम १ ठांसणी मारीने बेसे २ अधर आसण बेसे ३ विषय सहित दृष्टी जोवे ४ सामायिकमे घरका कारज करे ५ बिना कारण उंटो लेवे ६ शरीर संकोचीने बेसे ७ क्रोध करीने अंग मोरे ८ आलस आणे ९ कटका मोडे १० शरीररो मेल उतारे ११ विना पुंज्या खाज खिणे १२ विना कारण सामायिकमे बियावच करावे, ए बत्तीस दोष टाली सुध सामायिक करेगा तिणकुं नफा बहोत घणा होता है. एक सामायिकका नफा इण मुजब, ब्याणुं क्रोड पल्ल गुणसठ लाख पल्ल पचिस हजार पल्ल नवुसे पल्ल पचास पल्ल, एक पल्लरा आठ भाग किजे जिणके तीजे भाग इतरो आउखो देवगतिनो बंधे, नरकगतिरो आउखो इतनो क्षय करे, ओ एक सामायिकरो फल बतायो हे.

प्रश्न ॥ १३९ ॥ श्रावक ए अठरा दोष टालेगा उसकु शुद्ध पोसा होता है. १ शरीरकी शोभा नख कढावे मंजन करावे २ कुसील सेवे ३ सरस आहार करे ४ वस्त्र धुवावे ५ अन्

पण पहिरे ६ सरस सरस चिजको भोजन जादा करे. ए व वास करे उसके पेले दिन टालना ७ खुलेकी वेयावच करे ९ शरीरकी सुश्रुता करे ९ मेल उतारे १० निद्रा घणी लेवे ११ विन पुं न्या खाज खिणे १२ च्यार विगता करे १३ पारकी निंदा करे १४ संसारकी चरचा करे १५ अंग उपंग निरखे दृष्टी विखेसुं १६ संसारका नातो करे १७ दुसरासुं खुले मुंडे वाता करे १८ पोसामे भय करे.

प्रश्न ॥ १३९ ॥ श्रावकके इकीस गुण कहेछे १ श्रावकजी नउ पदारथने पचास कीरीयारा जांण कार हुवे २ धरमरी करणीमे कोईरो साज वंछे नही ३ धरमथकी कोईरो चलायो चले नही ४ जिन धरममे संका कंखा वीतीगंछा आणे नही ५ लदी अठा, गिरी अठा, विनी अठा पूंछी अठा, जे सूत्ररो अरथरो ज्ञान धारीयो तिणरो निरणो करे, प्रमाद करे नही ६ श्रावकजीरी हाडने हाडरी मिंजी धरममे रंगायमान रेवे ७ झारो आउखो अथीरछे जिन धरम सारछे इसी चिंतवण करे ८ श्राकवजी फिटक रत

न जैसा निरमला हुवे, कुड कपट राखे नही ९ श्रावकजी घरका द्वार सवा पोहोर दिनचढे ज ठाताई उघाडा राखे, दांन सारू, १० श्रावकजी एक मासमे बे पोसा करे, आठमका दोय पोसा, चवदसका दोय पोसा, पखीका दोय पोसा ११ श्रावकजी राजाका अंतेउरमे जावे, राजारा भं डारसे जावे, साहुकारकी दुकानमे जावेतो अप्र तीत उपजे नही १२ श्रावकजी आगे व्रत पच खाण लियाथा सो निरमला पाले, दोप लगा वे नही १३ चवदे प्रकारका दान सुजतो मुनि राजने देवे १४ धरमका उपदेस देवे १५ तीन मनोरथ सदाइ चिंतवे १६ चार तिरथरा गुण ग्राम करे, अन्य तिर्थरा गुण ग्राम करे नही १७ नवा नवा सूत्र सिद्धांत सुणे १८ कोइ नवो आ दमी धरम पायो हुवे जिणने साज देवे, ज्ञान शिकावे १९ दोय वखत कालोकाल पडिकमण करे २० सर्व जीवसु हितपणो राखे. वेर विरोध सर्व जीवसे राखे नही २१ व्रती सगत तपस्य करे, ज्ञान शिखनेका उद्यम करे ॥

प्रश्न ॥१४०॥ श्रावकने विस बोल करी ति

कर गोत्र बांधे १ अरिहंतजीका गुणग्राम करतो थकोजीव. कर्मारी कोड खपावे, उतकृष्टी रसांण आवे तो तिर्थंकर गोत्र बांधे २ सिद्धजीका गुण ग्राम करेतो॥ क० ॥उ०॥ तिर्थं॥३ सूत्र सिद्धांतना गुणग्राम करेतो ४ गुरुमहाराजरा गुणग्रामकरे तो ५ थिवरजीना गुणग्राम करे तो ६ बहुसु रतीजीना गुणग्राम करे तो ७ तपसीजीना गुण ग्राम करे तो ८ ज्ञान उपरे उपयोग देवे तो ९ समकित सुद्ध पाले तो १० विनय करे तो ११ दोय वेला पडिकमणा करेतो १२ व्रत पचखाण सुद्ध निरमला पाले तो १३ धर्म ध्या न, सुक्ल ध्यान ध्यावे तो, अर्त ध्यान, रुद्र ध्या न, वरजतो थको कर्मारी कोड खपावे उ० ति०॥ १४ तपस्या बारे भेदे करे तो १५ मुनिराजने सुपात्र दांन देवे तो १६ वेयावच दस प्रकार री करे तो १७ सर्व जीवांने साता उपजावे तो १८ अपूरव ज्ञान भणे तो १९ सूत्र सिद्धांतनी भक्ति निरवध रितसुं करे तो २० तिर्थंकरजीरो मारग दिपावतो थको. हूंस्या मारग उथापतो थको, कर्मारी कोड खपावे. उतकृष्टी रसांण

श्रावेतो तिर्थंकर गोत्र बांधे.

॥ अथ नव तत्वकी हुंडी

प्रश्न ॥ नवतत्व माह्यथी क
ला तत्व पामिये ॥

उत्तर ॥ द्रव्य जीवमां नव
तत्व पांमिये, ते किसा. जीव
पुण्य पापना दलीया अजीवरु
गी रह्या छे, ते आश्रव नूत जाणवा. एटले
जीव, अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव ए पांच त
त्व थया. अने ए दलीये जीव बंधाणो छे ते
माटे बंध तत्व पिण छे ए छ तत्व जाणवा ॥

प्रश्न ॥ नविक जीवमां केटला तत्व पामिये

उत्तर ॥ नविक जीवमां आठ तत्व पांमिये
तथा नवतत्व पिण पांमिये, नविक जीवमां आ
ठतत्व पांमिये तेना नाम, जीवतत्व, अजीवत
त्व, पुण्यतत्व, पापतत्व, आश्रवतत्व, संवर त
त्व, निर्जरातत्व, बंधतत्व, ए आठ और नवत
त्व पांमिये तो तेरमे गुण ठाणे, केवल ज्ञानीने
द्रव्यथकी मोक्षपद कहिये, इण आसरी मोक्ष
तत्व पिण नविक जीवने पांमे छे. एवं न

थने मत्ते सिद्धजीने नविक जीव कहिये, पिण तेमां तीन तत्व पांमिये, एकतो सिद्धजीनो जीव पोते जीवतत्व छे, तथा जथाख्यांत चारित्र रूप गुणे करी पोताना स्वरूपमां रमण करेछे, ते बीजुं संवरतत्व कहिये, अने नाव मोक्षपद पामिया छे ते तीजो मोक्षतत्व कहिये, एवं नूत नयने मत्ते सिद्ध नविक जीवमां तीन तत्व पामिये.

प्रश्न ॥ मिथ्याती जीवमां केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ मिथ्याती जीवमें छतत्व पांमिये तेन नांम, जीव, अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव अने बंध ए छ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ समगती जीवमां केटले तत्व पांमिये

उत्तर ॥ आठ तत्व पांमिये तथा नवतत्व पांमिये, तथा तीनतत्व पिण पांमिये, एनो खुलासो उपरे प्रश्न दुसरा मांहे नविकजीवमां कह्या छे ते रीते जाणवो ॥

प्रश्न ॥ अनव्य जीवमां केटला तत्व पांमेछे

उत्तर ॥ अनव्य जीवमां छतत्व पांमिये, जीव,

उत्तर ॥ भव्य जीवमे छे तत्व पांमिये. त
था आठतत्व. नवतत्व तथा तीन तत्व पामि
ये भव्य जीव मिथ्यातीमां छ तत्व पांमीये. भ
व्य जीव समगतीमां आठ तत्व पांमिये. के
वली भव्य जीवमां नवतत्व पांमिये. भिद्धजीने
पिण भव्य जीव कहिजे तेमां तीन तत्व पामीये.

प्रश्न ॥ रुपी अजीवमां केटला तत्व पांमीये ॥

उत्तर ॥ पांच तत्व पांमीये ॥ ते इणरीते.
कोइ जीवनें सताये पुण्य अने पापना दलीया
आश्रवरूप अनंता लागाछे ॥ ते सर्व दलीया
अजीवछे तिणकारण ए पांचतत्व पांमीये. अ
जीव, पुण्य. पाप. आश्रव. ए च्यार तत्व थ
या अने ए दलीया मिली बंधायो छे तेथी पां
चमो. बंध तत्व पांमीये ॥

प्रश्न ॥ पुण्यमां केटला तत्व पांमीये ॥

उत्तर ॥ च्यार तत्व पांमीये ॥ ते इणरीते ॥
कोइ जीव पुण्य बांधे तिवारे च्यार तत्व पांमी
ये ॥ ए पुण्यना दलीया पोते अजीवछे तेथी ॥
अजीव. पुण्य. आश्रव.बंध. ए च्यारतत्व पांमीये.

प्रश्न ॥ पापमां केटला तत्व पांमीये ॥

उत्तर ॥ च्यार तत्व पांमीये ॥ ते इणरीतसुं ॥ कोइ जीव पाप बांधे तिवारे च्यार तत्व पांमीये ॥ ए पापना दलीया पोते अजीवरुपछे ते आश्रवरूप जाणवा तेथी १ पापतत्व १ अजीव १ आश्रव ए तीन तत्व थया अने ए पापना दलीया मिली बंधायोछे ते चोथो बंधतत्व थयो ॥ इणरीते च्यार तत्व पांमीये ॥

प्रश्न ॥ आश्रवमां केटला तत्व पांमीये ॥

उत्तर ॥ पाच तत्व पांमीये ते इणरीतें कोइ जीव आश्रवनु ग्रहण करे तीवारे पांच तत्व पामे छे ॥ पुण्य अने पापना दलीया अजीव रूप छे ते पिण आश्रव प्राय जाणिये तिणसुं पुण्य पाप, अजीव, आश्रव ए चार तत्वना दलीया मिली बंधायो छे ते पाचमो बंधतत्व जाणीये ॥

प्रश्न ॥ सवरमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ सबरमां १ जीवतत्व, १ संवरतत्व १ निर्जरातत्व ए तीन तत्व पामिये ॥

प्रश्न ॥ निर्जरामां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर॥निर्जरामां तीन तत्व पांमिये जीव, संवर, निर्जरा, ए तीन तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ बंधतत्वमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ पांचतत्व पांमिये तेना नाम अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध, ए पांच तत्व पांमिये.

प्रश्न ॥ द्रव्य मोक्ष पदमा केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ द्रव्य मोक्षपदमां नवतत्व पांमिये तेना विस्तार कहे छे, तेरमे गुणठांणे केवली भगवान तेहने द्रव्य मोक्षपद कहिये, तिण कारणसुं नवतत्व पांमिये, एकतो केवली भगवाननो जीव, ए पोते जीवतत्व छे, अने जेहने सताये पुण्य पापना दलीया अजीवरूप अनंता रह्या छे, ते आश्रवरूप जाणवा, एटले १ जीव १ अजीव १ पुण्य १ पाप १ आस्रव ए पांच तत्व थया एहने दलीये केवलीने बांधी राख्ये छे, तेणेकरी मोक्षमे जाता केवली रोकांनाछे तिणसुं छठो बंधतत्व कहिये. सुकलध्यांनना बीजा तीजा पाया बीचाले रह्याथका तिणसुं सातमो संबरतत्व जाणीये, संबरमे रहेतांथका समय समय अनंता करमना दलीया निर्जरावेछे. ए आठमो निर्जरातत्व कहिये. अने मोहनीय कर्म बारमे गुणठांणे खपावे तिणसमे द्रव्य मो

क्षपदमां नवमो मोक्षतत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ नाव मोक्षपदमां केटला तत्व पांमिये:

उत्तर ॥ नाव मोक्षपदमां तीन तत्व पांमिये. चौदमे गुणठांणें सर्व कर्म क्षय करी लोकने अते विराजमान एने नावमोक्षपद कहिये एक तो जीवतत्व पांमिये, जथाख्यांत चारित्ररूप गुणेकरी पोताना स्वरूपमां रमण करेछे तिण कारण बीजो संवरतत्व कहिये अने नावमोक्षपद पांम्याछे तिणथी मोक्षतत्व कहिये, तेथी नावमोक्षपदमा. जीव, संबर. मोक्ष ए तीनतत्व जांणवा

प्रश्न ॥ नवतत्वना २७६ नेदछे तेमा अरूपीना केटला नेद अने रूपीना केटला नेद पांमिये

उत्तर ॥ अरुपीना १०२ नेद जांणवा तेहनो विस्तार कहेछे, धरमास्ती कायना तीन नेद, खंद, देस, प्रदेस, अधरमास्तीकायना तीन नेद, खंद. देस. प्रदेस. आकास्तीकायना तीन नेद, खंद, देस. प्रदेस कालनो एक नेद ॥ ए दस अजीवतत्व अरूपीना जांणना ॥ जीवना १४ नेद ॥ सवरतत्वना ५७ नेद ॥ नीर्जरा तत्वना १२ नेद ॥ मोक्षतत्वना ९ नेद

प्रश्न ॥ भाव समगतिमां केटला तत्व पांमिये

उत्तर ॥ भाव समगति किणने कहिये, चोथे गुणठांणासुं लेने बारमा गुणठांणा फरसे. तेने भावसमगति कहिजे, नवतत्व अने षटद्रव्यनो जाणपणो करीयो तेनें भाव समगति कहिजे. समगत सहित करणी करे. देव गरुकी प्रतित राखें, तेनें भाव समगति कहिये. तिणमे आठ तत्व पांमिये. नवतत्व माह्यथी मोक्षतत्व टलीये बाकी रह्या ते पांमिये. केवलीने भाव समगति आश्रीये नवतत्व पांमिये. एवं भूतनयने मते सिद्धने भाव समगति कहिजे तेमां तीन तत्व पांमिये, जीव संवर, मोक्ष. एवं तीन तत्व ॥

प्रश्न ॥ द्रव्यलिग श्रावकमां केटला तत्व पांमे.

उत्तर ॥ द्रव्यलिंग श्रावकमां ७ तत्व पांमिये. जीव, अजीव, पुण्य. पाप. आश्रव. बंध एवं ७ तत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ द्रव्य श्रावकमां केटला तत्व पांमिये.

उत्तर ॥ द्रव्य श्रावक किणने कहिये. देव गुरु केवलीका धरमकी प्रतिती आयगइछे ते द्रव्य श्रावक चोथे गुणठांणे जाणवो जिणमे आ

ठतत्व पांवे. एक मोक्षतत्व टली बाकी रह्या ते.

प्रश्न ॥ नाव श्रावकमां केटला तत्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ नावश्रावक किणने कहिजे, समकित सहितछे अने श्रावकना बारा व्रत लेवानो नाव उत्कृष्टो वर्ते छे. पिण पांचमा गुणठांणाना नाव वरते छे तेने नाव श्रावक कहिजे, तेमां आठ तत्व पांमिये मोक्षतत्व टलीये बाकी रह्या ते पावे.

प्रश्न ॥ नावलिंग श्रावकमां केटला तत्व पामे.

उत्तर ॥ नावलिंग श्रावक किणने कहिजे. पांचमा गुणठांणामे बेठोछे. दस पचखांण शक्ति सहित करे बारा व्रतनी जे मर्जादा करीछे ते शुद्ध पाले. तेने नावलिंग श्रावक कहिजे तेमां आठतत्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ नावलिंग आचारजमां केटला तत्व पांमे.

उत्तर ॥ नावलिंग आचारज किणने कहिजे, जे छठे सातमे गुणठांणामें बेठा छे, आचारजना छत्तीस गुण जिणमे पांवेछे तिणने नावलिंग आचारज कहिजे, तिणमे आठतत्व पांमिये ॥

प्रश्न॥ द्रव्यलिंग आचारजमां केटला तत्व पांवे.

उत्तर ॥ द्रव्यलिंग आचारज किणने कहिजे.

न वचन शुद्ध परुपते है, तिणने भावचारित्रीया कहिजे, तिणमे आठतत्त्व पामिये तथा नवतत्त्व तथा तीनतत्त्व पांमिये तेहनो विस्तार भविका प्रश्नमे खुलासो हुवोछे तेणीपरे जाणजो ॥

प्रश्न ॥ द्रव्य साधुमां केटला तत्त्व पांमिये ॥

उत्तर ॥ द्रव्य साधु किणने कहिजे; श्रावक पांचमे गुणठांणामे वरतेहैं, पांचमा गुणठांणा थकी छठा गुणठांणाकी प्राप्ती होती है ते द्रव्य साधु पांचमे गुणठांणे श्रावकने कहिजे; तेमां आठ तत्त्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ भावलिंग साधुमां केटला तत्त्व पांमिये

उत्तर ॥ भावलिंग साधु किणने कहिजे, जैसे केवलीने साधु मुनिराजको मारग परुप्यो है तिणरीते साधु मुनिराज पालते है उणने भाव लिंग साधु कहिजे तेमां आठ तत्त्व पांमिये ॥

प्रश्न ॥ जीवने शत्रुरूप केटला तत्त्व पांमिये

उत्तर ॥ जीवने शत्रुरूप पांचतत्त्व जांणवा, अजीव, पुण्य पाप, आश्रव, बंध ए पांचतत्त्व जीवने शत्रुरूप होयने अनादिकालरा लागेला छे तेथी जीव च्यार गतिमां परिभ्रमण करेछे, ति

णकारण ए पांच तत्व जीवने शत्रुरूप जाणवा.

प्रश्न॥ जीवने ज्होलावारूप केटलो तत्व पांवे .

उत्तर ॥ एक तो पुण्य जीवने ज्होलावारूप जाणवा व्यवहारमे पुण्य आदरवा जोग्यछे कारण ए जीव मोक्षनगरे जावता पुण्य बोहोलावुं रूपछे, कोइ जीव पुण्य बांधे तिण वगत च्यार तत्व ज्होलावारूप जाणवा तेना नाम अजीव, पुण्य, आश्रव, बंध ॥

प्रश्न ॥ जीवने मित्ररूप केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ जीवने १ संवरतत्व मित्ररूप छे ॥

प्रश्न ॥ जीवने घररूप केटला तत्व पांमिये॥

उत्तर ॥ जीवने मोक्षतत्व घररूप छे ॥

प्रश्न ॥ रुपी अजीवने मित्ररूप केटला तत्व छे

उत्तर ॥ अजीवने मित्ररूप पांचतत्व है, अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध ॥

प्रश्न ॥ अजीवने शत्रुरूप केटला तत्व है ॥

उत्तर ॥ अजीवने शत्रुरूप एक निर्जरातत्व छे, कारण जिणसमे जीव सकाम निर्जरा करे, तिणसमे अजीवना दलीया सघला खपाय देवे इण कारण अजीवने निर्जरातत्व शत्रुरूप जाणवाः

प्रश्न ॥ अजीवने रोकनेवाला केटला तत्वछे ॥

उत्तर ॥ अजीवने एक संबरतत्व रोकनेवाला छे, इणरो कारण जीवने संबरका गुण आवे तरे अजीव, पुण्य, पाप, आश्रवना दलीया आवताने रोके छे तिणकारण संबरतत्व अजीवने रोकेछे ॥

प्रश्न ॥ नवतत्व माह्यथी अजीवतत्व कोणसा तत्वनो घर देख्यो नहीं ॥

उत्तर ॥ अजीव एक मोक्षतत्वनो घर देख्यो नहीं तिणरो कारण जे समे जीव मोक्ष जावे तिणसमे आठ करमना दलिया अजीव छे, ते दलीया खपाया पिछे मोक्ष जावे इण कारण अजीवतत्व मोक्षनो घर देख्यो नहीं ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने मित्ररूप केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने मित्ररूप च्यार तत्व छे, जीव. पुण्य, आश्रब, बंध, जे कोइ जीव पुण्य बांधे तिवारे च्यारतत्व साथे बंधे तिणसुं मित्ररूप च्यारतत्व कहिये ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने शत्रुरूप केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने शत्रुरूप एक निर्जरातत्व

कहिजे, तिणरो कारण, जिणवारे जीव सकाम निर्जरा करे तिवारे पुण्यना दलीया सर्व खपाय देवे पछे मोक्ष जावे, इण कारण पुण्यने शत्रु रूप निर्जरा तत्व छे ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने प्रतिपक्षीरूप केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ प्रतिपक्षी एक पापतत्व छे, कारण जिणसमें जीव पुण्य बांधे उणसमें पापरा दलीया बांधे नहीं इण कारण पुण्यने पापतत्व प्रतिपक्षी जाणवो ॥

प्रश्न ॥ पुण्यने रोकनेवाला केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ पुण्यने एक संवरतत्व रोकनेवाला छे, तिणरो कारण. जिणसमें जीव संवरमे आवे तरे उणसमे नवा करमरूप दलीयाने ग्रहण करे नहीं इण कारण पुण्यने संवरतत्व रोके छे ॥

प्रश्न ॥ पुण्य केटला तत्वने रोकी सके छे ॥

उत्तर ॥ पुण्य एक जीवतत्वने रोकी सके छे कारण पुण्यको दलीया निकाचीत भोगवणरूप बांधीया छे ते भोगवीया विना मोक्षनगरीमें जावण देवे नही. इण दृष्टांते जीवरे पुण्यरा दलीया जादा बधगयाछे ते पुण्यरूप दलीया भो

गवीया पिछे मोक्षनें जावणो हुसी धन्नामुनिनी परे
प्रश्न ॥ पुण्य कीसा तत्वनो घर देख्यो नहीं
उत्तर ॥ पुण्य मोक्षतत्वनो घर देख्यो नहीं ॥
प्रश्न ॥ पापने मित्ररुप केटला तत्व पांमिये ॥
उत्तर ॥ पापने मित्ररुप च्यार तत्व पांमिये. अजीव. पाप. आश्रव. बंध ॥
प्रश्न ॥ पापने शत्रुरुप केटला तत्व पांमिये ॥
उत्तर ॥ पापनें शत्रुरुप एक निर्जरातत्व छे
प्रश्न ॥ पापने रोकवारुप केटला तत्व छे ॥
उत्तर ॥ पापने रोकवा रुप एक संबर तत्व छे ॥ इण कारण जिणसमे संवरका अधुसाय प्रवर्तै. तिणसमे नवा करम-रूप दलीया ग्रहण करण देवे नहीं ॥ इण कारण पापनें रोकवा रुप संबर तत्व छे ॥
प्रश्न ॥ केटला तत्वनें पाप रोकिसके छे ॥
उत्तर ॥ जीव तत्वने मोक्ष नगरें जावतां पाप रोकिसके छे ॥ इणरो कारण पापका दलीया नीकांचीतपणे जीव सत्तायें बांध्याछे ॥ ते खपायावीनो कोई जीव मोक्षनगरें पोहोचे नहीं इण कारण जीवने पापतत्व रोकिसके छे ॥

प्रश्न ॥ पाप केटला तत्वनो घर देख्यो नहीं.

उत्तर ॥ पाप तत्व एक मोक्ष तत्वनो घर देख्यो नहीं ॥

प्रश्न ॥आश्रवनें मित्ररुप केटला तत्व पांमीये॥

उत्तर ॥आश्रवनें मित्ररुप पांचतत्वछे ॥ अजीव, पुण्य, पाप, आश्रव, बंध.

प्रश्न ॥ आश्रवनें शत्रुरुप केटला तत्व पांमिये,

उत्तर ॥ आश्रवनें शत्रुरूप एक निर्जरा तत्व पांमिये छे ॥

प्रश्न ॥ आश्रवनें रोकवारुप केटला तत्व छे ॥

उत्तर ॥ आश्रवनें एक संवरतत्व रोकवारुपछे:

प्रश्न ॥ केटला तत्वनें आश्रव रोकिसके छे ॥

उत्तर ॥ एक जीवतत्वनें आश्रव रोकीसके छे ॥ इणरो कारण आश्रवना दलीया शत्रुरूप थइने जीवनें सताये लागाछे ॥ इणकारण जीव मोक्षनगरनें जाता रोकाना छे, ते माटे आश्रव तत्व जीवने रोकीसके छे ॥

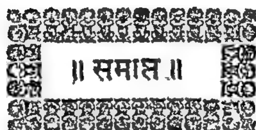
प्रश्न॥आश्रवनें केटला तत्वनो घर देख्यो नहीं.

उत्तर ॥ आश्रव एक मोक्ष तत्वको घर देख्यो नहीं ॥

ने समगतिजीव आश्रये आठ तत्व पांमिये ॥
प्रश्न ॥ तिर्छे लोकमां केटला तत्व पामिये ॥
उत्तर ॥ मिथ्यांति जीव आश्रये ७ तत्व अने समगति जीवमां आठ तत्व पांमिये ॥
प्रश्न ॥ आधौ लोकमां केटला तत्व पांमिये
उत्तर ॥ मिथ्यांति जीवमां ७ तत्व अने समगति जीवमां आठ तत्व पांमिये ॥
प्रश्न ॥ एक मुठीमां केटला जीव पांमिये ॥
उत्तर ॥ निगोदियो गोला लोक आकाश प्रमांणे असंख्याताछे एटले चवदे राजलोक जीवे करी काजलनी कुंपली प्रमांणे भरीयाछे अने एक मुठीमां पिण निगोदना गोला असंख्याता छे अने एक मुठीमां अनंता जीव छे ॥
प्रश्न ॥ एक मुठीमां षट द्रव्य माह्यला केटला द्रव्य पांमिये ॥
उत्तर ॥ एक मुठीमां ७ द्रव्य पांमेछे ॥
दुहा ॥ सोभागमलजी नवतत्व करी, आगम तणे अनुसार ॥ जे नर हीये धारसी, होसी निश्चे खेवो पार ॥ १ ॥ पूज्य दोलतरामजी प्रसादसे. किनो ज्ञान विचार ॥ प्रश्न उत्तर ए कह्या,

ए जिनमत्तनो सार ॥ २ ॥ तत्ताका निरणा कि
या. पूना सेहेर मझार ॥ उगणीसें चमालीसमे,
फागण वद पंचम बीसपतवार ॥ ३ ॥

॥ इति नवतत्त्वकी हुंडी समाप्त ॥

इण पुस्तकको घणा मेहनतसुं शुद्धिपत्र कि
नो छे पिण हस्त दोष अथवा नजर चूकसुं अ
क्षर, काना, मात्रा, कमती जादा पडीहुंसी तो
पंन्डितजन सुधारलीजो इसी हमारी विनती छे.

नाना-दादाजी गुंड.

३० तिलोकरिखजी कृत स्तवनावली, किमत २॥ आना
३१ अजयकुमारको रास. किमत ८ आणा.
३२ उत्तम चरित्र कुमारको रास, किमत ८ आणा
३३ श्री चोवीसीका दर्शनकी पोथी किमत ६ आना
३४ छ भाईका रास देवकी राणीको चोढाले किमत ४ आना
३५ चंदन मलयागीरीकी चोपाई किमत ४ आना
३६ परदेशी राजाको रास किमत ४ आना.
३७ कयवन्ना साहाको रास किमत ४ आना
३८ पापबुद्धी राजा धर्म बुद्धि मंत्रीश्वरनो रास किमत ४ आना.
३९ कानड कठीयाराको रास मधुरेच्छा चोपाई किमत ४ आना.
४० स्तवन सझाय संग्रह भाग १ लो किमत ४ आना.
४१ स्तवन सझाय संग्रह भाग २ जो किमत ४ आना
४२ मेणरया सतीकी चोपाई किमत २ आना
४३ आनंदघनजी कृत चोविसी किमत १॥ आना.
४४ देवचंद्रजी कृत चोविसी किमत १॥ आना
४५ श्री वृद्धालोयणा किमत १॥ आना
४६ श्री आनुपूर्वीकी पोथी कपडाका कवरकी किमत १ आना
४७ श्री आनुपूर्वीकी पोथी कागदका कवरकी किमत ०॥ आना.
४८ जैन स्तवन संग्रह किमत २॥ आना
४९ जैन सझाय संग्रह किमत २॥ आना
५० जैन होरी संग्रह किमत २॥ आना
५१ जैन पद संग्रह किमत २॥ आना
५२ जैन बारामासा संग्रह किमत २॥ आना
५३ जैन लावणी संग्रह किमत २॥ आना.
५४ जैन छंद संग्रह किमत २॥ आना.
५५ जैन गहूली संग्रह किमत २॥ आना
५६ जैन चैत्य वंदन [नमस्कार] संग्रह किमत २ आना.
५७ जैन थोयो (स्तुति) संग्रह किमत २॥ आना
५८ तेरे ढाळाकी साधुवंदणा किमत २॥ आना.
५९ सिद्धचक्र भगवानको गटो [कागदकोरगीत] किमत २ आना.
६० सामायक तथा दसपचखाण अर्थसहित किमत ३ आना
तीलोकरिखजी महाराज कृत चोवीसी किमत २॥ आना.